

Bồi Giá

Contents

Bồi Giá	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	53
10. Chương 10	59
11. Chương 11	67

Bồi Giá

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, hoàng đế cường công, thị vệ đi theo đoàn bồi giá thụ, có ngược, HECh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-gia>

1. Chương 1

Dương Mộc Bạch, một trong những thị vệ bồi giá của Chu Quốc Loan Phượng công chúa, đương nhiên y là một người không đáng để mắt tới, cũng là một vai nhỏ không nặng không nhẹ, ai bảo y xuất thân không tốt. Nhưng bọn họ một đội thị vệ thuộc hình thức cần thiết của đoàn bồi giá, tựa hồ xuất thân đều không đến nỗi nào.

Mặc dù cái gọi là đoàn thị vệ bồi giá của công chúa hoàng gia, trên danh nghĩa là do con cháu quý tộc của

các danh môn vọng tộc hợp thành, nhưng ai cũng biết các gia đình hào môn quý tộc đó đương nhiên là sẽ không thể nào đem trưởng tôn kế thừa của mình đưa đến dị quốc làm đoàn bồi giá, bởi thế những thị vệ này đại đa số là các thứ tử có địa vị hèn mọn, không có tài hoa xuất chúng, càng không có bất cứ tiền đồ đáng nói nào của các gia tộc.

Nhưng bởi vì danh dự của hoàng gia công chúa, ngoại hình của đội thị vệ này đương nhiên không thể là loại xấu xí kệch cỡm, điều kiện tất yếu là phải có dáng vẻ thon dài, ngũ quan đoan chính. Cho nên người tuyển chọn cũng sẽ lựa chọn trên nguyên tắc rất nghiêm cẩn, đối với rất nhiều các thứ tử mà ngay cả quyền thế trong nhà so với một quân sự cũng không bằng mà nói, đây có lẽ là khả năng duy nhất để được gia tộc thừa nhận, cũng là cơ hội được mang theo tên tuổi của gia tộc mà vinh quang ly khai. Vì thế, cho dù bọn họ biết rõ đây là đi tha hương dị quốc, tiền đồ mù mịt, phúc họa khó lường, vậy nhưng, số người báo danh để tham tuyển lại theo xu hướng không ngờ là chỉ tăng không giảm.

Mà Dương Mộc Bạch tuyệt đối là khác biệt trong số đó, bởi vì y căn bản là chưa từng báo danh, lại trực tiếp qua được vòng tuyển mà được chọn vào. Vốn là xuất thân từ gia đình hoàng thân quốc thích, cho dù là thứ tử không được coi trọng thì chuyện bồi giá này dù quay thế nào cũng không đến lượt y, nhưng ai bảo y mệnh không tốt, phụ thân là quan bá Hộ quốc đại tướng quân, bởi vì không thủ được thành mà chiến bại thân vong, để bảo toàn danh dự của gia tộc và bình định hỏa nộ của bệ hạ, y trở thành vật hy sinh vô tội nhất dưới lợi ích của gia tộc.

Thật ra đối với Dương Mộc Bạch mà nói, y thật sự một chút cũng không để ý, bởi vì dưới áp bức của các huynh đệ trong gia đình, y luôn phải trải qua từng ngày rất khổ sở, trước đây còn có mẫu thân vì y mà đứt ruột đứt gan, nhưng tin tức phụ thân qua đời truyền về không bao lâu, mẫu thân sớm đã bệnh không dậy nổi, cũng trong một thời gian ngắn liền bỏ y mà đi, thế giới này đã không còn ai hay cái gì có thể khiến y hoài niệm.

Cho nên trong một đoàn nam nam nữ nữ rời xa quê hương, lòng đầy bi ai, tràn ngập thần sắc ủ ê, y có lẽ trong tất cả mọi người là kẻ duy nhất khí định thần nhàn, an nhiên như cũ. Chỉ là một người sớm đã quen ẩn dấu tâm tư của mình như y, vẫn là rất cẩn thận thu liễm lại sự bất đồng của mình với người xung quanh, y cũng không có ý định làm gì quá nổi bật, gây sự chú ý của người bên cạnh. Trong lòng y phi thường hiểu rõ, người có xuất thân như y, là hạt trong bầy gà, đa phần không có kết cục tốt đẹp gì cả.

Từ khi y còn rất nhỏ, y đã học được cách phải che giấu tài năng, để có thể bảo vệ được cuộc sống bình lặng tầm thường, bởi vì có quá nhiều tấm gương dạy bảo cho y, y biểu hiện nếu càng sáng lạn rực rỡ, thì càng có khả năng là y, hoặc người y yêu thương nhất sẽ gặp phải hiểm họa sát thân. Giả như một số huynh đệ quen biết cũng đồng dạng con thứ như y, khi sinh ra cũng đã có tài hoa đào đạt, trí tuệ hơn người, nếu không phải là mẫu tử cùng chết một cách không minh bạch thì cũng là mẫu thân vào một ngày nào đó bỗng nhiên bị phát hiện cùng hạ nhân thông dâm, cuối cùng bị hoài nghi là có huyết thống không trong sạch, trong hào môn thâm trach (nhà to nhiều quyền thế thì ẩn chứa nhiều âm mưu), có quá nhiều vết xe đổ, khiến y nhìn thấy được ranh giới, nên y học cách tự bảo hộ lấy mình, cũng là bảo hộ mẫu thân mà y yêu thương nhất.

Trong năm cường quốc này, chỉ mình Tuyết Quốc vì có hoàn cảnh địa lý đặc thù, rất nhiều năm luôn bình ổn, dù ngay cả lần chiến tranh này, cũng không có tổn thất quá lớn. Có thể là do chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh, người Tuyết Quốc đa phần thiên tính thanh tâm quả dục, tính tình đạm bạc, trên cơ bản không có quá nhiều dục vọng và mưu toan, cho nên nhiều năm nay luôn an cư lạc nghiệp, tự cung tự cấp. Cũng có thể là do người Tuyết Quốc tính tình quá thanh lãnh, và thiên tính không có dục vọng, khiến họ đối với các phương diện như kết hợp hôn nhân, gia đình, nhi, nữ, đều cảm thấy phiền toái, thậm chí không chút hứng thú. Chính vì thế người Tuyết Quốc nam nữ cô thân suốt đời đều có, dẫn đến dân khẩu của người Tuyết Quốc theo thời gian qua đi dần dần giảm xuống, nếu cứ tiếp diễn như vậy Tuyết Quốc rất có thể sẽ bước vào nguy cơ thiếu dân. Tuy trước mắt nhân khẩu Tuyết Quốc càng ngày càng ít, nhưng Tuyết Quốc lại là nơi mà ai ai cũng biết là mỹ nhân như mây (ý là rất nhiều), nam tử tuyết quốc tuấn mỹ xuất trần như phù vân trên trời, nữ nhân cũng đa phần thanh lệ thoát tục như ngạo tuyết hàn mai, vì thế Tuyết Quốc bất luận là nam hay nữ, đều khiến vương quyền quý tộc các nước thèm muốn, mà người Tuyết Quốc lạnh nhạt vô tình cũng là chuyện mà không ai không biết, không ai không hay. Ngay cả cưới gả với người trong nước cũng đều không dậy nổi hứng thú, thế nên càng không cần nói đến cùng dị quốc đàm luận chuyện hôn nhân.

Nhưng nhân loại tham lam, lại có dục vọng vô độ, bản chất xấu xí và tội lỗi, danh môn quyền quý của các

nước đối với mỹ nhân Tuyết Quốc đều thêm nhỏ dãi, cũng là lý do mang đến cho người Tuyết Quốc muôn vàn khổ nạn. Không biết bắt đầu từ khi nào, trong biên cảnh Tuyết Quốc thường xuyên xuất hiện rất nhiều những kẻ bắt nô lệ ẩn hiện, bọn họ hoặc là lừa gạt hoặc là trộm đi, không thì là cưỡng ép hoặc bắt cóc, dùng mọi phương thức thủ đoạn để bắt người Tuyết Quốc làm nô lệ. Chính vì những hành vi bỉ ổi này của họ, khiến số người Tuyết Quốc vốn đã giảm dần theo năm tháng, giờ lại như tuyết còn thêm sương, khiến nhân khẩu người Tuyết Quốc đã không đủ được con số ngàn vạn (mười triệu).

Mẫu thân của Dương Mộc Bạch chính là Tuyết Quốc nữ tử được phụ thân của y cứu từ tay của kẻ bắt nô lệ, Dương Mộc Bạch với dung mạo đa phần kế thừa từ mẫu thân, đường nét dịu hòa, ngũ quan tuấn mỹ, thân hình thon dài, nhìn kỹ lại thấy có chút mỏng manh, tuy trong đoàn bồi giá tuấn nam mỹ nữ như mây có lẽ không thể xưng là xuất chúng, nhưng vì có huyết thống Tuyết Quốc, với một mái tóc dài đen nhánh như mực, con ngươi lam sắc thanh lãnh như băng, so với tất cả những thiếu nam thiếu nữ thuần huyết Chu Quốc với tông màu tóc và màu mắt thiên về màu đen, thì y vẫn khá khiến người chú mục. Ngay cả tính cách đậm nhạt so ra còn hơn cả mẫu thân của y, thì với tính cách hỏa bạo của người Chu Quốc mà ai cũng biết, tự nhiên cũng sẽ dần dần phát hiện được sự khác biệt, lại thêm y xuất thân cao hơn người khác một bậc, cũng sẽ càng khiến người ta liếc mắt, hoặc dứt khoát bị mọi người xem như vô hình.

Mọi người đều có ý bảo giữ khoảng cách với y, một người nhạy cảm như Dương Mộc Bạch cũng đương nhiên không thể không phát giác, chỉ là y cũng không hề để ý, hơn nữa còn phi thường hưởng thụ chuyện bị mọi người bỏ qua, đến mức chỉ có một mình cô đơn mà y cũng mãn nguyện.

Cứ đi mãi đi mãi, đi rồi nghỉ ngơi, đội ngũ hòa thân rời khỏi đô thành Chu Quốc _ Diêm Đô, mất gần một tháng thời gian, mới đi qua nơi duy nhất tiếp giáp với đại lục, hình dáng tựa như trăng non, nơi từng thuộc về Chu Quốc này nhưng nay đã biến thành biên cương trọng trấn thuộc lãnh địa Ly Quốc _ Vọng Hải thành.

“Này, mọi người có ai biết chúng ta phải đến lúc nào mới có thể bước vào đô thành của Ly Quốc không?” Thị vệ giáp trước nay chưa từng đi qua đoạn đường xa như vậy, nằm bò trên giường chung trong dịch trạm, hữu khí vô lực hỏi.

Diện tích của dịch quán có thể nói là không nhỏ, nhưng đội hình bồi giá của công chúa có thể nói là vô cùng đồ sộ, lại thêm vào đoàn thị vệ của thái tử cũng không phải ít, dịch quán rộng lớn cũng bị nhét đến không còn chỗ trống, nên ngay cả được xưng là đội thị vệ xuất thân quý tộc thiếu gia của công chúa, cũng đều là mười người nhét vào một gian phòng, ngủ chung trên một chiếc giường lớn.

“Ngô, đô thành Ly Quốc hình như là ở phía đông bắc, từ đây có lẽ còn cần khoảng hai tháng thời gian nữa, nghe nói.....biên giới trước kia của Ly Quốc căn bản không tiếp giáp với chúng ta, nơi này đã từng là giao giới của Thương Quốc và nước ta, mà bây giờ Thương Quốc có hơn một nửa quốc thổ đã bị Ly Quốc nuốt mất, thậm chí nghe nói là sắp biến thành nước phụ thuộc của Ly Quốc.” Thị vệ ắt cũng đồng dạng nằm rạp trên giường, trầm mặc nói.

“Đâu chỉ có Thương Quốc, nghe nói Tiêu Quốc cũng bị chiếm một nửa, và cũng sắp trở thành nước phụ thuộc của Ly Quốc rồi, liên ngay cả Chu Quốc chúng ta cũng sẽ bị cắt đứt hết đường lui, triệt để biến thành một đảo quốc.” Thị vệ binh lười biếng nói.

(giáp, ắt, binh: số đếm thứ tự thôi)

“Cũng không biết tân quân Ly Quốc là dạng người thế nào?” Trở thân mình đau xót nhức buốt thị vệ giáp lẩm bẩm, cũng không biết có phải là đang tự nói với chính mình hay không.

“Cái gì tân quân? Quân vương Ly Quốc đăng cơ đã sắp mười năm rồi, còn là tân quân sao?” Không nhận được bĩu môi, thị vệ ắt tùy tiện tiếp lời.

“Đều đã mười năm rồi, có thể nào là một lão đầu tử tuổi đã bán trăm rồi không, nữ thần của chúng ta phải gả cho cái loại....” Thị vệ giáp buồn rười rượi nói.

“Ngậm miệng lại. Quân vương Ly Quốc 15 tuổi đăng cơ, năm nay mới chỉ tròn 25 tuổi, đang lúc tráng niên, thế nào lại là lão già bán trăm chứ, bớ hồ thuyết bát đạo đi....” Thị vệ binh không thể nhịn được hạ giọng nói.

“ Hai mươi lăm tuổi thì đã sao, nữ thần Hỏa Phụng Hoàng của chúng ta mới chỉ 16 tuổi, độ tuổi tươi đẹp như hoa, làm sao có thể gả cho người một lúc liền lấy bốn công chúa của bốn nước cái đồ sắc.....” Thị vệ ắt không cam tâm hạ giọng lắm bầm.

“ Im miệng, người muốn tìm chết sao?” Thị vệ bính bỗng nhiên ngồi dậy, hết sức đè nén âm thanh đang muốn nói hết câu kia, thần sắc cũng liền âm u thấp giọng nói: “ Các người đừng quên, chúng ta là nước chiến bại, mà lưỡng quốc giao chiến, bên chiến bại phải cuối đầu thần phục bên thắng lợi là chuyện đương nhiên, vì hòa bình và ổn định của quốc gia, bất cứ yêu cầu nào của họ, chúng ta đều tận hết sức có thể để thỏa mãn họ, nghe nói quân vương Ly Quốc hào hoa phong nhã, niên thiếu thanh xuân, cho dù.....cho dù hẳn là một lão đầu tử hơn năm mươi một chân đã bước vào quan tài (gần đất xa trời), chỉ cần là yêu cầu họ đề ra, công chúa mỹ lệ của chúng ta cũng.....nhất định phải gả cho hắn.”

“” trong gian phòng nhất thời chìm vào tĩnh mịch như chết, ngay cả tiếng hít thở của mười mấy người tựa hồ đều đột nhiên tiêu thất. Loan Phụng công chúa cao quý mỹ lệ, rực rỡ lóa mắt như Hỏa Phụng Hoàng, là nữ thần trong tim của vô số nam tử trẻ tuổi Chu Quốc, cho dù bọn họ biết rõ bản thân tuyệt đối không có cơ hội sánh vai cùng nàng, cũng đều len lén đem lòng ái mộ, khát vọng nàng có thể đạt được hạnh phúc, mà tin dữ hòa thân đột ngột này, khiến vô số thanh niên nam tử đều cảm thấy đau khổ, tan nát tâm can.....

Màn đêm lắng xuống, mọi người cả ngày mệt mỏi, cũng liền tiếp dần chìm vào giấc mộng, nằm ở một góc giường, Dương Mộc Bạch trần trọc không ngủ được, nhớ đến cuộc đối thoại của mấy thị vệ trước khi ngủ, bất giác than thở.

Loan Phụng công chúa là nữ thần vĩnh viễn trong lòng của các nam tử đồng tuổi, mà y cũng không tránh khỏi đối với nàng mang lòng yêu thương, nhưng đó cũng là bí mật mà y chôn chặt trong tim, mặc dù y có một nửa huyết thống thanh đậm của Tuyết Quốc, nhưng y cũng có một nửa huyết thống Chu Quốc nhiệt tình phóng khoáng, đang tuổi thanh xuân thiếu niên, đối mặt với giai nhân mỹ lệ, y làm sao có thể không chút động tâm.

Huống hồ so với những thanh niên khác chỉ nghe qua mỹ danh của công chúa, căn bản không có cơ hội gặp mặt nàng trong thâm cung, đều chỉ là đem lòng ngưỡng mộ, còn y lại là thanh mai trúc mã cùng lớn lên với nàng, hơn nữa thường xuyên nhìn thấy một nữ hài mỹ lệ như liệt hỏa trong gia đình, sao còn có thể hoàn toàn không có cảm giác đây!

Chỉ là, y là thứ tử không ai chú ý nhất trong nhà, mà nàng lại là thiên kiều chi nữ kim chi ngọc diệp, thiên và địa cách biệt, khiến bọn họ vĩnh viễn cũng không có cơ hội tiếp xúc với nhau, cho dù trên danh nghĩa Loan Phụng công chúa là biểu muội của y, nhưng y cũng chỉ có thể từ xa ngắm nhìn nàng, thầm lặng yêu mến nàng.... Mà lần này sở dĩ y không chút phản kháng quyết định tùy ý của đương gia đại phu nhân, muốn đem y làm vật hy sinh vứt vào đoàn bồi giá, cùng nàng thật ra cũng có chút quan hệ.

Cữu cữu của y _ Mộc Phong, cũng là huynh trưởng của mẫu thân y, từ mười mấy năm trước tìm được mẫu tử hai người, khi biết được họ cũng không sống hạnh phúc gì, luôn mong muốn mang bọn họ cùng ly khai, nhưng mẫu thân y lại sống chết không theo, luôn cố chấp cự tuyệt sự giúp đỡ của cữu cữu, cuối cùng cũng vì cữu cữu y thỏa hiệp mà kết thúc. Nhưng vì tiền đồ của y, cữu cữu giao du rộng rãi đã âm thầm vì y mời thật nhiều vị tiên sinh tài hoa xuất chúng. Tư chất Dương Mộc Bạch có lẽ không thể nói là lương tài mỹ ngọc (gỗ tốt ngọc quý), nhưng cũng không phải là kẻ ngu dốt vụng về, đối với sự bồi dưỡng nhiều năm, trên phương diện võ thuật y cũng có thể nói là có chút thành tích, nên nếu nói hiện tại đã không có gì vướng bận y, thì cái tướng quân phủ nhỏ bé đó sao có thể vây khổn được y?

Chỉ là..... y có chút không thể an tâm về người chôn sâu trong lòng đó, nữ nhân khả ái từng mang đến cho y ánh dương sáng lạn và ấm áp vô tận, cho nên sau khi mẫu thân qua đời, y vốn định không từ mà biệt, do dự rất lâu sau, cuối cùng vẫn chọn vứt bỏ ý định rời đi, nghe theo gia tộc an bài vào đội thị vệ của công chúa, y hy vọng có thể tự tay bảo vệ ánh sáng duy nhất trong tim đó. Đế vương Ly Quốc sẽ là dạng người nào đây? Hẳn rồi cuộc có thể mang đến hạnh phúc cho nàng không? Trước khi Dương Mộc Bạch thần trí dần dần mơ hồ, ý thức triệt để rơi vào hắc ám, đó là điều suy tư tự vấn cùng lo lắng cuối cùng hàng đầu trong tim.

Quân vương Ly Quốc Huyền Hoàn đề mười lăm tuổi đăng cơ _ Lê Hạo Hiên, trải qua mười năm chinh chiến

tứ phương, làm cho biên cương Ly Quốc mở rộng vô hạn. Một Tiêu Quốc từng hống hách hoành hành ở đại lục, và một Thương Quốc tách ra từ Tiêu Quốc, đến nay cũng đều liên tiếp nhập thành nước phụ thuộc của Ly Quốc. Ngoại trừ Tuyết Quốc tọa tại tây bắc, có chút hơi xa tầm với, lại thêm lưỡng quốc nhiều thế hệ đều kết thông gia, có quan hệ thân mật với nhau ra, thì ngay cả Chu Quốc cũng triệt để bị cắt đứt thông đạo duy nhất dính liền với đại lục.

Ly Quốc của hiện tại, tuyệt không chút nghi ngờ là đệ nhất cường quốc ở đại lục, mà mới hai mươi lăm tuổi, Huyền Hoàn để quang lâm thiên hạ, tự nhiên cũng không hổ là đệ vương cường mạnh nhất trên đại lục. Nhưng dù sao qua mười năm chinh chiến, cuối cùng đại thắng trở về, quang vinh quay lại, nhưng thương tổn thì một ngàn người đã chiếm tám trăm. Mấy năm nay bởi vì chinh chiến, số dân trong nước trước mắt đang khẩn thiết giảm dần, đặc biệt là thanh niên tráng kiện thì mười người sẽ mất đi năm sáu người, nông điền cũng dần dần hoang vu, kinh tế cũng suy giảm không ít, ngay cả Huyền Hoàn để ngự giá thân chinh, cũng không thể không tạm thời đình chỉ bước chân chinh phạt, quay về chấn chỉnh chính vụ, mưu cầu củng cố dân tâm đã có chút rời rạc.

Trong Ngự thư phòng trầm nịch vô thanh, quân vương Ly Quốc ngồi sau ngự án — Huyền Hoàn đế Lê Hạo Hiên, bị một núi tấu chương tầng tầng vây khốn không thoát ra được, không ngừng lấy tấu chương từ tay nội thị dâng lên, liếc qua một cái lại không chút chần chừ phê duyệt nhanh chóng. Sau đó còn không quên thi thoảng liếc nhìn về phía hai vị thân tử niên kỷ khoảng độ bốn mươi tuổi đang tất cung tất kính cúi đầu đứng trước thềm đá bạch ngọc, trong đầu đang lật lại tư liệu về hai người này. Bên trái là Trình Bách Niên, bên phải là Tô Uyên.

Trình Bách Niên là tả thừa tướng đứng đầu quan văn trong triều, mà Tô Uyên là lễ bộ đại thần chưởng quản sự vụ với các nước khác, mặc dù cũng là quan văn, nhưng bản thân lại xuất thân từ võ quan, hai người trong triều có thể xem như là dẫn đầu hai phía, liên tục ám đấu không ngừng, trừ lúc lên triều thì đại đa số thời gian đều là thấy hần không thấy y, hiếm được lúc bọn họ hai người lại đồng thời kiến giá.

Có thể là do trường kỳ chiến tranh nên địa vị của quan võ ở Ly Quốc rõ ràng cao hơn quan văn, nhưng người học võ lại hành sự lỗ mãng, việc xử lý sự vụ không cẩn thận, trong lúc hòa bình hiện nay lại càng thể hiện rõ ràng. Hiện tại Lê Hạo Hiên cũng đang chuẩn bị kéo lại quan hệ của họ hoặc dứt khoát diên đảo một phen. Thái bình thịnh thế cần chủ yếu là dùng văn trị quốc, chứ không phải dùng võ, đương nhiên văn võ kiện toàn mới là phương pháp trị quốc lý tưởng nhất.

“ Hai vị ái khanh, không biết đến đây có chuyện gì muốn tấu.” Cầm lấy tấu chương nội thị dâng lên, Lê Hạo Hiên nhướng mi, liếc nhìn bọn họ một cái, không chút để tâm mở miệng hỏi.

“ Khởi bẩm bệ hạ, sứ đoàn Tuyết Quốc vừa đến.” Tả thừa tướng bước lên một bước khom mình trả lời.

“ Khởi bẩm bệ hạ, sứ đoàn Chu Quốc vừa đến.” Ngay sau đó lễ bộ đại nhân Tô Uyên cũng bước lên một bước, cung kính nói.

“ Ô!! Thật là vừa khớp, bọn họ lại đến cùng một lúc? ! Đặt tấu chương trong tay xuống, Lê Hạo Hiên vuốt vuốt cằm, trầm mặc phân phó : “ Đưa bọn họ an bài tại dịch trạm nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tảo triều ta sẽ triệu kiến bọn họ.”

“ Vậy hai vị công chúa, phải.....” Tô Uyên lại khẩn thiết hỏi một câu.

“ Ân, vậy mười lăm tháng sau đi, đến lúc đó cùng nghênh đón công chúa Tiêu Quốc và Thương Quốc nhập cung luôn.”

“ Nhưng.....”

“ Được rồi, các người lui xuống đi.” Tùy tiện khoát tay, Lê Hạo Hiên chân mày nhăn lại tiếp tục phê duyệt tấu chương.

“Chúng thần cáo lui.” Hai người Trình Tô đưa mắt nhìn nhau, không còn cách nào khác liền cúi mình hành lễ rồi ly khai.

Trong phòng lại hồi phục tĩnh lặng, ngoài tiếng viết sột soạt trên giấy và tiếng lật tấu chương ra thì không còn âm thanh gì khác. Lê Hạo Hiên liên tục lặp lại công việc, phê duyệt một mớ tấu chương nội dung không khác biệt bao nhiêu đó, đa số là ca ngợi công đức, hoặc là tránh nặng tìm nhẹ, còn không thì là thi nhau

kể cả, tranh công lĩnh thưởng, xem đến ngài muốn nô hỏa bừng bừng, nhưng vì hình tượng uy nghiêm của đế vương, ngài phải cố nén cơn thịnh nộ, mà lúc này nội thị đứng phía sau phụ trách dâng tấu chương đột nhiên không còn động tĩnh.

“.....Tấu chương!” Lê Hạo Hiên không kiên nhẫn gõ gõ ngự án, giọng điệu bất thiện.

“Ha ha, nhị hoàng huynh, xem ra khí sắc của huynh tựa hồ cũng không tồi đi.” Một tiếng cười trong trẻo, thối tan đi trầm mặc đang dập dờn trong không khí.

“Xuống đây.....” Lê Hạo Hiên ngược mắt liếc nhìn bạch y thiếu niên tuần lã đang treo mình trên không trung như một con nhện, lắc lư qua lại không ngừng, không cần quay đầu, ngài cũng biết tên nội thị xui xẻo đứng sau lưng mình đã biến thành một cây cọc gỗ mất mùa tai điếc, đưa tay day day trán, vẻ mặt tràn đầy khó xử nói.

“Thanh thiên bạch nhật, xông vào cấm cung, nếu như thất thủ bị bắt, ta sẽ không thừa nhận ngươi là đệ đệ của ta.”

“Không cần huynh thừa nhận, trên dưới trong cung lại có ai không nhận ra bốn vương.” Thiếu niên tự đắc đầy mặt, xoay người đáp xuống đất, giống như một chiếc lá phiêu lã trong gió, vô thanh vô tức.

“Đúng a, thiên hạ này lại có ai không nhận ra người Tiêu Diêu Vương Lê Hạo Hành a!!!” Liếc nhìn thiếu niên lớn tiếng không biết xấu hổ một cái, Lê Hạo Hiên không hảo khí đáp.

“Đó là tự nhiên thôi!” Thiếu niên đối với sự châm biếm trong lời nói của Lê Hạo Hiên không hề để ý, không chút hình tượng ngồi bệt lên ghế thái sư, lười biếng phát tay.

“Người ngồi ngay lại cho trẫm, đừng quên, ngươi là ngự đệ của trẫm, thân vương Ly Quốc, đừng nghiêng ngả lắc lư nữa, giống y như tên vô lại phố chợ không có xương cốt, ngồi không chính, đứng không nghiêm.” Nhẹ nhặn mày, Lê Hạo Hiên trừng mắt nhìn bạch y thiếu niên độ tuổi khoảng mười tám, mười chín, nghiêm mặt giáo huấn.

“Được rồi hoàng huynh, cầu huynh đừng giáo huấn nữa, đệ vẫn nhớ mấy lời lời nhải của thái phó đây, rõ ràng năm ngoái đã qua đời rồi, huynh đừng thay thế vị trí của ông được không?” Bạch y thiếu niên đau đầu kịch liệt, khuôn mặt là một biểu tình khổ không muốn sống thỉnh cầu.

“Hoàng đệ câm miệng, Tàn lão thái phó là tam đại đế sư (thầy dạy học suốt ba đời của vua chúa hoàng thân), học vấn uyên thâm, đức hạnh cao quý, còn được phụ hoàng tín nhiệm và tôn trọng, lại là thái phó thuở niên thiếu của trẫm, ngươi sao có thể sau khi ông qua đời mà trách móc ông, tổn hại thanh danh của ông.” Mất rống Lê Hạo Hiên trừng trừng nhìn, nghiêm giọng quát mắng, biểu tình lạnh lẽo đến mức đủ để làm đóng băng tất cả người và vật xung quanh.

“Được rồi, được rồi, hoàng huynh, huynh cũng không cần bày vẽ mặt đó cho đệ xem, đệ là đệ đệ cùng mẹ với huynh, không phải là thần tử của huynh.” Thiếu niên không chút sợ hãi, một bộ dáng không cho là đúng bĩu môi.

“Hơn nữa lão gia hỏa đó không phải là đã chết rồi sao? ! Vả lại đệ cũng không phải là không tôn trọng ông, chỉ là đệ tôn trọng ông lúc đầu óc còn thanh tỉnh, có trời biết, là ai kiến nghị đưa cái lão gia hỏa đã sớm đến tuổi cáo lão hồi hương đó mời đến làm thái phó cho đệ? Lê nào không biết ông ấy sớm già hồ đồ rồi sao?” Đôi mày nhăn chặt, hề nghĩ đến lão thái phó nói chuyện diên tam đảo tứ, thiếu niên cảm thấy cả người trên dưới đều không thoải mái.

“Người.....” Hai! Hình như là do hấn an bài a.

Chớp chớp mắt, Lê Hạo Hiên bỗng nhiên nhớ lại, năm đó phụ hoàng đột nhiên băng hà, hấn vội vàng dâng cơ xưng đế, trong cung ngoài cung, triều thần trên dưới, tất cả đều cần hấn phải thích ứng, bận đến mức hấn thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang. Mà vừa đến tám tuổi đã tận mắt nhìn thấy phụ hoàng chết ngoài ý muốn, nên tiểu đệ càng cực độ thiếu hụt cảm giác an toàn, vì thế trong ngoài theo trước theo sau, cả ngày dính lấy hấn không buông, hấn lúc đó bận đến mức sút đầu mẻ trán thật sự là vô pháp nhẫn nhịn, liền hạ chỉ mời thái phó xuất sơn, để giáo dục lại đệ đệ, cho dù rõ ràng nghe nói đầu óc thái phó tựa hồ đã có chút hồ đồ rồi, nhưng hấn vẫn lựa chọn xem như không biết.

“ Thái phó lão nhân gia tuy có chút hồ đồ, nhưng ông chưa từng bỏ lỡ bài học nào của người, người.....”

“ Rồi rồi! Hoàng huynh đệ cầu huynh a, chúng ta đối vấn đề khác được không? Chỉ cần nhắc đến thái phó, đệ liền đau đầu, ý thức mờ mịt, cả người không có chỗ nào không đau đó, ông ấy dứt khoát là khắc tinh của đệ.” Ngũ quan nhú thành một đoàn, thiếu niên hai tay hợp lại mười ngón ôm lấy đầu, khẩn cầu.

“ Người.....bỏ đi!” Nhẹ than một tiếng, Lê Hạo Hiên khó xử lắc lắc đầu, “ Nói, người lén lút nhập cung, có chuyện gì sao?”

“ Hắc hắc! Hoàng huynh, nghe nói Tuyết Quốc Liên Hương công chúa, Chu Quốc Loan Phượng công chúa đều đã đến rồi!” Xoa xoa tay, thiếu niên bộ dáng dâm loạn thấp hèn hỏi.

“ Ân, sứ đoàn hai nước vừa mới đến.” Nhấn mi, lúc này thiếu niên trước mặt giữa hai chân mày tỏa ra phong vận, căn bản là một khí chất không đáng tin tưởng, nhìn thế nào cũng đều giống một tên dâm tặc, chỉ là Lê Hạo Hiên trên cơ bản đã tê liệt, sớm đã lười giáo huấn, dù sao cũng có tác dụng gì nhiều đâu.

“ Ngó! Không biết Hỏa Phụng Hoàng tuyết sắc thiên hạ, và Tuyết Liên tiên tử mỹ tuyết nhân gian, ai hơn ai đây?” Hai tay xoa xoa dưới cằm, bạch y thiếu niên chìm vào vô tận suy tưởng, như tự vấn mà lại như đang hỏi ý, lầm bầm nhỏ giọng nói.

“ Không biết, người nếu thấy hứng thú, trầm liền đem hai người bọn họ đều ban cho người, dù sao ba người các người, tuổi tác tương đương không mấy cách biệt, có thể dễ dàng hòa hợp.” Cuối đầu nhìn tấu chương trong tay, Lê Hạo Hiên không hề để tâm nói.

“ Đứng, đứng! Hoàng huynh, huynh nên biết rằng, đệ ghét nhất là mấy loại công chúa hoàng thất nũng nịu, mới nghĩ đến mấy vị hoàng tử.....Ô! Ta liền cảm thấy đau đầu a! Hơn nữa, mấy bà cô trong phủ của đệ, đã khiến đệ ứng phó không nổi, khó mà thỏa đáng, nếu như lại thêm hai vị tổ tông, đệ cũng sống không nổi a !” Hai tay lắc thật mạnh, trên mặt bạch y thiếu niên toàn bộ là thần sắc hoảng sợ.

“ Hoàng muội các nàng làm sao? Các nàng không phải đều gả đi rồi sao?” Ngắc đầu liếc nhìn bạch y thiếu niên một cái, Lê Hạo Hiên nghi hoặc hỏi. Hết suốt mấy năm nay chinh chiến bên ngoài, trừ hoàng đệ cứ cách năm ba năm liền chạy đến tiền tuyến, mỹ danh là thăm hỏi, kỳ thực đệ đệ cùng mẹ này thuận đường du sơn ngoạn thủy, lại còn mang thêm một tiểu muội hồ nháo mới vừa đến tuổi cập kê (15 tuổi) ra, thì Lê Hạo Hiên đối với các hoàng muội khác của mình, toàn bộ đều không có ấn tượng.

Có lẽ là vì mẫu hậu qua đời quá sớm, Hoàng Thái hậu hiện nay bản thân lại không có một chút thể lực dựa lưng, thuần túy chỉ là một vật trang trí, mấy vị hoàng muội nghe nói cũng có chút vô pháp vô thiên, nhưng Lê Hạo Hiên lại không xem là gì, vì hắn cho rằng nữ hài tử trong thâm cung, lại có thể nháo được đến đâu, lại nói khi hắn thoái binh hồi triều mấy năm trước, các nàng cũng đều liên tiếp gả xuất cung rồi, còn nghe nói phu tử (em rể) đều là do các nàng tự lựa chọn, hơn nữa hôn nhân cũng đều phi thường thỏa mãn.

“ Các nàng.....ai!” Bỏ đi, dù sao các nàng cũng đều gả đi rồi, cứ để các nàng đi gây họa cho người khác đi, thật muốn mặc niệm cho các vị tỷ phu xui xẻo đó, nguyện chư thần bảo vệ cho họ!” Bạch y thiếu niên trên mặt mang vẻ đồng tình cầu khẩn.

“” Lê nào, hoàng muội bọn họ thật sự là rất điêu ngoa tùy tính? Khiêu khiêu mi, Lê Hạo Hiên thật sự khó mà tin được, từ khi hắn hồi triều đến giờ, bọn hoàng muội cách năm ba hôm liền mang hài tử nhập cung yết kiến, nhưng không hề phát hiện các nàng có bất cứ hành vi nào không phù hợp với phong phạm hoàng gia? Phải chăng là hoàng đệ đã nói quá khoa trương rồi không?

“ Hoàng huynh, huynh mấy năm không ở trong nước, không hiểu rõ được các nàng, đừng thấy các nàng trước mặt huynh giả trang hoàn mỹ, trên thực tế thì.....ai! Bỏ đi, đệ không nói nữa, về sau tiếp xúc nhiều lần, huynh sẽ tự biết thôi, chúng ta vẫn là nên tiếp tục vấn đề của bốn vị công chúa sắp nhập cung đi, nghe nói bốn người bọn họ, đều là tuyết sắc mỹ nhân lừng danh thiên hạ a! Không những tướng mạo như thiên tiên, mà người còn yêu kiều hơn hoa, còn nghe nói cảm kỳ thi họa đều thông, thơ tử ca phú hạ bút thành văn, hoàng huynh, huynh có thể nói là diễm phúc không ít a!”

“ Nữ nhân đối với ta mà nói, chẳng qua chỉ là một vật phẩm an ủi mà thôi, mỹ mạo hay không, tài hoa cao thấp, đều chỉ là vật phụ thôi.” Lê Hạo Hiên trầm lặng như không, đạm nhạt nói.

“Thiệt! Hoàng huynh, huynh thật sự là không hiểu phong tình.” Bữu môi, bạch y thiếu niên không biết làm sao chỉ còn lắc đầu cảm thán.

“Nếu vậy, người nếu như thương hương tiếc ngọc, vậy các nàng đều ban cho người.” Nữ nhân hậu cung bây giờ đã nhiều đến mức khiến người ta đau đầu, Lê Hạo Hiên sớm đã phiền muốn chết, nếu không phải hôn nhân với tứ quốc là thủ đoạn tất yếu để xoa dịu các nước, mà mấy muội muội của hắn, lại vội vàng vàng đem mình gả đi, hắn cũng không cần phải mở miệng liến láy công chúa của bốn nước.

Riêng chuyện đưa một công chúa của một nước nhỏ bình thường tiến vào hậu cung, trong hậu cung cuối cùng sẽ nổi dậy sóng gió lớn thế nào đều khó nói được, càng huống hồ lần này lại là bốn vị, hơn nữa đây đều là các công chúa của các cường quốc lớn tương đối có địa vị, các nàng cùng lúc gả nhập cung, còn không biết hậu cung sẽ vì vậy mà loạn thành cái dạng gì đây?

“Ách! Thôi bỏ đi! Cái loại sinh vật công chúa này thật sự là khó hầu hạ, đệ đã có mấy vị cô nãi nãi trong nhà rồi, thật cảm thấy rất đủ rồi.” Đầu lắc qua lắc lại, bạch y thiếu niên rất phiền lòng, từ khi vào đây đến giờ, y dường như cứ mãi lắc đầu.

“Nếu như người đã không có ý định vì trẫm phân ưu, lại không có ý lấy công chúa làm thê, vậy người chạy vào cung làm nhảm cái gì?” Lại nhìn bạch y thiếu niên một cái, Lê Hạo Hiên không kiên nhẫn nói.

“Lẽ nào, đệ chỉ khi có chuyện, mới có thể tiến cung sao?” Bạch y thiếu niên ai oán đầy mặt nói.

“Lẽ nào không phải sao?!” Nhướng mi, lại nhẹ cong khóe môi, Lê Hạo Hiên cười lạnh nói.

“Đệ, đệ là vì mấy ngày nay không gặp, có chút tưởng nhớ hoàng huynh, mới.....” Thiếu niên lộ ra biểu tình ủy khuất.

“Mấy ngày nay?!” Liếc mắt nhìn thiếu niên, Lê Hạo Hiên bất vi sở động, tựa tiểu phi tiểu nói.

“Cũng không biết hôm kia là ai đợi ở trong ngự thư phòng, mặt dày mày dạn xin một đạo thủ dụ, rồi dựa vào đó mà ngang ngược đến dịch quán của hai nước Tiêu Quốc, Thương Quốc làm phiền cả ngày, hơn nữa đến canh ba nửa đêm còn không chịu ly khai, còn cưỡng bách Tiêu, Thương hai vị công chúa bồi rượu, thật là người coi mình như đang ở Túy Tiên lâu uống rượu hoa không bằng?”

“Hắc, hoàng huynh, huynh cũng biết Túy Tiên lâu, lẽ nào huynh cũng.....”

“Được rồi, người vẫn là nên thành thật nói đi, lần này người đến mục đích rốt cuộc là gì?”

“Hắc hắc! Hoàng huynh, huynh xem có thể lại cho thần đệ một đạo thủ dụ.....”

“Lại cho người một đạo thủ dụ, để người tiếp tục đến quấy nhiễu Tuyết Quốc và Chu Quốc hai sứ đoàn có phải không?”

“Hắc! Hoàng huynh anh minh.”

“Thật sự là không hiểu nổi người, trẫm nói đem người ban cho người người không muốn, vậy mà lại tìm cách đến tận cửa gối trò, đây là cái tật xấu kì quái gì vậy?”

“Hoàng huynh, cái này huynh không hiểu đâu, cái gọi là ngắm mỹ nhân như thưởng sen, chỉ có thể ngắm từ xa không thể đến gần khinh nhờn, nữ nhân là loại sinh vật dễ thay đổi, vẫn là nên ngắm nhìn từ xa đã thỏa lòng thỏa mắt, cách quá gần thì rất có thể sẽ nhìn ra nguyên hình.”

“Hâng! Xem ra người hiểu rộng quá a!”

“Ha ha! Hoàng huynh thấy sao?”

“.....Lấy đi!” Chỉ cần huy bút mấy cái, Lê Hạo Hiên gấp lại thủ dụ ném cho y.

“Tạ ơn hoàng huynh.” Mở ra xem thử, bạch y thiếu niên mặt mày rạng rỡ cảm tạ.

“.....” Lười để ý đến y, Lê Hạo Hiên cuối đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương.

“Đúng rồi, hoàng huynh, huynh có muốn cùng đi quây một trận không?”

“ Không cần, sự vụ trong triều rất nhiều, ta không rảnh rỗi được như người.” Hung hăng trừng mắt nhìn tên gia hỏa lười biếng có chết cũng không muốn giúp đỡ mình, Lê Hạo Hiên nén giận nói.

“ Ha ha! Hoàng huynh bận rộn, thần đệ cáo lui.” Thiếu niên gương cười lui dần về phía sau, đẩy mở cửa ngự thư phòng, phi thân bay đi.

“ Thật là, lẽ nào y không thể thành thành thật thật mà đi từng bước được sao, nhìn cửa mở rộng, nhân ảnh đã không còn nhìn thấy, Lê Hạo Hiên thì thầm nhỏ giọng.

2. Chương 2

Thế nhân lưu truyền, Tuyết Quốc Liên Hương công chúa, thanh lệ thoát tục cao xa như Thiên Sơn Tuyết Liên không thể với tới, Chu Quốc Loan Phượng công chúa, ung dung yêu kiều hết như đoá mầu đơn tuyết đẹp đang nở rộ, Tiêu Quốc Lạc Hà công chúa, thanh u thanh nhã như phiến thanh liên lẳng lẳng đầm chồi, Thương Quốc Ngưng Ngọc công chúa, cao nhã thánh khiết như băng lam tường vi.

Một năm trước, bốn người cùng được gả đi có thể nói là giai thoại rung động một thời, còn quân vương Ly Quốc được ôm mỹ nhân vào lòng, lại là người hạnh phúc nhất mà nghìn người ham muốn đạt đến, thậm chí là những thị vệ có vận may được ở cùng một cung điện với các nàng, cũng được tuyệt đại đa số người hâm mộ, bởi vì có lẽ họ sẽ có được cơ hội lên nhìn tuyệt thế dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn của bốn vị công chúa.

Thân là một trong những thị vệ hậu cung, Dương Mộc Bạch đối với chuyện này lại hoàn toàn không có cảm giác, bởi vì nếu không phải là lúc trước trong nhà y đã từng được gặp qua Chu Quốc công chúa, chỉ sợ hôm nay y cũng sẽ giống như các đồng bào khác, ngay cả bóng lưng của Loan Phượng công chúa cũng đều không có cơ hội nhìn được, càng không cần phải nói đến công chúa của các nước khác, ai bảo bọn họ chỉ là những thị vệ cấp thấp nhất, chỉ có thể lầy lắt xung quanh.

Hơn nữa hiện tại bọn họ đã bị phân rẽ tách rời, cùng trộn lẫn với thị vệ bồi giá của các công chúa khác, lại nói bây giờ y có trách nhiệm tuần tra phòng vệ một khu, cũng không phải là ở cung điện của Chu Quốc công chúa, mà là ở cung điện của Tuyết Quốc công chúa.

Từng khu của vương cung Ly Quốc vô cùng rộng lớn, chỉ mỗi nơi ở của Tuyết Quốc công chúa _ Liên Hương cung đã chiếm một diện tích không nhỏ, Dương Mộc Bạch chỉ là một tiểu thị vệ không đáng để mắt ở bên ngoài, mỗi ngày lộ đường tuần tra đều phi thường nhỏ hẹp, hơn nữa còn bị giới hạn hoạt động trong một phạm vi cố định.

Vì vậy, Dương Mộc Bạch tuy cơ bản dự tính là sinh sống trong vương cung nội điện, nhưng y một thị vệ cấp thấp không đủ trọng lượng, bản thân lại không có chút cảm giác đang tồn tại, chỉ như một giọt nước trong biển cả mênh mông, nhỏ bé đến mức không khiến ai chú ý, tự nhiên cũng sẽ vô duyên gặp được những nhân vật cao cao tại thượng trong truyền thuyết.

Nhưng hơn một năm nay mỗi ngày sinh sống ở Ly Quốc, lại là những ngày thanh nhàn và thư thái nhất của Mộc Bạch trong nhiều năm từ khi sinh ra cho đến hiện tại, mặc dù y thật ra đang gánh vác một sứ mệnh đặc thù mà không ai biết, chỉ là căn bản một kẻ không có chút ý thức trách nhiệm như y, trước đến nay cũng chưa từng xem cái gọi là nhiệm vụ đó ra gì, ngày tháng trôi qua vô cùng thoải mái và tiêu sái.

Về phần cái nhiệm vụ đó, sự việc thật ra cũng rất rõ ràng, một người là con của họ quốc tướng quân như y, cho dù địa vị là một thứ tử bé nhỏ, nhưng thị vệ bồi giá của hòa thân công chúa cho dù không có ai, cũng không thể nào cho phép y tham tuyển, y có thể không cần thể diện, nhưng Dương thị gia tộc sao có thể vứt bỏ thứ đó cho được? !

Cho nên bất cứ ai chiếu theo lệ thường mà suy nghĩ, cũng đều đoán ra được cái loại sứ mệnh không thể cho ai biết mà y đang phải gánh vác, còn trên thực tế sao? Thân phận của y rõ ràng như vậy, ngay cả thứ cần che giấu cũng bỏ qua, hơn nữa ngoài mặt y đích thực là gánh vác một sứ mệnh nào đó, nhưng trong lòng y

lại phi thường hiểu rõ, sứ mệnh đích thực của y thực ra chính là đưa mình nổi bật lên trên để thu hút tất cả ánh mắt của mọi người, nói trắng ra chính là, y căn bản là một vật hy sinh mà Dương thị gia tộc vứt ra, là tấm bia chắn để yểm hộ cho mật sứ thật sự.

Mộc Bạch cũng không phải kẻ ngốc, hướng hồ cho dù là một tên ngốc, đối mặt với sự an bài rõ ràng như vậy, chỉ sợ là không thể nào hoàn toàn không phát giác, càng hướng hồ chi bản thân y dĩ thường mẫn cảm, tự nhiên sớm đã phát giác tất cả chuyện này, chỉ là y cũng lười đi vạch trần sự sắp đặt này.

Vì thế chỉ nghĩ cũng biết không ai có thể yêu cầu một quân cờ đã được xác định là cuối cùng cũng bị vứt bỏ, vẫn còn phải giả ngây giả ngốc đem tinh lực dư thừa của mình thực hiện cái gọi là trung quân báo quốc đi?

Cho dù đạo lý vì quốc vì dân rất hấp dẫn, vinh hoa phú quý, quan cao hậu lộc, mấy lời hứa này cũng rất khiến người động tâm, nhưng đối với Mộc Bạch vốn dĩ chưa từng xem mình là người Chu Quốc, trong đầu chưa từng có một chút ý niệm vì Chu Quốc tận trung, hơn nữa từ nhỏ đã nhìn thấy trong hào môn âm mưu hãm hại nhau, ân oán tình thù, y thậm chí còn hận bản thân không thể sinh ra trong một gia đình bách tính bình thường, vì vậy y đối với mấy thứ gọi là địa vị quyền lợi, càng không có chút lòng tham luyến.

Đến Ly Quốc mấy ngày này, y luôn sống rất tiêu điều, không cần phải cẩn cẩn dực dực (vô cùng cẩn thận) nguy trang chính mình, cũng không cần phải nhìn thấy ánh mắt của người trên kẻ dưới trong nhà, cũng không phải cưỡng ép chính mình vì mẫu thân mà ủy khuất cầu toàn, đối với nhiệm vụ mà bộ hạ tự mình giao phó, đã sớm bị y vứt ra sau đầu, quên đi sạch sẽ.

“Ngô! Tối nay gió thật lớn a! Sắp lạnh chết ta rồi, Mộc Bạch ngươi trước đi tuần một mình, ta trở về lấy thêm chiếc áo, lập tức sẽ quay lại.....”

Khoa trương làm một bộ dáng run lẩy bẩy, bạn đồng hành của Mộc Bạch Lăng Phong bỏ y lại quay lưng chạy mất.

“Lạnh?!” Cảm thấy kỳ lạ nhìn theo bóng lưng đã chạy xa, Dương Mộc Bạch đầy vẻ khó hiểu, quay nhìn một chút hoàn cảnh xung quanh, đón lấy cơn gió ẩm áp nhẹ lướt qua, bên tai còn nghe thấy tiếng chim hót, y có chút nghi hoặc lẩm bẩm.

“Hiện tại hình như vẫn còn là mùa hạ đi? Ở đâu ra lạnh a? Ô! Không lẽ là.....” Lăng Phong cái tên gia hỏa sẽ không lại dự tính trốn việc đi? ! Nghĩ đến đó, kẻ bị bỏ rơi vô số lần Dương Mộc Bạch, trên trán xuất hiện vài tia hắc tuyến, bỏ đi, Dương Mộc Bạch cũng lười đi truy cứu, dù sao y cũng đã sớm quen rồi, mỗi lần xoay đến lượt hai người bọn họ đi tuần tra ban đêm, Lăng Phong luôn có vô số lý do, bỏ y lại một mình tuần đêm, tự mình thì về phòng đánh giấc. Có thể là do y được mọi người công nhận là tính cách ôn hòa, kiệm lời theo tính, xem ra khá là dễ ức hiếp, một tiểu đội đồng quan luôn hữu ý hay vô ý đem tất cả mọi chuyện đều vứt cho y làm, đặc biệt là công việc tuần tra từ lúc nửa đêm đến hừng đông, lại còn mấy thị vệ trẻ tuổi đang độ ham ngủ, luôn tìm mọi cách để đổi ca tuần với y.

Mà Dương Mộc Bạch đối với loại tuần tra ban đêm này không hề thấy bất cứ nguy hiểm nào, lại là một công việc tương đối an nhàn, nên cũng rất vui vẻ tiếp nhận, hơn nữa thời gian qua đã lâu, trong cung lại chưa từng phát sinh bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, cũng khiến mọi người thả lỏng cảnh giác.

Đồng bạn vốn dĩ đồng hành cùng y, cũng đều sẽ tìm các loại lý do này nọ để y lại một mình về phòng nghỉ ngơi, trên thực tế y hiện nay, sớm đã luyện thành thói quen một mình tuần tra, dù sao bọn họ mấy thị vệ tuần tra bên ngoài, tác dụng làm được cũng đều chỉ là vô cùng nhỏ bé, thậm chí có thể nói trên cơ bản có cũng như không. Nhưng cho dù bọn họ là một sự sắp đặt không mấy tác dụng, thì tuần đêm vào tối mỗi ngày, cũng vẫn phải nhất thiết đi nhìn đủ một vòng trên lộ đường được quy định, nếu không bị đại thống lĩnh bắt được, vậy xem như lãnh đủ, Mộc Bạch lại một lần bị bỏ lại, không biết làm sao chỉ than một tiếng, chính lý lại y bào, cất bước đi tới trước theo lộ trình, lại gặp một đội hai người khác đi trên một tuyến tuần đêm khác ở khúc giao nhau.

“Ha, Mộc Bạch, ngươi lại bị đồng bạn bỏ rơi rồi sao?” Một người hướng về phía y mỉm cười đầy thiện ý.

“Đúng a!” Mộc Bạch cười khổ giật giật vai.

“Oa! Làm đồng bạn của Mộc Bạch ngươi, thật sự là quá hạnh phúc rồi, thật muốn đến chỗ đội trưởng thỉnh cầu được điều đến làm đồng sự của ngươi.” Một người về mặt đầy ngưỡng mộ nói.

“ Xú tiểu tử! Ta đồng bạn này còn không đủ chiều cổ ngươi sao?”

“ Hắc hắc! Diệp đại ca, ta chỉ là tùy tiện nói nói, ngươi đừng xem là thật đi?”

“ Hâng, tùy tiện nói, ta thấy.....”

Quay đầu nhìn bóng lưng hai người bọn họ dần dần đi xa, dưới đáy mắt thoáng qua một mặt ý cười ôn hòa, Mộc Bạch từ nhỏ đã rất ít thân cận với người khác, trong lòng thật ra rất hưởng thụ thời khắc tình cờ chạm mặt này, tuy ngắn ngủi nhưng rất ấm áp hồi han. Tình nghĩa giữa các huynh đệ đồng bào có khi còn hơn cả loại huyết thống tương liên trong gia đình với nhau, mà huynh đệ đồng bào tương kính như bằng, nhưng lại thật sự ấm áp.

Xuôi theo lộ tuyến tuần tra đi về phía trước, tùy thời sẽ lại gặp thoáng qua mấy đồng liêu trực đêm khác, hoặc là gật đầu chào hỏi, hoặc sẽ nhẹ cười nói chuyện, có lúc lại dừng cước bộ, chuyện phiếm với nhau vài câu, lại nói đùa mấy câu không tổn hại phong nhã.....

Bốn canh giờ tuần đêm, thật sự là phi thường qua quýt, đa số đều chỉ là đi qua đi lại, lượn tới lượn lui, chứ không có trang bị gì qua lớn, lúc này, trong nháy mắt, Mộc Bạch đã sắp hoàn thành một nửa công việc tuần đêm, chỉ cần đi một vòng quanh Mai viện trước mặt, y đã có thể quay về nghỉ ngơi.

Mai viện, cái tên cũng đã thể hiện trong viện tử trồng đầy hoa mai, hơn nữa đều là loại Tuyết Mai trắng tinh không tỳ vết, nghe nói là Ly vương đặc biệt xây dựng vì Liên Hương công chúa, có thể thấy được Liên Hương công chúa mà nay là Liên Phi, được Ly vương bệ hạ sủng ái như thế nào. Bốn vị công chúa vừa nhập cung, tài hoa tuyệt thế, mỹ mạo khuynh quốc, cũng đích thực là đã áp chế được các phi tần vốn có trong cung, nhưng trong bốn vị công chúa, được sủng ái nhất không cần nghi ngờ chính là Tuyết Quốc Liên Hương công chúa.

Chu Quốc Loan Phượng công chúa tựa như hỏa diễm minh diễm động nhân, tuy miễn cưỡng có thể so sánh về các mặt khác, nhưng ở phương diện khí độ và phong phạm, một người từ khi còn nhỏ tính cách đã bạo liệt như nàng, thì rất rõ ràng đã thua một bậc so với người khác, ngay cả đến hai vị công chúa còn lại, dưới sự tỏa sáng của họ, nàng tựa hồ cũng có chút ảm đạm vô quang.

Đêm hạ nóng rực, hoa mai sớm đã tàn rụng, Mai viện không có hoa để thưởng hiện tại là không thấy bóng người, trên thực tế cho dù mùa đông là mùa hoa mai nở rộ, thì vào đoạn thời gian này cũng sợ là ít bóng người qua.

Đi qua Nguyệt Lương môn, men theo thềm đá cuội cuốn lượn quanh co trong Mai viên, nhìn quanh bốn hướng, Mai viên trong mùa hạ, trên cây ngoài mấy chiếc lá xanh xanh, tất nhiên không thể nhìn thấy hoa, nhưng gió đêm thoảng qua lại mang theo mùi hương nhẹ nhàng, vẫn khiến người ta trong lúc tinh thần không tự chủ liên nghĩ ngẩn. Trong màn đêm tĩnh lặng, một mình độc bước chậm chậm mà đi, thật ra cũng là một loại hưởng thụ khó có được, gió đêm thi thoảng lại thổi qua mặt, khắp viện lại thoang thoảng hương thơm thấm vào gan ruột, tuy không bằng lúc hoa mai nở rộ làm tan lòng người, nhưng lại vẫn có một tư vị khác biệt, khiến y trong thoáng bồi hồi không muốn rời xa.

Mà lúc này, trong làn gió thổi lá cây xào xạt lại mang theo một tiếng vang nhỏ, ở chỗ không xa dường như có một đạo hắc ảnh đột nhiên xẹt qua.

“ Ai ở đó?” Nhẹ hô một tiếng, Mộc Bạch toàn thân phòng bị, thần sắc cảnh giác quan sát xung quanh.

Trời đêm đen kịt, trong Mai viện tựa hồ dâng lên một tầng mây mù dày đặc, tối đến mức những gì nhìn thấy được cũng rất giới hạn, Dương Mộc Bạch với một tầm nhìn vô cùng mơ hồ, nhờ vào một chút ánh trăng mong manh, từng tầng vạch ra khe hở qua đám lá cây um tùm của Mai viện, thử nhìn qua từng khóm mai tìm ra đạo bóng đáng khả nghi đó.

“ Ngô!” Dương Mộc Bạch bước vào trong lùm mai, tìm kiếm mục tiêu khả nghi, trong viện cây mai trồng không đến nỗi quá dày đặc, thưa thưa thớt thớt, nhưng thẳng hàng chỉnh tề, không gian chính giữa cũng tương đối lớn, phía dưới là một mảng cỏ xanh mềm mại mọc um tùm, dẫm lên cảm thấy vô cùng dễ chịu, cẩn thận nhìn xung quanh bốn phía, một đường đi về phía trước, lâu lâu lại bị những cành mai vươn ra cản lối, mũi và vạt áo còn bị chạc cây kéo lại làm rách.

Bởi vì mũ đội có chút lệch, lộ ra mái tóc không chỉnh, không may là có vài sợi vướng vào cành mai, da đầu bị kéo căng làm cho Mộc Bạch có chút đau, không thể không dừng lại cước bộ tìm kiếm, tùy tay gỡ mũ xuống, một đầu tóc dài như thác nước rũ xuống.

Tóc của Mộc Bạch rất dài, dài gần đến mắt cá chân, y không chút thích thú với mái tóc này, nếu không phải là mẫu thân không cho phép, chỉ sợ y đã sớm cắt ngắn đi rồi. Nam tử cần hành động thuận tiện, tóc nhiều nhất cũng chỉ đến phần lưng, thậm chí còn có người ngắn đến mức mới qua vai, rất ít bộ phận sẽ để đến lưng, mà cữu cữu của Mộc Bạch là tóc dài đến lưng.

Y cũng không phải chỉ một lần nài nỉ mẫu thân, muốn cắt ngắn mái tóc dư thừa này, nhưng mẫu thân y lại nói là hài đồng chưa thành niên không thể cắt tóc, nếu không sẽ dẫn đến thần linh trách phạt, đợi y tròn mười lăm tuổi, khi mẫu thân lại không đồng ý cho cắt, mẫu thân cư nhiên còn nói với y tại Tuyết Quốc, nam tử sau khi thành thân mới tính là trưởng thành, Mộc Bạch nhất thời cứng họng.....Đến khi gỡ được mấy sợi tóc vướng trên cành mai xuống, Mộc Bạch đã không còn chú ý đến mục tiêu khả nghi, mang mũ đi đến nơi ánh trăng sáng rõ, quần lại tóc chuẩn bị nhét vào trong mũ, Mộc Bạch không thích bị người khác nhìn thấy mái tóc của y, sợ bị người khác ghé mắt và cười nhạo là thứ nhất, ngoài ra chính là do mẫu thân truyền dạy lại cho y, mái tóc trừu thể tử của y ra, trước khi thành niên tốt nhất là đừng để cho người lạ chạm vào, nếu không sẽ mang đến điềm xấu.

Mê tín hại chết người a!

Kỳ thật đối với những thứ thần, linh này nọ mà mẫu thân nói, y một chút cũng không tin, nhưng mà lúc đó không nói lại mẫu thân, cũng chỉ có thể để mặc buông xuôi, Mộc Bạch không ngừng than thở, hồ loạn quần lại cái mớ phiền phức dài thòng kia, mà không, là tóc.

“Đừng nháo!” Tóc vẫn chưa quần xong, cảm thấy bên vai tựa như có người vỗ một cái, Mộc Bạch lúc này đang chuyên chú chiến đấu với mớ tóc, sớm đã đem hoài nghi vừa rồi vứt ra sau đầu, bởi vì chỉ cần suy nghĩ một chút, một viện tử hễ đến mùa hạ là không có mấy ai thêm đến này, lại có thể có được nhân vật khả nghi nào, mấy tên trộm vặt căn bản là không thể lên vào, nếu là thích khách thì mục tiêu không thể nào là chỗ này, cho nên y cho rằng rất có thể là một đồng sự nhầm chán nào đó, đang đùa với y nên cũng không mấy để tâm.

“Ợ....này.” Người phía sau lại dùng lực vỗ vai y một cái, đồng thời còn đánh một cái ợ sặc mùi rượu, trong bóng đêm tỏa ra càng phi thường rõ rệt.

“Người không muốn sống sao, đang làm việc cư nhiên lại dám uống rượu, nếu như bị đại thống lĩnh bắt được, người cho dù không chết cũng bị lột da.” Mái tóc vừa gội xong vừa bóng vừa trơn, lại thêm giáp trụ trên người có hơi nặng, quần mất cả buổi cũng chưa thể đem toàn bộ tóc nhét vào trong mũ nên Mộc Bạch không có quay đầu lại, chỉ là không chút hảo khí quở trách một câu.

“Này! Người.....” Người phía sau tựa hồ là say không nhẹ, thần trí sớm đã không còn rõ ràng, không nặng không nhẹ tiếp tục vỗ lên vai của y, lại phát ra mấy âm tiết trầm thấp, lời nói cũng tương đối hàm hồ.

“Này cái gì mà này? Lão huynh người không thể đợi.....ách!” Bị người phía sau vỗ cho một cái hoa cả mắt, đau muốn chết, cho dù Mộc Bạch tính tình có ôn hòa thế nào lúc này cũng không thể nhịn được nữa, không kiên nhẫn quay đầu gầm lên một câu.

Nhưng mới gầm được một nửa liền phát hiện người phía sau đó, tuyệt đối không phải là đồng liêu như y đã nghĩ, còn tại sao y lại có nhận định này? Không phải bởi vì người phía sau thân hình còn cao hơn y, trong tất cả đồng liêu, chiều cao của Mộc Bạch đã có thể nói là hạc trong bầy gà rồi, nhưng người trước mặt này lại còn cao hơn y nửa cái đầu, cũng không phải bởi vì trên thân hắt tỏa ra một loại khí thế bức người, mà chính là vì y quan trên người hắt, thị vệ bình thường tuyệt đối không dám tùy tiện mặc.

Đại lục ngũ quốc, mỗi nước đều rất nghiêm minh về phục sức với màu sắc y quan của hoàng gia quý tộc, phân chia giai cấp rất nghiêm ngặt, kiểu dáng và phục sức y phục của hoàng gia và quý tộc, bình dân hạ nhân thị từng chưa từng được cho phép, cũng không thể tùy tiện mặc.

Tựa như hoàng gia Chu Quốc lấy hồng sắc làm chủ, Tiêu Quốc là thanh sắc, từ Tiêu Quốc tách ra Thương Quốc thì chọn màu gần thanh sắc là lam sắc, mà Tuyết Quốc thì không cần nghi vấn là bạch sắc, còn Ly Quốc là huyền sắc, huyền sắc cũng chính là hắc sắc, lúc này người đứng trước mặt Mộc Bạch trên người là

một thân hắc sắc. Cho dù chiếu theo lệ thường mà nói, người buổi tối mặc hắc y chạy loạn khắp nơi, đại đa số là những thích khách không có ý định tốt, nhưng người nam nhân lung lay trước mặt y này, Mộc Bạch cũng quyết không thể đem y nhìn thành thích khách.

Bởi vì không có mấy thích khách đêm tối dọ thám vương cung lại còn dám mặc loại trường bào vướng tay vướng chân này, càng quan trọng hơn là, dưới ánh trăng chiếu xuống, những hoa văn thêu tinh xảo lấp lánh trên y bào của hắn lay động, tuyệt đối là thuê bằng sợi tơ vàng. Mà trong Ly Quốc nam tử có thể bận gấm bào huyền sắc thêu hoa văn ánh vàng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, đặc biệt là nam tử vào lúc nửa đêm còn có thể tự do đi lại trong vương cung nội điện, hơn nữa đầu còn đội kim quan, cả Ly Quốc cũng chỉ có một người như thế.

“Thuộc hạ tham kiến bệ hạ!” Mộc Bạch còn chưa đội mũ xong, cũng đành hoang mang quỳ xuống thi lễ, mới vừa cúi đầu xuống phủ phục quỳ bái, vì mũ chưa đội chặt nên liền nương theo mà rơi xuống đất, mái tóc như nước cũng liền rối tung rơi xuống.

“Liên, trẻ như vậy rồi, nàng không ở trong cung nghỉ ngơi, tại sao lại ở chỗ này? Còn ăn mặc thành cái dạng này?” Lê Hạo Hiên say khướt, bước đi không vững loạng choạng về phía trước, vương tay nắm lấy cằm y, nâng đầu y lên, hai mắt đánh giá gương mặt đang mù mịt không hiểu gì cả.

“.....” Liên? ! Ách! Người ngài nói là ai? Mộc Bạch lúc này, trừ nghi hoặc ra vẫn là nghi hoặc, trong đầu hỗn loạn thành một đoàn sương hồ (hồ dán), có chút không hiểu rõ vị Ly vương quân chủ vĩ đại trước giờ chưa từng có này hiện đang đứng trước mặt, rốt cuộc là đã lẫn lộn y với ai rồi?

“Không, người không phải là Liên, cho dù rất giống nhưng người không phải, vậy thì.....người lại là ai?” Chớp chớp đôi mắt say nhập nhèm cuối đầu gần hơn, nỗ lực nhận biết một lúc lâu, Lê Hạo Hiên đầu óc lúc thì thanh tỉnh, lúc thì hồ đồ, gian nan lắc lắc đầu.

Ánh trăng như thủy ngân đổ xuống bao phủ tựa như chiếc đèn lồng, đôi môi đỏ mọng mở mở khép khép của người trước mặt, nhìn đến lại hấp dẫn người như thế, một cỗ nhiệt lưu từ hạ phúc của hắn trực tiếp xông lên, Lê Hạo Hiên đang say vốn dĩ đã cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, cả người nóng bức khó nhịn, bây giờ đại não lại càng không chịu sự khống chế của lý trí, tình cảm thôi thúc liền cúi đầu xuống phủ lên đôi môi của y.

“Thuộc hạ là thị vệ canh bên ngoài của Liên Hương cung Dương ngô! Không ô ngô.....a!” Bờ môi vừa hé mở bị một thân hình phủ xuống ngấm lấy, kiên nhẫn cắt đứt lời y chưa nói hết, mang theo một mùi rượu bức mũi và một khí tức nam tính nồng đậm, nhân lúc khoảnh khắc y đang hoang mang cứng đờ mà cường thế xâm nhập.

Lê Hạo Hiên thân là vua của một nước, từng nhiều năm chinh chiến sa trường, cho dù lúc này thần trí không được rõ ràng, nhưng hắn vẫn có thói quen đem tất cả nguy hiểm bóp chết ngay từ trong nôi. Đường nhiên đây không thể hiện là hắn sợ chết, mà bảo hộ chính mình cũng là một trách nhiệm mà thân là quân vương nên có, phải biết rằng thân là quân vương biết bảo hộ bản thân, cũng chính là tận trách với quốc gia. Vì vậy bất kể trước khi Lê Hạo Hiên chuẩn bị làm việc gì, bảo vệ an toàn bản thân đều là thứ quan trọng nhất, cho dù là lúc cùng nữ nhân hoan ái cũng vẫn vậy.

Mà lúc này Mộc Bạch cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, suy nghĩ một chút về thân phận của người trước mặt, do dự một khắc mới nghĩ đến muốn phản kháng, nhưng rất rõ ràng lúc này tất cả đều đã quá trễ rồi.

Lê Hạo Hiên nửa tỉnh nửa say, mặc dù thần trí không thanh tỉnh gì mấy, nhưng trực giác cực nhạy bén vẫn là không chút do dự nắm lấy hai vai của y, gọng gàng mà thành thực tháo dỡ hai khớp xương vai của hai cánh tay rất có thể đem đến một loại nguy hiểm gì đó của y.

Theo hai tiếng “Rắc, rắc”, một tiếng kêu thảm ngắn ngủi, hai cánh tay mềm nhũn rơi xuống đất, Mộc Bạch lúc này, thật sự là vừa gấp vừa tức, nhưng lại hoàn toàn không còn năng lực phản kháng, cho dù y vô công cái thể, mà vào giờ này khắc này, sớm đã mất đi tiên cơ như y, chỉ còn có thể giống như con cừu non bị hùng sư ép dưới thân vô lực than khóc, khó thể giãy ra, cũng vô pháp chạy thoát.

Hướng hồ y thiên tính thể chất đã có chút đặc thù, năm giác quan cực kỳ nhạy cảm, trời sinh đối với cảm giác đau đớn phản ứng phi thường cường liệt, chỉ là một vết thương nhỏ bé bình thường, cũng đều khiến y

đau nhức nửa ngày, càng không cần phải nói đến hai vai bị cường ngành tháo khớp, loại đau đớn cực đại này tựa hồ đã khiến y gần như hôn mê.

Lê Hạo Hiên sinh ra trong hoàng thất, đối với việc mặc thoát y phục tựa hồ không hề nghiên cứu, trên thực tế cho dù là các thiếu gia tiểu thư của các gia đình quý tộc bình thường, cũng sợ đa số đều không biết làm, bởi vì bọn họ vừa sinh ra, bên người liền có một số thị tùng thị nữ theo hầu hạ mọi thứ, cũng càng không cần nói đến trời sinh tôn quý, hiện tại lại còn là vua của một nước như Lê Hạo Hiên.

Mà y phục của người dưới thân vướng víu quá nhiều, kiểu dáng lại khác biệt rất lớn với những gì y từng mặc, vì thế cho dù nhiều năm chinh chiến sa trường, hẳn không đến nỗi ngay cả thoát y phục cũng không biết, lúc này lại có chút không biết làm sao xuống tay.

Đương nhiên tất cả những thứ này đối với một kẻ đã dục hỏa đốt người như hắn mà nói, đều không phải là khó khăn hay trở ngại gì, hai tay dùng lực một chút Lê Hạo Hiên liền nhẹ nhàng mà dễ dàng đem ngoại y gần như kiên cố của người dưới thân sạch sẽ dứt khoát xé làm hai nửa, lại kéo rách trung y bên trong của y, hai tay không thể chờ đợi liền mò vào trong vạt áo.

Đôi môi của người dưới thân mềm mại đến khó tin, khiến hắn trần trọc khó dứt, Lê Hạo Hiên không ngừng mút vào rồi xâm nhập, liếm rồi hôn mãi không muốn rời, mà da thịt của y, lại không ngoài dự liệu ôn nhuận mịn màng, tựa như tơ lụa nhẵn bóng non mềm, làm kẻ khác yêu thích không muốn buông tay, hai tay Lê Hạo Hiên không chút quy luật rờ rẫm tìm tòi khắp nơi trên cơ thể y.

Mà Mộc Bạch hai tay vô duyên vô cớ bị tháo khớp, nỗi đau cực đại đột nhiên đến này khiến gương mặt y mất đi huyết sắc, mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân, thân thể y run rẩy như lá khô bị gió thu lung lắc không ngừng, hơi thở cũng càng lúc càng dồn dập, y lúc này trừ đau ra thì không còn một tri giác nào nữa. Đương nhiên lúc này y đang trong trạng thái gần như hôn mê, nên không biết được tất cả khổ nạn, thật ra chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

3. Chương 3

Lê Hạo Hiên trên chiến trường tung hoành hơn mười năm có thừa, đối với ái dục giữa những người cùng giới không phải là hoàn toàn không biết, chắc ai cũng biết từ xưa chiến tranh chính là trò chơi thuộc về nam nhân, nữ nhân vĩnh viễn cũng chỉ có thể là vật phụ thuộc.

Mà nữ nhân ở chiến trường cũng chỉ có một tác dụng, chính là dùng thân thể để đi xoa dịu các nam nhân cả thân lẫn tâm đều mỏi mệt, những nữ nhân đó kỳ thực cũng chính là cái gọi là quân kỹ, các nàng đa số đều là gia quyến của những phạm nhân bị bắt, hoặc là những kỹ nữ bán thân với giá rẻ tạo thành.

Chỉ là những tướng lĩnh cao cấp đa phần đều có thể mang theo thê thiếp của mình đi theo quân, càng không cần nói đến một vị quân vương như Lê Hạo Hiên, tự nhiên cũng sẽ có những đãi ngộ đặc thù, ai bảo hắn là vua của một nước? !

Còn những tướng lĩnh bậc thấp và những binh sĩ bình thường, sợ là chỉ có thể đến hồng trường tìm kỹ nữ giá rẻ, hoặc tìm tính nô để phát tiết dục vọng, mà tựa hồ là nam nhân thiên hạ trong quân đội, lại có thể có được bao nhiêu kỹ nữ tính nô, hơn mấy ngàn nữ nhân thì làm sao đủ cho vài vạn thậm chí là mười mấy vạn binh sĩ thân cường lực tráng hưởng thụ, cho nên rất rõ ràng là lang nhiều thịt ít, vì vậy trong binh sĩ khó tránh sẽ phát sinh chuyện có người vì tình dục khó nhịn mà giúp đỡ lẫn nhau để giải quyết.

Thậm chí còn có một binh sĩ hay tướng lĩnh nào đó, bởi vì chinh chiến nhiều năm, hàng năm hợp tác giúp nhau giải quyết, trường kỳ đầu ấp tay gối, cuối cùng từ thân hữu tri giao biến thành tình nhân thân mật. Loại chuyện này trong quân đội kỳ thật không phải là hiếm thấy, hơn nữa tỉ lệ phát sinh thực ra còn tương đối cao. Mặc dù là đã thấy qua nhiều nhưng không có nghĩa là Lê Hạo Hiên đã từng tự thân thử nghiệm qua, một là hắn trước giờ chưa từng thiếu nữ nhân, hai là hắn đối với nam nhân căn bản không có hứng thú, cho dù Ly Quốc không phản đối đồng tính luyến, thậm chí có một số quý tộc trước và sau khi lập gia đình đều sẽ có vài người tình cùng giới, hoặc có nam thiếp được sủng ái. Thậm chí cũng không hiếm những

con cháu quý tộc lấy nam tử làm chính thể, ngay cả Ly Quốc quân vương cũng đã từng có vị lập nam tử làm phi tần.

Mà giả sử như Lê Hạo Hiên không say đến mức thần trí không tỉnh, có lẽ hắn sẽ không quyết định làm ra loại chuyện mà hắn lúc bình thường cho rằng không phù hợp với mình, mà Mộc Bạch cũng sẽ không gặp phải kiếp nạn này, càng sẽ không bị kéo vào vòng xoáy thị phi mà từ trước đến nay y đều lo sợ chạy không kịp, và từ đây khó mà tự thoát khỏi.

Bất kể tổ tiên của Lê Hạo Hiên ra sao, tập tục của Ly Quốc thế nào, lúc hắn thần trí thanh tỉnh thì lại làm sao, hiện tại tất cả giả thiết đều không thể thành lập. Mà một Lê Hạo Hiên trước giờ chưa từng đường qua nam phi, tự nhiên cũng sẽ không cần nói đến cái gì kinh nghiệm này nọ, càng huống hồ hiện tại hắn căn bản chỉ có ba phần tỉnh bảy phần say, có thể phân biệt được người đang bị ép dưới thân là một nam nhân cũng đã rất tốt rồi.

Xé bỏ y vật che đậy của người dưới thân, lộ ra thân thể ôn nhuận mịn màng nõn nà như ngọc, cũng không biết là vì đau đớn hay là tức giận hổ thẹn, trên làn da như ánh lên một tầng sương óng ánh, như thể ngược lại lại càng tăng thêm một ý vị tình sắc, tạo nên một phong cảnh hoạt sắc sinh hương, khiến cho Lê Hạo Hiên lúc này đầu óc đã bị dục vọng che mờ, triệt để bị thổi bay nốt mấy phần lý trí còn sót lại, thân thể khát vọng được phát tiết, cũng không thể tiếp tục nhẫn nại.

Bất luận là chính hắn hay người dưới thân, y phục bị xé hỗn loạn đều chưa hoàn toàn cởi hết, nhưng hắn đã sớm không thể đợi được nữa, cũng không quản nhiều thứ như vậy, gần như thô bạo mở ra hai chân thon dài của người dưới thân, nhưng xúc cảm khi chạm vào bắp thịt tinh tế bóng mịn như tơ, vẫn khiến hắn tìm lòng không đậu mà thu bớt mấy phần khí lực.

Lột sạch sẽ những thứ gây trở ngại, hai tay xâm nhập vào hai cánh hoa nhụy mềm, lúc nhẹ lúc nặng, hoặc là xoa hoặc là bóp, giày vò hai cánh hoa mềm mại tròn trịa, ngón tay thì thăm dò vào bên trong khe hở, tìm tòi nơi đào hoa nguyên sẽ mang đến cực đại khoái lạc, ngón trở đâm vào trong cửa khẩu đóng chặt, nội bích nóng bỏng chặt chẽ quấn lấy ngón tay của hắn, khiến hắn một tắc khó rời.

Dục vọng xung huyết nơi hạ phúc không ngừng kêu gào, sớm đã không còn kiên nhẫn, hắn liền thu lại ngón tay, đem hỏa nhiệt phình to đến thay thế ngón tay đặt tại động khẩu, đem đôi chân gây trở ngại giang ra càng rộng, nắm lấy tấm lưng dẻo dai, chỉ dùng chút lực liền đem thứ nóng bỏng cương cứng đã phủ đầy gân xanh của mình, mãnh liệt đỉnh nhập vào bên trong bí huyết chật hẹp còn chưa khai thông.

Mà Mộc Bạch mới vừa thích ứng với đau đớn bị tháo khớp tay, thần trí mơ hồ mới vừa dần dần tỉnh táo lại, đang chuẩn bị tìm một phương pháp khác để thoát thân, chỉ là rất rõ ràng lần này y tựa hồ lại trễ một bước.

“ A _____ ”

Đôi mắt nửa mở nửa khép đột ngột trừng lớn, bộ vị mềm yếu bị cự vật đột nhiên xuyên vào, phát ra âm thanh như gấm vóc bị xé rách, cảm giác thân thể giống như là bị một hung khí nóng rực, cường ngạnh chẻ ra làm hai, một nỗi đau như bài sơn đảo hải bất ngờ tập kích, mồ hôi lạnh tuôn như suối, cả thân hình như chiếc lá bị hàn phong lay lắt, Mộc Bạch đau đớn tới cùng thảm kêu một tiếng, nhưng cơn bạo phong mãnh vũ tiếp sau đó lại khiến cho y ngay cả khí lực hô đau cũng không có.

Luật động cường mãnh hữu lực, nhục thể yếu ớt của y liên tiếp bị vô tình xé mở phá hủy, chà đạp và xâm phạm cứ lặp lại không ngừng, nhục thể vô lực run rẩy đến mức như không thuộc về mình, khuôn mặt vặn vẹo, khóe mắt như muốn tan rã, lộ ra hai con ngươi lam sắc vì bị lẳng nhục và thống khổ mà trống rỗng vô thần, từng hàng lệ trong vô thức nung theo khóe mắt lẳng lẽ tuôn rơi, dòng lệ tuôn không ngừng tựa như chuỗi trân châu đứt dây tán loạn rơi trên mặt đất và trên thân thể y.

Nỗi thống khổ vô bờ bến dường như là khổ hải không có điểm kết thúc, khiến y bị bao trùm trong đó, Mộc Bạch bị giày vò đến mức sống không bằng chết, ý thức giữa lúc thanh tỉnh và mộng lung không ngừng quanh quẩn, rong ruổi khắp nơi, y như một kẻ chìm sâu vào đáy nước lại không được ai cứu giúp, từng lần từng lần thống khổ giày dụa, lại từng lần từng lần vô lực trầm luân, bị dục vọng dường như không bao giờ nghỉ đó vô số lần kéo y vào trong đáy sâu tận cùng của vực thẳm hắc ám.

Cũng không biết qua bao lâu, bóng dáng không ngừng rong ruổi chinh phạt trên người y tốc độ càng lúc càng nhanh, tiếng hít thở dần trầm nặng cũng càng ngày càng dồn dập, cuối cùng sau một tiếng gầm khoan khoái, trong nháy mắt liền tê liệt nằm trên thân y, thân hình nặng nề ngã sấp xuống lòng ngực y, đầu cuối vào sau gáy y, hỗn loạn thở dốc, tim đập kịch liệt, theo thời gian trôi qua dần dần bình ổn lại, hơi thở kéo dài tựa hồ tuyên cáo vị quân vương này đã rời xương cốt, chìm sâu vào trong mộng đẹp ngọt ngào.

Mộc Bạch mấy lần muốn chìm vào hôn mê, nhưng lại chỉ là mấy lần chóng mặt hoa mắt chứ không hề mất đi ý thức, mà toàn thân cố gắng chịu đựng nỗi thống khổ như đã trải qua vô số lần bị phiến đá nghiền qua, đợi hân yên ổn ngủ rồi y mới cố sức kéo thân thể đau đến mức sắp không thuộc về mình dậy.

Trời tựa hồ sắp sáng, cách thời gian chuyển ca càng lúc càng gần, Mộc Bạch không muốn sau khi trời sáng bị người khác phát hiện được bộ dáng thảm hại này, càng không muốn cùng tên gia hỏa đã dẫm nát tự tôn của y có bất cứ liên quan nào nữa, cho nên y chỉ có thể suy nghĩ tìm một phương pháp rời khỏi nơi đã gây nên sự nhục nhã và nan kham cho y.

Hai vai bị tháo khớp một chút sức lực cũng không sử dụng được, không muốn làm tỉnh tên mãnh thú đã chìm vào mộng đẹp, Mộc Bạch tận hết sức mình làm nhẹ động tác, tựa như con giun đất không có xương sống, từng chút một nhúc nhích thân thể, cho đến khi toàn thân đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt, mới thoát ra được từ dưới thân của người nọ, hướng nhìn một lần xung quanh đang mông lung sương mù, sau đó kéo lê hai cánh tay mềm nhũn gian nan hướng về cây mai cách không xa ở cạnh bên chậm chạp lướt qua.

Không dễ dàng gì lết được đến nơi, y cố sức đem đầu vai trái đặt trên thân cây, dùng hết sức lực còn sót lại trong người nâng vai hướng lên trên và vào, chỉ nghe “ rắc” một tiếng, vai phải bị tháo khớp được y nhờ vào ngoại lực mà ráp lại, hoạt động vai phải một chút, sau đó nắm lấy vai trái sử dụng vận một cái, liền khiến cho xương cánh tay còn lại hồi phục lại đúng vị trí.

Mộc Bạch ráng sức chống đỡ thân thể dựa nghiêng vào thân cây, đôi tay run rẩy kéo lại y bào bị xé rách bất kham trên người, dùng một ánh mắt mà cả đời này chưa từng có một lần chứa đựng cảm xúc mãnh liệt như hiện tại, đó gần như là một nhãn thần ác độc, cảm hận nhìn trừng trừng tên ác quỷ anh tuấn đang nằm trên bãi cỏ thảo nhiên say giấc.

Miền cường bình ổn lại huyết tinh đang rục rịch trong lòng, ý nghĩ không ngừng buông xuống rồi lại nắm chặt nắm đấm trước ngực, Mộc Bạch thật sự rất muốn kết thúc tên gia hỏa trước mắt này, nếu như y không nghĩ đến dù đem hân chẻ ra làm mấy khúc đối với mình cũng không có gì tốt, lại rất có thể sẽ châm ngòi cho ngọn lửa chiến tranh vừa mới bình ổn.

Nghĩ đến đây y liền nhanh chóng thu lại sát ý trong đáy mắt, Mộc Bạch cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn như xương cốt tựa hồ nằm sai vị trí, nhanh chóng đem tất cả mọi thứ có khả năng làm lộ ra thân phận của y đang tản mát xung quanh gom lại một chỗ, giấy dựa đứng lên. Cuối cùng lại nhịn không được cuối đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn nam tử đang tự mình say giấc một lần, sau đó đột nhiên quay thân nhẹ nhàng nhảy lên, trong chớp mắt đã ở bên ngoài hơn mười mấy trượng, cho dù bước chân nhìn đến tựa hồ có chút loạn xạ, nhưng mà tốc độ lại không chậm chút nào, sau mấy lần liên tiêu thất trong màn sương mờ hừng đông.

Mà xung quanh kẻ bị bỏ lại Lê Hạo Hiên tựa hồ cũng xuất hiện nhiều đạo hắc ảnh lặng lẽ canh giữ xung quanh.

.....

“Hoàng huynh, rượu ngày hôm qua có phải là rất quá sức không? Có phải cuối cùng cũng đã ném được cái gọi là tư vị say khướt không a? Hắc hắc! Rượu đó rất là nổi tiếng Tiên Nhân Túy a! Đừng nói là phạm nhân, cho dù tiên nhân cũng sẽ say đến không biết gì. Đệ đã phải tận hết tâm cơ, không dễ dàng gì mới lấy được đến tay đó a. Thế nào? ! Thần đệ rất có lòng đi? Đây, hoàng huynh, đệ đang nói chuyện với huynh đó. Huynh sao lại không để ý đến đệ a?”

Trong số hoàng thân quốc thích của Ly Quốc, chỉ duy nhất một người thường xuyên độc hành, còn dám bện một bộ triều phục toàn thân bạch y mặc ý hống hách lộng hành trong cung, trừ vị hoàng đệ hiện nay của Ly vương, Ly Quốc Tiêu Diêu vương Lê Hạo Hành ra, thì không còn ai khác, mà y lúc này lại một lần phá vỡ ngục thư phòng trầm tĩnh, không thêm để ý đến vị Ly Quốc đế vương cao cao đang ngồi trên ngự

tọa trầm mặc như nước, tựa như một bà cô lưỡi dài miệng rộng (nhiều chuyện), tự mình nói không ngừng, huyền thuyên không nghỉ.

Mà đoàn chính ngồi sau ngự án Lê Hạo Hiên, không nhìn đến vị đệ đệ thao thao bất tuyệt, huyền não không ngừng, biểu hiện trên mặt nhìn đến tựa như đang chăm chú thẩm duyệt tấu chương trong tay, nhưng trên thực tế thần tình lay động nhân thần ngưng trệ, rất rõ ràng là hắn đang trong trạng thái ngây ngẩn.

“Này này! Ngũ biểu ca, hoàng huynh thế này là biểu tình gì? Huynh ấy tối qua rốt cuộc là đã gặp chuyện gì? Từ khi ta bắt đầu nhớ được mọi chuyện cho đến bây giờ hơn mười năm rồi, ta chưa từng thấy qua hoàng huynh luôn sắp xếp trước được mọi việc, lãnh tĩnh như núi này lại có thể lộ ra cái biểu tình mù tịt và....ngô! Ngây ngốc?”

Lê Hạo Hành kéo góc áo của vị ngự tiền thị vệ trẻ tuổi đang cúi đầu đứng ở phía bên phải ngự án, cũng chính là ghé bên cạnh chỗ ngồi của y.

“” Đầu hướng về bên trái di chuyển một chút, rất rõ ràng là vị thị vệ trẻ tuổi xuất thân cao quý này tựa hồ là không có ý định để ý đến y.

“ Này! Ngu Diệc Kỳ, ta hỏi người đó?” Lê Hạo Hành không cam lòng bị xem nhẹ, bắt đầu nhỏ giọng gầm lên.

“ Thần hạ địa vị nhỏ bé, nào dám hỏi chuyện riêng tư của quân thượng.” Thị vệ trẻ tuổi bị bức không còn cách nào, bộ dạng lạnh lùng tựa như cung kính nói.

“ Thôi, người cũng đừng giả trang với ta, nhi tử của cửu cửu, ái tử của cô cô, Ly Quốc trẻ tuổi nhất Quận vương gia, hoàng huynh lại có thể làm gì với người? Hơn nữa nhị biểu ca cái lên bảo thủ kia mấy ngày nay lại không ở trong cung, người còn gì có thể lo sợ nữa a?”

“ Ngài là quân, ta là thần, cho dù huyết mạch tương liên, nhưng vẫn có một giới hạn không thể vượt qua giữa hai chúng ta.” Thị vệ trẻ tuổi cuối đầu rũ mắt khép mi mà đứng, đột nhiên lắc lắc đầu, một biểu tình ‘tiểu sinh rất sợ hãi’.

“ Được rồi, được rồi, người cũng đừng giả trang với ta nữa, từ nhỏ đến lớn, trong nhà các người mấy người đều chỉ có người là to gan nhất, khi nào thì người biết phân biệt rõ ràng giới hạn quân thần như thế? Còn không nhanh thật thà khai báo, hoàng huynh tối qua rốt cuộc là đã gặp phải chuyện gì? Làm sao mà hiện nay lại có một bộ dáng thất hồn lạc phách, hồn không còn trong xác nữa vậy?”

“ Bệ hạ ngài.....” Nhanh như chớp lén bắn một ánh mắt đến Lê Hạo Hiên đang thất thần, thấy hắn dường như không có phản ứng gì, dòng máu bát quái (quỷ phá) trong lòng thị vệ trẻ tuổi đang rục rịch dữ dội, cuối cùng triệt để sôi sục lên.

Dù sao tuy là dám lén lút đàm luận cuộc sống riêng tư của quân thượng, là tội chết tru di cửu tộc, nhưng mà nếu như tỉ mỉ tính toán, cửu tộc của nhà bọn họ, hình như là cũng bao gồm một nhà hoàng đế trên trên dưới dưới lão lão thiếu thiếu hơn một trăm nhân khẩu a, hoàng đế cũng sẽ không đến ngay cả đầu của mình cũng trăm luôn đâu? ! Cho nên.....có lẽ là không sao cả, thị vệ trẻ tuổi vốn dĩ vẫn còn một bộ diện vô biểu tình, thần sắc trong thoáng chốc liên sinh động lên vài phần, cuối thấp đầu ghé vào bên tai của Lê Hạo Hành, nhỏ giọng rừ rừ mấy câu.

“ Cái gì? ! Người nói hoàng huynh tối qua rượu say loạn tính, cư nhiên còn cường bạo...ngô ô.....”

Hai mắt trợn trừng, Lê Hạo Hành thất thanh kinh hô.

“ Hành biểu đệ, đó là lâm hạnh, là lâm hạnh được không? !” Toàn thân run rẩy, len lén liếc một cái đến chỗ Lê Hạo Hiên vẫn toàn bộ không thèm để tâm, thị vệ trẻ tuổi vội vàng duỗi tay ngăn cản cái miệng gây họa của người bên cạnh, khẩn trương thấp giọng nhắc nhở.

“ Ngô ô! Ngu Diệc Kỳ, người muốn giết ta có phải không a? Buông tay, nhanh bỏ tay ra.” Hất ra cánh tay đang bịt mồm bịt mũi của mình, Lê Hạo Hành khó có thể tin, thấp giọng lầm bầm: “ Hoàng huynh cư nhiên đánh dã chiến với người ta, lén trên cổ, thật sự khiến người khó tin vô cùng, hơn nữa còn là dùng sức mạnh cường...ách, được thôi, được thôi! Là cường chế lâm hạnh một vị nam - tính - thị - vệ ? ! Trời của ta a! Ta không nghe lầm chứ, đó còn là một nam nhân a! Hoàng huynh lúc nào thì bắt đầu đối với nam nhân.....”

“Ta sao lại biết được a? Ta chỉ biết, tối qua bệ hạ say rượu, nổi cáu nhất quyết tự mình đi vào Mai viên, không cho chúng ta theo sau, kết quả đi vào đã lâu mà hai mặt đều không thấy người đi ra, chúng ta chỉ còn có thể đuổi theo vào, kết quả lại nhìn thấy ngài cùng một thị vệ cấp thấp lẫn thành một đoàn, chúng ta lại không thể tiến tới để tách họ ra, chỉ còn có thể đứng nhìn bọn họ hai người tiếp tục lẫn, kết quả.....sau đó.....rồi thì.....”

Không nhìn đến hai tên nam nhân lưỡi dài đang ríu ra ríu rít nhỏ giọng nói đủ thứ bát quái linh tinh, Lê Hạo Hiên chìm sâu vào suy tư riêng đang nhìn chăm chăm vào một khối hoa văn ngọc bội được tạc điểm thêm một chùm dây đỏ thắt gút rườm rà được đặt trên ngực áo, chất liệu ngọc thông thấu ónh nhuận (ngọc ónh thạch trong suốt), trắng tinh không tỳ vết, ngấm vào thấy ôn nhuận, là một khối thượng đẳng dương chi bạch ngọc hiếm có.

Ngoài ra trên mặt còn có hoa Tuyết Liên, tạo hình tinh mỹ đẹp đẽ, điêu khắc thập phần tỉ mỉ, hoa văn cánh hoa sống động như thật, hoa văn hai mặt đối ứng, chính phần khó phân biệt, trong đó một mặt khắc chữ “Mộc”, một mặt khắc chữ “Tuyết”.

Khối ngọc bội này từ hoa văn cho đến điêu khắc, chỗ nào cũng thể hiện được khí thế lớn mạnh, vẻ ngoài nhìn thấy thật sự rất giống với đồ vật của Tuyết Quốc, hơn nữa thứ xa xỉ này tuyệt đối không phải là tộc nhân Tuyết tộc bình thường có thể có được, rất có khả năng là xuất phát từ một gia đình đại quý tộc của Tuyết Quốc, thậm chí còn rất có khả năng.....xuất phát từ Hoàng gia Tuyết Quốc.

Cho dù khuôn mặt của người đó trong ký ức có mấy phần mơ hồ, nhưng hẳn lại nhớ rất rõ, người đó ngũ quan đường nét thật sự phi thường giống với Liên Phi, đặc biệt là hai con ngươi lam sắc lẳng trong như nước đó, nếu không thì hẳn cũng sẽ không ngay lần đầu tiên nhìn thấy y, đã nhận sai người.

Ai cũng đều biết, các nước đại lục chỉ có con ngươi của người Tuyết Quốc mới là lam sắc, đặc biệt là Tuyết tộc hoàng gia, thì lại càng chiếm tuyệt đại đa số, người Tuyết Quốc đa phần tính cách thanh bạch xuất trần, da trắng hơn tuyết, dung mạo ưu mỹ thoát tục, dung mạo và cách hành sự hoàn toàn không dung nạp được với tất cả những nước xung quanh, vì vậy từ xa xưa đến nay mới lưu truyền một truyền thuyết động nhân như thế:

Tương truyền người Tuyết tộc là hậu duệ của thiên thần và phạm nhân thai nghén nên, vẻ đẹp của họ, sự thanh đạm của họ, đều là vì trong người họ đang tuôn chảy dòng huyết mạch của thiên thần, khiến họ vứt bỏ được tất cả những dục vọng vạ ác của nhân loại, đa số đều sống một đời vô dục vô cầu, sống một cuộc sống an nhàn tự do trong phạm vi Tuyết Sơn, không dễ dàng dung nạp phạm nhân.

Biểu tượng của Tuyết Quốc là Tuyết Liên, quốc họ là Mộc, dung mạo của nam tử tối qua, cùng Liên Phi có mấy phần tương tự, trên người còn mang theo ngọc bội có hình dáng của Tuyết Quốc, hơn nữa một mặt còn khắc chữ “Mộc”.

Không lẽ nào.....y là tộc nhân của Liên Phi? !

Hay có lẽ còn là huynh đệ? !

Tâm tình khó nén hẳn vươn tay lấy khối hoa văn ngọc bội đang nằm trên ngực áo, Lê Hạo Hiên lật qua lật lại, ngắm nhìn khối dương chi ngọc bội thần bí trong tay, trong lòng trầm ngâm sâu lắng.

Mà lúc này Mộc Bạch đang nằm trên giường sốt cao hôn mê không tỉnh, nếu biết được ngọc bội bảo bối của mình cứ nhiên nằm trong tay của Lê Hạo Hiên, chỉ sợ sẽ tức giận đến thổ huyết không chừng, y rõ ràng là trước lúc rời đi đã tỉ mỉ rà soát một lượt, ngay cả những miếng vải bị xé rách cũng không để sót lại một mảnh, làm sao còn có một con cá lọt lưới, mà quan trọng nhất là thứ khác không mất, cứ nhiên lại mất ngay đi vật duy nhất mà mẫu thân để lại cho y.

Không nói Mộc Bạch đang mê mang đối với chuyện này không hề hay biết, mà Lê Hạo Hiên đang thanh tỉnh cũng đã dự tính vứt đi mớ suy đoán nhằm chán đó, hiện tại chuẩn bị đi đến Liên Hương cung hỏi Liên Phi, nếu có thể tìm được người, vậy tùy tiện phong cho một danh phận Công Tử là được, dù sao cũng không phải là chuyện to tát gì. Một lần ngoài ý muốn ái dục triển miên, đối với một quân vương mà công việc mỗi ngày đều được sắp xếp kín kẽ, tuyệt đối có thể xem là một ngày phi vạn lý mà nói, chỉ sợ là sau một khắc, liền bị hất vút vào sâu trong kí ức, một nhân vật nhỏ bé phi thường không đáng để mắt, thì theo dòng thời gian qua đi cũng sẽ dần dần bị lãng quên thôi.

“ Diệc Kì, xem ra người rất rảnh rỗi a, ở chỗ nhĩ ca của người hình như là đang thiếu người, người đến giúp y một tay đi.” Thu lại ngọc bội, khoe mắt bắn về hai tên thiếu niên không an phận đang thăm thẳm thì thì kia, Lê Hạo Hiên chậm rãi nói.

“ A _____ Đừng a bệ hạ! Nhĩ ca, y sẽ giết ta mất.”

Nghe thấy lời đó, thị vệ trẻ tuổi nhất thời phát ra một tiếng kêu thê thảm vô cùng.

“ Hành đệ, niên kỷ của người cũng không còn nhỏ, đừng nên suốt ngày chỉ biết chơi, cũng nên học hỏi để giúp hoàng huynh đảm đương một chút chính vụ đi. Này! Sắp tấu chương này đều để cho người thẩm duyệt phê bình đó.” Vứt cho Lê Hạo Hành mấy sấp tấu chương cao như núi, Lê Hạo Hiên ngậm nga cười lại bồi thêm một câu: “ Hy vọng người trước văn thiện (giờ cơm tối) có thể xử lý xong hết, nếu không.....văn thiện hôm nay, trăm sẽ miễn cho người vậy.”

“ Đừng a hoàng huynh, huynh sao có thể tàn nhẫn như thế a!” Ngốc ra như con gà gồ nhìn hai tên thị tòng đang họp sức lại bê mớ tấu chương qua đặt lên trên bàn gỗ đen kịt trước mặt, trên bàn liền lập tức chất đầy tấu chương cao như đỉnh núi, Lê Hạo Hành cũng phát ra một tiếng kêu thảm sống không bằng chết.

“” Sau khi tuyên bố hình phạt đối với hai tên kia, Lê Hạo Hiên nhấc long bào đứng dậy, chỉnh lý lại y bào có chút xộc xệch, bỏ lại hai tên không ngừng cầu khẩn, tiêu sai phát ống tay áo, bước từng bước thông dong nhàn nhã ra khỏi ngự thư phòng.

.....

“ Hai! Các huynh đệ, gần đây có tin tức thú vị gì không? Trong cung thực sự là quá nhàm chán đi.” Các thị vệ đối ca dùng thiện đang ngồi vây quanh bàn ăn, vừa ăn vừa trao đổi mấy tin tức thú vị nghe được trong cung.

Đây có lẽ là lạc thú duy nhất của một đám đại lão gia bị vây khốn trong cung, cả ngày không có chuyện làm. Cho dù lạc thú này có chút giống với mấy bà mấy cô lưỡi dài miệng rộng, nhưng trùng trùng thâm cung nội điện có quá nhiều cấm kỵ, nên bọn họ phải cẩn thận giới hạn, chỉ còn có mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt không nặng không nhẹ này là không mang đến cho họ tai họa ngoài ý muốn nào.

“ Ngô! Tin tức mới nhất, gần đây chúng phi trong hậu cung được bệ hạ sủng hạnh, thứ tự là Liên Phi, Phượng Phi, Thái Công Tử, Nguyệt Quý Nhân, nga, đúng rồi, còn có một vị vừa mới nhập cung được đặc phong Lăng Công Tử, nghe nói Lăng Công Tử xuất thân từ Tuyết tộc, là một mỹ nhân tính tình ôn nhuận, hơn nữa còn nghe nói Liên Phi và Phượng Phi trước sau đều đã mang thai, các chủ tử của các cung các điện đều bắt đầu khẩn trương lên rồi.” Một thị vệ trong số đó, nuốt hết thức ăn đầy ứ trong miệng, đặt bát cơm xuống, vung vung đôi đũa trong tay, mặt mày đắc ý nói.

“ Có gì đáng khẩn trương a, bệ hạ hiện tại đã có năm vị công chúa, bốn vị hoàng tử, có thêm hai nhi tử nữa cũng có là gì, hơn nữa Liên Phi và Phượng Phi đều là công chúa dị quốc, hài tử cho dù là hoàng tử hay công chúa, cũng đều không có khả năng được kế vị, ách!” Phát hiện các đồng liêu đều đang liếc xéo hẩn, tên thị vệ to gan làm bậy dám thảo luận vấn đề mẫn cảm, liền vội vàng ngậm chặt miệng rút cổ rút vào trong góc phòng.

“ Ha! Ta phát hiện bất luận là Thái Công Tử hay là Lăng Công Tử, mấy vị nam phi của bệ hạ, tựa hồ nếu không phải là người Tuyết Quốc, thì cũng là có huyết thống Tuyết Quốc, lẽ nào bệ hạ đặc biệt yêu thích mỹ nhân của Tuyết Quốc?” Cười ha hả, một thị vệ mở miệng đánh vỡ trăm mặc trong không khí, bỏ chén nước trong tay xuống, tùy ý chọn một vấn đề, những thị vệ đang trong giờ làm nhiệm vụ không được phép uống rượu, mà lúc đối ẩm cũng chỉ có thể uống nước, thôi thì có còn hơn không.

“ Người Tuyết tộc bất luận là nam hay nữ đều dung mạo xuất chúng, bệ hạ yêu thích thì cũng không có gì là lạ!” Một thị vệ khác không đồng ý bĩu môi, đặt đôi đũa trong tay xuống.

Mặc dù ở đây chúng thị vệ tuy là đều thuộc đội thị vệ cấp thấp tuần tra xung quan, nhưng mà vẫn có một số ít bộ phận thị vệ là người Ly Quốc bản xứ, còn lại đa số là thị vệ từ các đoàn bồi giá hợp lại, mà kẻ vừa nói xong chính là một Ly Quốc thị vệ, hẩn giống y như đại đa số thần dân của Ly Quốc, đều điên cuồng sùng bái quân chủ anh minh thần võ của mình, đối với sở thích và lựa chọn của quân chủ, đều là mù quáng sùng bái và ủng hộ.

“Nga, đúng rồi, Lăng Phong, ta nhớ ngươi dường như là cũng có huyết thống Tuyết Quốc, nếu so sánh với Lăng Công Tử vừa mới nhập cung, dung mạo cũng thắng y mấy phần, thế nào, có hứng thú bay lên cảnh làm phượng hoàng không?”

“Đừng giỡn a, ta tuy là có huyết thống Tuyết Quốc, nhưng đến thể hệ của ta, trên cơ bản dòng máu đã vô cùng nhạt rồi, cho dù là tổ mẫu của tổ mẫu của ta đến từ Tuyết Quốc, thì ta hiện tại, căn bản chính là người Chu Quốc thuần huyết a, lại nói ta đối với nam nhân cũng không có hứng thú, ai nguyện ý đi thì đi, ta không có hứng thú.”

“Làm chủ tử, vẫn là tốt hơn nhiều so với làm hạ nhân mà ai ai cũng có thể tùy tiện dẫm đạp, chí ít thì cầm y ngọc thực cuộc sống vô lo, không tất phải nghe người khác gọi đến hô đi.”

“Thiết, ngươi thật sự là có tiền đồ a, nếu ngươi rất vui lòng bị nam nhân áp vậy ngươi đi đi, dù sao thì tướng mạo của ngươi cũng coi như là tạm được.”

“Đừng, cho dù ta thật sự nguyện ý, nhưng ta sợ bộ hạ nhìn thấy ta rồi thì sẽ mơ thấy ác mộng đó!”

“Phốc! Xem như ngươi cũng tự mình hiểu rõ a....”

“Ha ha....” Chúng thị vệ nghe được, không nén được cười ầm lên.

Mộc Bạch đồng dạng cũng trở về dùng cơm nghỉ ngơi, dùng xong liền mặc nguyên quần áo nằm nhắm mắt ở một góc, nghe được các đồng liêu lớn tiếng huyên náo nói chuyện rất hứng thú, mỉm cười nhìn bọn họ đang giỡn với nhau, trêu chọc lẫn nhau, trong lòng y thực sự có chút ngưỡng mộ bọn họ vô ưu vô lo, sống vui tự tại, nhưng y cũng biết với một người tính cách thể hiện rõ rệt là thanh lãnh như y, thật sự rất khó dung nhập vào trong bọn họ, chỉ có thể nguyện một mình làm một kẻ bàng quan có thể cùng vui cùng hỉ với họ.

Thời gian giống như một dòng sông dài không nhìn thấy được, năm tháng như một chiếc thuyền nhỏ phiêu lãng theo cơn sóng, hững hờ trôi qua khó mà bắt kịp, thời gian như một tinh linh nghịch ngợm, luôn nhân lúc người ta không chú ý liền vui vẻ lén đi, hơn nữa một đi không trở lại.

Nháy mắt đã ba tháng vùn vụt trôi qua, hiện nay mỗi ngày của Mộc Bạch đều trôi qua rất bình lặng, tỉnh lặng đến mức khiến y cho rằng cái đêm ba tháng trước chỉ là một cơn ác mộng nhanh chóng bị lãng quên. Mà sau lần đó y nằm ngủ đủ bảy, tám ngày, nếu không phải người Tuyết tộc đa số đều có chút hiểu biết về y thuật, chỉ sợ y còn phải nằm trên giường thêm vài ngày.

Mà sau khi không dễ dàng gì hồi phục lại một chút thể lực, y liền nghĩ phương pháp để xin đổi lộ tuyến tuần tra, cũng kiên quyết không còn giúp đồng liêu trực đêm nữa, càng không chụi tuần đêm một mình, y đêm đêm đều giặt mình tỉnh mộng, từng ngày trôi qua có thể nói là lo sợ thận trọng, như đang bước đi trên một miếng băng mỏng.

Thậm chí y còn từng đột nhiên nảy ra suy nghĩ dị thường, tại sao một lần không bị bệnh lâu một chút khoảng mười ngày hay nửa tháng, như vậy nói không chừng sẽ bị trục xuất khỏi cung, thế thì chẳng phải từ nay về sau y liền được giống như con chim hải âu bay tung bay trong bầu trời cao, con cá được tùy ý bơi lội trong biển cả mênh mông? Mỗi lần nghĩ đến điều này, Mộc Bạch đều sẽ cảm thấy ảo não vô cùng.

Ai! Thật sự là hồi không kịp mà!*

(Nguyên văn: :có nghĩa là hồi hận lúc trước không chọn một cách làm khác)

4. Chương 4

“Ngô.....ân.....a.” Phía sau những tấm màn kim sắc tầng tầng trùng điệp sâu thẳm, tỏa ra mùi hương thoang thoảng, nhẹ nhàng bồng bềnh, tiếng rên rỉ mê người uyển chuyển kiều diễm, cùng xen lẫn trong đó là tiếng thở dốc nặng nhọc, lúc cao lúc thấp, như có như không.

Nắm chặt lấy tấm lưng tinh tế và mềm dẻo, vùi đầu ra sức liên tục đâm sâu dục vọng trưởng to vào trong hậu đình nóng bỏng của người dưới thân, lúc nhanh lúc chậm đỉnh nhập trùng kích, tựa như đang rong ruổi trong những dãy núi nhấp nhô cao thấp không đồng đều.

Vàng trán rịn đầy mồ hôi, mà người dưới thân vẫn uyển chuyển thừa hoan, yêu kiều rên rỉ, giống như một con thuyền nhỏ bé nhấp nhô lặn lội giữa dòng sóng lớn dữ dội. Trên làn da mịn màng đầy đặn trắng tinh như ngọc, cũng đã phủ lên một tầng mồ hôi tinh mịn như châu như vũ.

“ Hô.....” Tiếng thở dốc càng lúc càng gấp gáp nặng nề, tốc độ luật động cũng đột ngột tăng nhanh, thân thể càng gượng càng chặt, theo cổ họng phát ra một tiếng gầm nhỏ trầm đục, Lê Hạo Hiên nặng nề ép lên trên thân thể của người phía dưới, thân hình không ngừng run nhẹ, một cỗ tinh hoa sinh mệnh nóng hổi toàn bộ trút vào trong nội thể của người dưới thân.

“ Người đâu.....thay y phục.....”

Đợi cho tiếng thở dốc dần dần bình ổn lại, Lê Hạo Hiên không chút lưu luyến quay thân xuống giường, trầm thanh phân phó.

Sa trưởng rủ yên trước mặt, chậm chậm bị vén ra hai bên, một nhóm cung nữ dung mạo ưu lệ trên tay nâng theo nội y tơ tằm trắng tinh như tuyết, huyền bào cao sang thêu hoa văn rồng vàng, đôi giày huyền sắc mạ vàng, đai lưng long văn (hoa văn con rồng) khảm ngọc, các loại phục sức long văn.....Từng người nối đuôi nhau nhanh chóng vây xung quanh Lê Hạo Hiên, các cung nữ đồng loạt thi lệnh, hầu hạ mặc y phục cho Lê Hạo Hiên đang gần như không còn mảnh vải che thân.

Lê Hạo Hiên sau khi mặc đội chỉnh tề, liền bước xuống bậc thềm bạch ngọc, chậm chậm đi ra khỏi tấm cung, rời khỏi cung điện của tân sủng, Lê Hạo Hiên phát tay cho lui đội cung nữ cận thân tùy thị, thông thả bước đi trên con đường lát đá cẩm thạch có trạm trổ những hoa văn tinh mỹ, trầm lặng độc bộ một mình dung nhập vào trong bóng đêm, không có mục đích dạo quanh khắp nơi trong cung.

Gần đây Lê Hạo Hiên, không biết vì sao luôn có một cảm giác buồn tẻ vô vị, việc triều chính vẫn luôn bận rộn như trước không đổi, hậu cung vẫn tranh đấu không ngừng, mỗi ngày lên triều vẫn quan võ quan văn nước bọt phun đầy, vừa mắng vừa xỉa, trong nội điện vẫn tiếp tục tranh phong ghen ghét, loại trừ, hãm hại lẫn nhau. Toàn là nơi vẫn đục, trong vương cung tựa hồ không có một chút yên ổn, không tìm thấy một nơi sạch sẽ, có lẽ chỉ cần là người bị cuốn vào trong vòng tranh đấu quyền lực, bất luận nam nữ lão ấu đều sẽ biến thành xấu xí khó coi, làm người khác muốn nôn mửa. Có lẽ chỉ có Liên Phi một người xuất thân Tuyết Quốc, thì vẫn là một đoá Tuyết Liên trắng tinh không vẫn đục, vẫn như trước quan tâm hân, thuần khiết thanh tịnh không hề thay đổi, nhưng cũng chính vì sự đậm nhạt và thanh lãnh của nàng, luôn tạo nên một loại khoảng cách vô hình, một lớp màn không thể nhìn thấu, khiến hân cảm thấy khó thể đến gần, càng vô pháp thân cận.

Cho dù hân đối với việc này cũng đành bó tay, nhưng cũng không thể không làm ảnh hưởng đến tâm tình phiền muộn, Lê Hạo Hiên toàn thân mệt mỏi, thường thích đến Liên Hương cung uống chút rượu nhạt, cho dù là sau khi làm chuyện kia, cũng không quên đến cung của nàng ngồi một lát, có lẽ Liên Hương cung của Liên Phi, chính là nơi duy nhất trong vương cung này có thể khiến hân cảm thấy tâm tình bình lặng sạch sẽ lại.

Trừ Liên Phi ra, trong hậu cung Ly Quốc không phải là không còn phi tần Tuyết Quốc nào, bởi vì Lê Hạo Hiên tương đối tán thưởng Tuyết Quốc tộc nhân không tranh không đấu, tính cách thanh tịnh vô dục, cho nên trong cung cũng có không ít phi tần Tuyết tộc, gần đây lại có thêm vài Tuyết tộc Công Tử, chỉ là đa phần đều không thuần huyết.

“Cái gì? ! Người hỏi ta, Liên Phi được luyện sủng nhất hiện nay nếu như trong bụng nàng là một hoàng tử, có thể nào có khả năng sẽ được lập làm hoàng thái tử? !” Hai thị vệ đang đi tuần dừng lại cước bộ, đứng dưới một lùm cây um tùm, nhỏ giọng thì thầm đàm luận với nhau về những thứ bất quá linh tinh và các loại tin tức tựa như đúng mà lại sai, chỉ là trong bóng đêm tĩnh mịch, bất kể tiếng nói của bọn họ có cố hạ thấp xuống thế nào, thì thanh âm vẫn như cũ có thể nghe thấy rõ ràng.

“ Đúng a! Bệ hạ sủng ái Liên Phi như thế, nếu như nương nương có thể sinh hạ hoàng tử, địa vị thái tử kia không phải là quá rõ ràng rồi sao?”

“ Tuyệt đối không có khả năng!” Nói chắc như đinh đóng cột, không chút do dự.

“ Tại sao? !”

“ Không thích hợp!”

“ Chỗ nào không thích hợp a! Xin người a, Mộc Bạch, người nói chuyện có thể đừng ngắn gọn như thế được không?”

“ Đầu tiên Liên Phi là đệ quốc công chúa, thứ hai Liên Phi là Tuyết Quốc công chúa, cho nên tuyệt đối không có khả năng.”

“ Cái gì mà đầu tiên, thứ hai, cho nên a? Ta sao càng nghe càng hồ đồ rồi a? Người có thể nói rõ hơn một chút được không?”

Sao y càng giải thích lại càng mù tịt thế này? Triệt để như lạc trong sương mù, càng lúc càng không tìm được phương hướng, không thể mò ra đầu mối.

“ Người không phải có huyết thống Tuyết Quốc sao? Sao lại một chút cũng không biết thế?”

“ Ta nên biết cái gì đây a? Lại nói, huyết thống Tuyết Quốc của ta, ta không phải đã từng nói qua rồi sao? Cái đó là phải trở về đời tổ mẫu của tổ mẫu ta, chứ đến thế hệ của ta, thật sự đã rất xa xôi rồi.”

“ Ngô, huyết thống đích thực là quá mờ nhạt rồi, chỉ sợ sẽ không biết....”

“ Được rồi, người cũng đừng có quanh co nữa, nói mau đi.”

“ Đầu tiên bất kể là nước nào, hoàng tử có huyết thống của đệ quốc hoàng tộc đều không có tư cách kế thừa địa vị quốc vương.”

“ Không nhất định đâu? ! Nếu như chỉ có một vị hoàng tử, vậy sẽ không.....”

“ Thứ hai, đa phần phàm là hoàng tử có huyết thống Tuyết Quốc, đều không thích hợp kế thừa hoàng vị.”

“ Tại sao? !

“ Thiên tính của người Tuyết tộc, khiến bọn họ không có chí tiến thủ, quốc gia chỉ cố thủ tự hạn chế, kết cục cuối cùng cũng chỉ có suy bại và tiêu vong mà thôi.”

“ Nhưng còn Tuyết Quốc thì sao? Quân chủ các thời của họ đều không phải là thuần huyết thống Tuyết tộc nhất sao? Mấy ngàn năm kế thừa tại sao không thấy Tuyết Quốc tiêu vong a.”

“ Đó là do hoàn cảnh địa lý đặc thù của Tuyết tộc, khiến cho chiến tranh của các nước khó có thể kéo dài vào trong lãnh thổ của Tuyết Quốc, cho nên nhân dân Tuyết Quốc mới có thể sống an lạc và hòa bình đến giờ, và vô dục vô cầu.”

“ Thật ra.....có lẽ trên toàn đại lục này chỉ có duy nhất Tuyết Quốc mới là lạc thổ chân chính đi.”

“ Không, một khối thịt mỡ ngon lành như thế, có vô số người nhớ mong đó.”

“ Ách, hiện tại trên địa lục lại có nước nào có đủ năng lực để vượt qua đỉnh núi A Ba Nhĩ Hãn suốt năm tuyết phủ chứ?”

“ Nhưng ngọn núi tuyết A Ba Nhĩ Hãn lại không thể ngăn được bước chân của bọn bất nô lệ tham lam, mà người Tuyết tộc mỹ lệ cũng mãi mãi là con chim, con hoàng yến trong lồng không có tự do trước tường cao cửa lớn của quý tộc hào môn.”

“” Đối diện với một sự thật mà ai cũng biết, hần tựa hồ cũng không biết nên nói cái gì, cũng chỉ có thể yên lặng giữ sự trầm mặc.

“ Đương nhiên, lâu ngày cũng sẽ sinh tình, con chim trong lồng cũng sẽ có một ngày yêu thương chủ nhân.” Không thể làm gì nhẹ than một tiếng, tựa hồ như đang than thở cho người Tuyết tộc không có ý chí đấu tranh.

“ Yêu? ! Người Tuyết tộc tính cách lãnh tình như thế, thì làm sao có thể hiểu được cái gì là ái tình?”

“Thật ra.....” Hơi hơi có chút chần chừ, sau đó nhàn nhã nói: “Thế nhân lưu truyền người Tuyết tộc thiên tính thanh lạnh nhạt nhạt, không hiểu tình ái là chi, thật sự là không đúng.”

“Nga! Vậy phải nói thế nào?”

“Bọn họ mặc dù là giống với lời tương truyền là lãnh mạc vô tình, nhưng mà cái gọi là thiên tính đó, thực ra là bọn họ tương đối chậm chạp trong tình cảm, luôn là sau khi mất đi rồi mới phát hiện cái gì là yêu, mà thói quen ẩn giấu tâm tình thật sự của bản thân, vụng về đến mức không biết làm sao biểu đạt bản thân, lại thêm bọn họ trời sinh cao ngạo, quyết sẽ không đi thổ lộ, chỉ có thể đem tất cả ái tình, đều lặng lẽ chôn chặt trong tim, không dễ dàng gì nói ra. Có lẽ chính vì như thế, nếu họ yêu phải người ngoài tộc, thì phương diện tình cảm sẽ tương đối lộn độn, rất ít người có thể đạt được hạnh phúc.”

“.....”

“Có một câu nói thế này tuy có lẽ có phần dung tục, nhưng lại phi thường xác đáng, cái gọi là ‘Hài tử thích khóc có sữa bú’, đối với ái tình không có thói quen tranh đoạt, bọn họ với thiên tính khá là bị động, thì trong góc độ ái tình sẽ vĩnh viễn là người bị tổn thương, và luôn là người thất bại...”

“Trời, Mộc Bạch, trước giờ ta chưa từng phát hiện người cư nhiên lại là một người am hiểu về Tuyết tộc như thế, hơn nữa người tựa hồ đối với Tuyết Quốc quốc tính, tính tình và tập tục đều lý giải vô cùng thấu đáo, người đừng nói với ta, kỳ thực người cũng có huyết thống Tuyết Quốc đi?”

“.....Có a! So với người thì còn thuần huyết hơn một chút.” Trầm mặc một lát, sau đó mới nhàn tản mở miệng.

“.....A_____” Kinh ngạc một lát, sau đó liền phát ra một tiếng kinh hô.

“Im miệng, người muốn gọi thích khách đến sao?” Đưa tay bịt miệng hắt lại, nhẹ giọng quả mắng.

“Ngô ngô! Buông ra, người muốn giết ta phải không? Lại nói, trong cung cao thủ như mây, đâu ra thích khách muốn tự tìm đường chết mà xông vào đây? Cho dù là có người thích phát dịch bệnh, chỉ sợ cũng không cần phiền đến mấy thị vệ không có bao nhiêu ích lợi như chúng ta, tự nhiên sẽ có cao thủ nội đình ra tay thôi, người vẫn là phải giải thích cho ta một chút, tại sao người cũng có huyết thống của người Tuyết Quốc? Trước giờ chưa từng nghe người nói qua a?”

“Ở Chu Quốc con cháu của các gia đình đại quý tộc nếu như có huyết thống Tuyết Quốc, đều không coi là việc tốt đẹp gì, đa phần đều sẽ che giấu không để lộ ra, mẫu thân của ta trong nhà vốn dĩ là không được thừa nhận, mà ta lại là thứ tử, đại nương xuất thân cao quý là một người rất trọng thể diện, còn rất mong muốn ta chưa hề tồn tại, thì làm sao có khả năng tuyên bố ra bên ngoài, ngay cả người trên kẻ dưới trong nhà, người biết được chỉ sợ là cũng không nhiều.”

“Ách! Cũng may là nhà của ta chỉ là quý tộc bình thường của Chu Quốc, đối với việc này không có kiêng kỵ gì, hơn nữa phụ thân của ta mỗi lần nhắc đến tổ mẫu của tổ mẫu, tựa hồ đều rất lấy làm kiêu ngạo a! Cho nên ta mới lớn giọng thế này, đi đến đâu liền nói đến đó, chưa từng nghĩ qua nơi này cư nhiên còn là một điều cấm kỵ.”

“Ha! Có lẽ là các đại quý tộc, đều tương đối chú trọng độ chính cống của huyết thống đi?” Đạm nhạt mỉm cười, bên trong còn ẩn ẩn lộ ra mấy phần cay đắng và khổ sở.

“Ngô! Được rồi Mộc Bạch, chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa, dù sao thì mấy kẻ bồi giá như chúng ta, đều không còn cơ hội trở về Chu Quốc rồi, về sau rất có khả năng sẽ an cư lạc nghiệp tại Ly Quốc. Mà người xem, cũng đã sắp đến lượt chúng ta được nghỉ phép rồi. Chúng ta có thể xuất cung dạo chơi, người thấy chúng ta đi đến Túy Tiên lâu được không? Nghe nói ở đó các nàng ca múa vũ kỹ đều là dung mạo như hoa, dịu dàng động lòng.” Nhanh chóng xoay chuyển chủ đề, sau đó mặt mày hớn hớn bắt đầu thảo luận về vấn đề yêu thích nhất của tất cả nam nhân.

“Người tự đi đi, ta không có hứng thú.” Uể oải cự tuyệt.

“Không thể a? ! Mỗi lần đến kì nghỉ người đều không chịu ra ngoài, một mình ngây ngốc trong phòng có thể làm cái gì a?”

“Có rất nhiều chuyện có thể làm a, như là xem sách này, thưởng gió ngắm trăng, còn không thì.....”

“Ây! Người còn ngấm trắng thối tiêu, thơ tình ý họa đi? Thật sự là y như trường phái của các công tử hào môn quý tộc, có đủ thú tiêu khiển thanh nhân, thật không hiểu, lấy thân thể bối cảnh của người, cho dù là thứ tử cũng sẽ không đến mức lưu lạc vào trong đoàn bồi giá này chứ?”

“ Ai bảo ta xuất thân không tốt, phụ thân lại tử trận, đại nương sao còn dung nổi ta.”

“ A! Xin lỗi, ta lại sai rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, cũng đã sắp đến giờ đổi ca rồi đi?”

“ Ha!” Đạm nhạt nhẹ cười, nghe thấy tựa hồ là một bộ dáng rất vui vẻ. “ Ân, xem ra cũng sắp đến rồi, chúng ta quay lại thôi.”

“ Được! Cũng may chúng ta trực ca trước nửa đêm, chứ nếu là ca sau nửa đêm thì thật là khó chịu đựng a!”

(Trước nửa đêm: từ tối đến nửa đêm, sau nửa đêm: từ nửa đêm đến sáng.)

“ Ân!”

“ Đúng rồi, Mộc Bạch, trước đây hình như ngươi rất thích trực ca sau nửa đêm mà? Còn nói cái gì mà trời cao mây trong, gió mát trăng sáng, nhân nhĩ tự tại, tại sao bây giờ bất kể ai cầu ngươi, ngươi đều không chịu đổi nữa?”

“Không có gì! Chỉ là.....”

“ Chỉ là cái gì?”

“ Chỉ là không thích nữa thôi.”

“ Không thể đi? ! Đơn giản như thế sao?”

“ Ân!”

“ Nhưng.....”

“ Người sao lại lảm chuyện như thế? ! Người không mệt à, còn không mau đi.....”

“ Đây đây, Mộc Bạch, người chậm một chút, đợi ta với.....”

“Nhanh lên.”

“ Đợi đợi.....”

Thanh âm dần dần rời xa, xuyên qua khe hở giữa những đám lá cây um tùm nhìn theo hai bóng lưng càng lúc càng xa, Lê Hạo Hiên trầm mặc yên lặng bước ra khỏi lùm cây, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Sao lại quen thuộc như thế? !

Vừa rồi hai người kia nói chuyện với nhau, trong đó tiếng nói của một người là phi thường quen tai, hình như là đã nghe qua ở nơi nào rồi, hơn nữa nhìn từ bóng lưng, thân hình đó cũng cực kỳ quen thuộc.

Người đó, y là ai đây?

Người có thể làm cho một vị vua của một nước mà một ngày phi ngàn dặm cảm thấy quen thuộc, nhất định là người đã từng thân mật tiếp xúc với hắn, nếu không không thể nào có thể khắc sâu ký ức đến thế trong lòng hắn, nhưng.....Lê Hạo Hiên lại thật sự là hoàn toàn không có ấn tượng.

Trầm tư rất lâu, vẫn như trước không tìm được đầu mối, Lê Hạo Hiên tìm không thấy đáp án, cũng không buồn để ý nữa mà hướng về phía Liên Hương cung treo đèn rực rỡ chậm chậm mà đi.

.....

Tại sao y lại xui xẻo như thế a? !

Nhìn người trước mắt đã say nhập nhèm, đang ôm chặt lưng của y, nhanh nhẹn xoa nắn làn da mềm mại của y, quần chặt lấy y, bất kể y giãy dụa thế nào cũng không thể thoát khỏi nam tử cao lớn bận huyền bào này, Mộc Bạch khóc không ra nước mắt, đã gần như sắp muốn tan vỡ! Xui xẻo gặp kẻ say rượu cường bạo phi lễ, nếu như chỉ là một lần, có lẽ là bởi vì y bị ngôi sao xấu chiếu mạng, vận khí không đủ. Nhưng nếu

như gặp tới hai lần, vậy thì phải giải thích thế nào đây? ! Chẳng lẽ thật sự là nhân phẩm của y có vấn đề sao? ! Tại sao mấy chuyện xui xẻo luôn xảy ra trên người y a?

Lúc này khoe mắt Mộc Bạch như muốn nứt ra, tích cách trời sinh là thanh lãnh và đậm nhạt, sớm đã không cánh mà bay, phong độ nhanh nhẹn, ưu nhã lễ nghĩa được bồi dưỡng thời gian qua, cũng toàn bộ bị đánh mất trong Trảo Oa Quốc*, lúc này chỉ sợ y ngay cả ý muốn giết người cũng có.

(Trảo Oa Quốc : là một đất nước xa xôi , mông lung giữa biển cả, ý tứ khi dùng ở đây là chỉ về một nơi xa vời hư không.)

Người thử nói xem y, mấy ngày nghỉ hiếm hoi này, không tranh thủ trốn trong phòng một mình thương thu bi nguyệt, ngâm xuân ngợi tuyết, cũng không vui dầu ngủ, hoặc là dứt khoát cùng đồng liêu xuất cung dạo chơi cũng được a! Tại sao hà tất phải vì một lúc nhất thời mềm lòng mà giúp người khác thay ca.

Thay ca cũng được đi, cứ thành thành thật thật mà đi đường của người, bọn họ chỉ là một đội thị vệ cấp thấp tuần tra xung quanh không có trọng lượng, chỉ cần ngoan ngoãn tiếp tục đi tuần trên lộ tuyến tuần tra được định sẵn, cũng sẽ không lại gặp phải kiếp nạn này.

Chưa từng nghĩ rằng người bạn đồng hành tạm thời kia của y lại yêu thích náo nhiệt đến mức không chịu nổi mê hoặc mà muốn đến tụ tập tại chỗ đông người, mà kết quả của chuyện đi khắp nơi gây họa này, chính là bị đại thống lĩnh bắt được tại trận, sau đó vị đồng bạn tạm thời của y bị phái đi làm công vụ, thuận tiện y cũng không thể chạy thoát.

Bởi vì Liên Phi và Phượng Phi liên tiếp sinh hạ hoàng tử, mà Huyền Hoàn đẻ bởi vì chinh chiến nhiều năm nên con nôi dôi ít ỏi, thế là long nhan đại hỉ hạ lệnh đại xá thiên hạ, lại tổ chức ngự yến trong vương cung để chúc mừng, bách quan rầm rộ lên chúc, quân và thần cùng vui vẻ tại ngự hoa viên, ngày đêm cuồng hoan.

Trong cung liên tiếp bày yến tiệc hào hoa kéo dài một tháng, khiến cho các thị tòng cung nữ trên dưới trong cung, toàn bộ đều bận đến mức người ngã ngựa lật, đầu văng mắt hoa, ai ai cũng chân không chạm đất, chạy đông chạy tây, biên chế cung đình ngày thường dư dả phì nộn, lúc này lại ầm ầm có chút cảm giác thiếu người.

Tổng quản sự vụ cung đình bó tay không có biện pháp, cũng không thể không cầu cứu đến thống lĩnh thị vệ cung đình, những thị vệ tinh anh nắm giữ an toàn vương cung, ông đương nhiên không dám yêu cầu, nhưng cái đội thị vệ cấp thấp rảnh tay rảnh chân ngao du khắp nơi không có gì làm kia, vẫn là có thể tạm thời mượn dùng một chút, mà Mộc Bạch và đồng bạn tạm thời của y chính là một trong số những người bị mượn tới dùng.

Nội đình Tổng quản cũng không mong đợi gì bọn người chưa từng được huấn luyện, đám võ nhân tay chân vụng về có thể giúp đỡ được cái gì, nhiều lắm cũng chỉ là đứng ở ngoài ngự thiện phòng, chuyển chuyển thức ăn, chuyển chuyển canh thang, đưa đưa rượu, còn không thì là đi giúp dọn dẹp tàn tiệc, thu gom bát đĩa.

Tử yến là bày ngay trong ngự hoa viên, chiếu theo phẩm bậc của quan viên mà an bài, từ ngoài vào trong, từ thấp đến cao, vị trí ngồi càng gần vào bên trong thì thân phận địa vị cũng tương tự càng cao, yến tiệc kéo dài nguyên một tháng, nhưng không có nghĩ là quân thần ngồi tùy ý, đầu tiên là cùng giờ ly chúc mừng, sau đó mọi người vui đầu ăn chậm nuốt không trôi, trước tiên không nói đến thân phận là thần tử thì sẽ cảm thấy gò bó nên không dám ăn nhiều, cho dù là quân vương chí cao vô thượng, chỉ sợ là cũng không tận khẩu vị.

Vì thế trừ ngày đầu tiên của yến hội, mọi người chính thức cùng nhau tụ họp ra, thời gian còn lại quân thần tùy ý tự tiện. Mà trong ngự hoa viên được sắp xếp dựa vào phẩm cấp, lại tầng tầng trộn lẫn với nhau, đồng cấp không đồng bàn hưởng dụng, tự nhiên cũng sẽ ít đi mấy phần gò bó và cổ kị, chúng quan cũng có thể không thêm kỵ húy mà thỏa thuê ăn uống, ngự yến này thật ra cũng là một loại thủ đoạn mà để vương dùng để thao túng thần tử.

Mộc Bạch điều bộ trăm tinh, hành sự tương đối ổn trọng, nên nội đình sự vụ Tổng quản đối với y tương đối có hảo cảm, liền an bài cho y một công việc tương đối nhẹ nhàng, chính là dẫn dắt một đội tiểu thị tòng lạnh lợi, hầu hạ đông một nhóm, tây một nhóm quan viên phẩm cấp hơi thấp, sớm đã mất đi ưu nhã thanh lịch nên có, cùng nhau gào năm gọi sáu, hoàn toàn mất hết thư thái.

Còn giúp thu gom những đĩa đã hết thức ăn, những bình rượu đã cạn nằm trên bàn và xung quanh chỗ ngồi của họ, và đồ thức ăn thừa thừa đã nguội lạnh với những món mới nóng hổi, lại dâng thêm một bình mỹ tửu khác.....

Vốn dĩ công việc này của y thật sự là phi thường đơn giản, cũng là thanh nhàn nhất, những đồng liêu bạn tôi mất tôi mũi, vàng đầu hoa mắt ở khắp nơi trong viện tử, vẫn thường xuyên đem ánh mắt ghen ghét như muốn giết người bắn về phía y, đối với sự bất bình dữ dội của các đồng liêu đang nghiêng răng nghiêng lợi, Mộc Bạch một bộ giả câm giả điếc đương nhiên không nhìn thấy.

Có lẽ là do quá mức đặc ý nên mới dẫn đến bị sét đánh, khi màn đêm sắp buông xuống, trời đã bắt đầu có chút tối dần, công việc cũng đã sắp kết thúc, liền giao phó hết lại cho thị tòng Quản sự mà sự vụ Tổng quản đã phái tới, đồng thời giải tán đội tiểu thị tòng toàn thân mệt mỏi đi theo y cả buổi chiều, Mộc Bạch lúc này cũng đã mệt đứt hơi, đang chuẩn bị trở về chỗ ở của mình để nghỉ ngơi, lại không ngờ được trên đường trở về, lúc đi ngang qua một cửa bên tương đối hẻo lánh của ngự hoa viên, từ bên trong liền có một thị tòng trẻ tuổi xông ra kéo y lại, vội vàng nhét vào trong tay y một bình rượu, hồ loạn chỉ phương hướng cho y phải đưa đến, sau đó kéo quần chạy đi như bay.

Ách! Xem ra là đã mắc tiểu lầm rồi đây, nếu không thì cũng sẽ không phân biệt trắng đen xanh đỏ gì mà ủy thác cho y như vậy. Mặc dù hiện tại y đang mặc y phục màu xanh đen trên người, nhưng cũng không đại biểu cho y là thị tòng a? !Hắn lẽ nào không biết hiện tại trong ngự hoa viên có một nửa thị tòng đều là do thị vệ cải trang thành sao?

Thật sự là! Lỗ mãng cộc cằn, không có một chút ổn trọng.

Mộc Bạch âm thầm chửi rủa trong lòng, không tình không nguyện đi theo phương hướng mà thị tòng vừa rồi đã chỉ, lại một lần nữa quay lại ngự hoa viên, sau đó y đã rất không may mắn lại một lần nữa rơi vào long đàm hổ nguyệt, từ đó về sau không thể giải thoát.

Say rượu, đối với một vị quốc quân giờ khắc nào cũng đều phải bảo giữ đầu óc thanh tỉnh, lý trí lãnh tĩnh như Lê Hạo Hiên mà nói, là một chuyện tương đối hiếm thấy, bởi vì cả trăm ngàn năm đều đã có vô số ví dụ chứng minh say rượu sẽ phản nhằm quốc sự. Nhưng hắn chung quy cũng là con người, cũng sẽ có lúc mơ hồ, cho dù là có tửu lượng ngàn chén không say, cũng khó có thể thừa nhận tửu yển liên tiếp uống suốt một tháng, càng huống hồ đệ đệ cái tên thích đem hắn ra đùa đó, còn len lén đổi rượu của hắn, cho hắn uống thứ rượu mà cho dù là thần tiên cũng sẽ say đến thiên hôn địa ám — Tiên Nhân túy.

Cho nên cuối cùng hắn vẫn là phi thường triệt để say mất, chẳng qua để giữ gìn tôn nghiêm của quân vương, trước mặt thần tử hắn vẫn nghĩ phương pháp để bảo giữ thanh tỉnh, đợi đến lúc hắn ly khai tửu yển náo nhiệt này, vội lui thị tòng thị vệ tùy thân hầu hạ, lão đạo độc hành, hắn muốn được một mình thanh tỉnh một chút, xem như được một lần nữa hưởng thụ tư vị thiên hoàn địa chuyển.

Mềm yếu ngồi lên trên lan can, thân thể dựa vào cột trụ tròn bằng đá bên cạnh, thần trí lúc thì thanh tỉnh lúc thì hồ đồ, hắn dùng lực lắc lắc đầu óc đang càng lúc càng nặng nề, nhấc tay xoa xoa hai bên thái dương từng trận phát đau, hai mắt bán mở, không chút để tâm quay nhìn cảnh vật xung quanh trong trời đêm mờ mờ, lúc này một đạo bóng dáng màu xanh từ trước mặt thoáng vụt qua.

“Đứng lại!” Không biết là xuất pháp từ nguyên nhân gì, Lê Hạo Hiên đột nhiên mở miệng, ngăn chặn bóng dáng màu xanh đang vội vàng đi qua trước mắt hắn.

“” Thân ảnh màu xanh đó dường như là bị một sợi dây vô hình kéo lại, đột nhiên đứng yên tại chỗ.

“ Người.....qua đây!” Chớp chớp đôi mắt say mờ mờ, Lê Hạo Hiên cảm thấy đạo bóng dáng đang đứng quay lưng về phía hắn kia cực kỳ quen mắt, dường như trong đầu hắn đã từng lật lại trăm ngàn lần, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra được đã từng gặp qua ở đâu.

“” Thân ảnh màu xanh không tình không nguyện quay lui trở lại, ngẩng đầu lên nhanh chóng nhìn hắn một cái rồi liền lập tức cuối đầu, do dự một khắc, rồi lại đi vài bước về phía trước, quỳ xuống thi lễ, thấp giọng nói: “ Thuộc...nô tài bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn phúc kim an.”

“ Ồ! Người.....qua đây.....ân.....lại đến gần một chút.” Liếc nhìn một cái về người thị tòng thanh y đang quỳ trước mặt hắn, dung mạo mơ hồ, từ thân hình có thể thấy niên kỷ tựa hồ không quá lớn, đánh một cái

ợ say xỉn, Lê Hạo Hiên đầu đau như muốn nứt, dùng ngón tay xoa xoa chân mày, lười biếng phân phó.

“Vâng!” Chậm chạp mất một lúc, thị tùng thanh y quỳ trên mặt đất nuốt nước miếng chậm chạp bước quỳ về phía trước, xem ra là giống như đang chuyển động, nhưng trên thực tế căn bản chính là đang bước tại chỗ.

“ Người.....qua đây cho thăm!” Lê Hạo Hiên mới không thèm quan y có động hay không động, sớm là đã đợi không nổi nữa rồi, khởi thân vung tay nắm lấy gáy của y, kéo y lại gần.

“ Bệ hạ, bệ ách!”

“ Ồ! Người là.....” Đổi tay bắt lấy y bào của thanh y thị tùng, kéo gần vào trong lòng hơn, nâng cằm của y lên, hai mắt mị thành một đường thẳng, đầu lắc lư nghiêng nhìn phía trước từ một thành hai, lại phân thành ba, khuôn mặt lúc thì rõ ràng lúc thì mơ hồ, lại cố sức lay lay đầu, Lê Hạo Hiên đầu lưỡi có chút lớn nỗ lực trầm tư, âm thanh không rõ từ bụng nói: “ Ta hình như đã gặp qua người ở đâu rồi, người là.....người là.....”

“” Ta ai cũng không phải, bệ hạ ngài đại phát từ bi bỏ qua cho ta được không? !

Bị Lê Hạo Hiên nửa lời nửa kéo vào trong lòng, thanh y thị tùng nửa đứng nửa quỳ, nga không, là Mộc Bạch thân mặc y phục thị tùng, tất cả lời nói phản kháng toàn bộ chỉ có thể giữ trong lòng vô pháp vui vẻ nói hết ta, mà y lúc này, phiền muộn đến mức muốn khóc. Đương nhiên những suy nghĩ trong lòng của y lúc này, thì Lê Hạo Hiên vẫn là một con người chứ không phải là thần tiên, thì không thể có khả năng nghe được, cũng không thể đoán ra, mà hần lúc này, nâng gương mặt Mộc Bạch lên quay tới quay lui, dùng hết mọi nỗ lực để nhận biết, trong đầu óc tựa hồ là muốn hiện ra một bóng dáng nhưng lại giống như một tinh linh nghịch ngợm, trong kí ức mơ hồ của hần lúc ẩn lúc hiện.

Cuối cùng hần cũng không nhẫn nại được nữa, tùy tay đẩy ngã y trên mặt đất, có lẽ là do kẻ say rượu có chút không nhạy bén, lực tay cũng có chút không biết nặng nhẹ, ngón tay vô tình móc vào trong dây cột mũ ở dưới cằm của Mộc Bạch, hần mơ hồ không để ý dùng lực kéo trở về, chiếc mũ hắc sắc không được cột chặt lắm trên đầu của Mộc Bạch, cũng theo đó mà lặn xuống mặt đất, mà mái tóc đen nhánh không biết nghe lời của y, cũng tựa như dòng thác tuôn rơi rớt xuống, phủ đầy mặt đất.

“ Thì ra.....là người nha!” Đầu tóc này trong số các nam nhân thành niên, là cực kỳ hiếm thấy, uyển chuyển như nước chảy, đầu tóc dài của tuổi trẻ mỹ lệ mê người, phối hợp trên khuôn mặt trắng bệch tựa hồ không còn huyết sắc, cuối cùng cũng đánh thức những ký ức đã gần như bị lãng quên của Lê Hạo Hiên, trên mặt hần là thần sắc bừng tỉnh, trầm thanh nói.

5. Chương 5

Mộc Bạch ngã ngồi trên mặt đất mới vừa thở nhẹ một hơi, liền nghe thấy câu nói khẳng định của Lê Hạo Hiên, trái tim vừa mới nằm lại đúng vị trí liền đột ngột giật nảy lên, thân bắt do kỷ thu thành một đoàn, thân thể từng trận run lên, thần sắc khủng hoảng nhanh chóng lan đầy trên mặt của y.

“ Người lần trước rõ ràng là mặc trang phục thị vệ mà? Tại sao lần này lại biến thành thị tùng rồi? Người rốt cuộc là thị vệ, hay là thị tùng? Hay còn là ai khác nữa?” Lê Hạo Hiên nghi hoặc đầy mình, liếc nhìn Mộc Bạch đang vừa run rẩy vừa nhích về phía sau, tựa như đang hỏi mà lại như tự vấn.

“” Mộc Bạch trong đầu hiện tại ngập tràn ý niệm chạy trốn, căn bản là không nghe rõ ràng được lời tự nói tự nghe của hần, tự nhiên cũng sẽ không biết trả lời thế nào, chỉ là không ngừng hướng về phía sau lui và lui, cầu mong bản thân có thể tàng hình trong một khoảnh khắc, dứt khoát là triệt để tiêu thất trong tầm nhìn của hần, đương nhiên y chưa từng được hạnh ngộ thần tiên, cũng không thể học được thuật ẩn thân, càng không thể là người vô hình, y không có chỗ trốn bị Lê Hạo Hiên một tiếng hô lớn dọa cho đông cứng tại chỗ.

“Đứng lại! Người.....qua đây!” Ngẩng đầu nhìn người trước mặt đã lui được đến bên cạnh rừng cây, trên mặt thể hiện rõ rõ ràng là đang muốn chạy trốn, chỉ cần rời mắt một lát thì có thể chạy vào trong rừng cây và tiêu thất vô tung, Lê Hạo Hiên giả vờ như không chút để tâm mở miệng mệnh lệnh. “ Nghe rõ hay chưa, qua đây!”

“” Nghiêng đầu nhìn về phía rừng cây um tùm đã gần ngay trước mắt, lại nghiêng nhìn Lê Hạo Hiên sắc mặt đỏ bừng, cả người tỏa ra hương vị rượu nồng nặc, nhìn đến đang cực độ nguy hiểm, trái phải đánh giá một chút khả năng có thể đào vong, nhưng suy nghĩ lại thân phận của người trước mặt, chần chừ hết nửa ngày, Mộc Bạch cuối cùng vẫn là nhận mệnh mà từng bước lết trở về.

“” Mày kiêu nhẹ giãn, Lê Hạo Hiên lại cũng không gấp, mang chút hứng thú nhìn Mộc Bạch không tình không nguyện từng chút một dịch qua, mãi cho đến khi y rút cuộc cũng bước được đến nơi mà chỉ cần giơ tay cũng có thể bắt được, mới vương tay một lần nữa nắm lấy cổ áo của y, chậm chậm kéo y lại gần. Đem đặt y lên trên đùi của mình, nhấc tay nâng cằm y lên, cưỡng ép y phải ngẩng đầu, cho dù chân mày nhăn nhó một đồng, trên mặt toàn bộ là thần sắc thống khổ, nhưng hai con ngươi lam sắc vẫn trong trẻo tựa như nước đọng trong khe núi, lại vẫn như cũ thanh thanh lãnh lãnh phát sáng như ánh trăng, không có quá nhiều hơi ấm.

“ Đôi mắt của ngươi thật đẹp, thật sự là hiếm thấy, nghe nói ở Tuyết Quốc cho dù là trong hoàng tộc, cũng rất hiếm thấy loại màu sắc con ngươi như thế này, mà ngươi.....rút cuộc là ai đây?” Nhìn thẳng vào mặt y, cùng y bốn mắt nhìn nhau, Lê Hạo Hiên nhỏ nhẹ thăm thì.

“” Một nửa treo trên người hắn, bị hắn kéo đến mức Mộc Bạch thần sắc tràn đầy thống khổ, rất muốn hoàn toàn nói cho hắn, bản thân cái gì cũng không phải, chỉ là một tên thị vệ cấp thấp vô cùng bình phàm tầm thường trong cung của hắn, hoàn toàn không có bất cứ nguy hiểm nào, chỉ đáng tiếc y vô pháp nói ra lời, cũng không dám mở miệng.

Bởi vì y không muốn biến thành món đồ chơi dưới chân quân vương, giống như các phi tần sủng thiếp trong hậu cung cứ từ từ theo dòng thời gian qua đi mà mục nát cõi trần, phiền muộn hết đời.

Y lúc này, trong lòng vẫn ôm chút hy vọng nhỏ nhoi, cho rằng trong cung có vô số hàng nghìn hàng vạn thị tòng thị vệ, chỉ cần y có thể tìm được cơ hội thoát thân, thì với một kẻ bình phàm và tầm thường như y, cũng sẽ nhanh chóng tiêu thất vô tung, tựa như một giọt nước trong biển cả rộng lớn, hoàn toàn không có một mấu chốt nào để tìm ra, cho nên y chỉ có thể tự cắn chặt môi dưới, một câu cũng không muốn nói.

“ Tại sao không nói chuyện? Trẫm rất muốn nghe thanh âm của ngươi, ta còn nhớ giọng nói của ngươi như cam lộ mát lạnh, nồng đậm mà lại dễ nghe, trẫm rất muốn nghe.....” Ngón trở xâm nhập vào khoan miệng, ngăn y tự cắn môi, ngón cái lại vuốt ve trên cánh môi mịn màng như nước của y, khẽ sát vào tai y nhỏ giọng thăm thì, đồng thời chăm chăm nhìn vào hai con ngươi có một loại mê hoặc như có như không, vừa như đùa nghịch, vừa như trêu ghẹo.

Lê Hạo Hiên thân phận tôn quý, nhìn sâu biết rộng, có giai nhân nổi danh nào mà chưa từng thấy qua, một người mi thanh mục tú, dung mạo cũng chưa thể coi là tuyệt sắc như Mộc Bạch, trong hậu cung trăm hoa dị thảo, đủ loại phong tình, kì diễm đối chọi của hắn, miễn cưỡng cũng là một đóa hoa ưu nhã thanh lệ khiến người khác thương yêu. Giữa hai chân mày của y có một loại nhu mì nhưng không làm kém đi sự kiên cường của nam nhi, rõ ràng là thanh lãnh như nước lại ẩn ẩn chôn giấu tính cách cường liệt và hoang dã, mà cái loại cảm giác mâu thuẫn như trong sương mù , khó thể phân biệt rõ ràng này, lại càng khiến cho người khác bị mê đắm, khiến người cầm lòng không đành mong muốn được tìm hiểu.

“ Ngô! Không.....” Mặt lưỡi bị ngón tay của y chơi đùa tới lui, Mộc Bạch tránh tới tránh lui, căn bản là nói không ra lời, mà hơi thở nóng bức của hắn thổi vào nơi da thịt dễ mẫn cảm nhất phía sau tai của y, thân thể của Mộc Bạch không khống chế được nhẹ run rẩy.

Mộc Bạch khổ sở tránh thoát khỏi tay của Lê Hạo Hiên, tuy không cam lòng chịu nhục nhưng lại không dám cự tuyệt, thật ra là cho dù y có muốn cự tuyệt cũng hoàn toàn không có cơ hội, ai kêu người trước mặt lúc này, là hoàng đế cao cao tại thượng, nắm giữ sinh tử của y, mà y lại là một con cá nằm dưới chân hắn, là một thân dân không hề có năng lực phản kháng.

Cũng không biết là do sợ hãi hay xấu hổ, gương mặt trắng tựa như ngọc của Mộc Bạch dần dần phồng lên

một tầng màng hồng nhạt nhạt, dái tai châu hoàn ngọc cũng dần trở nên non nớt hơn, tựa như trân châu nhẵn bóng oanh nhuận, lại thêm phần yêu kiều mị hoặc. Thời gian càng trôi qua thì mảng hồng phớt trên mặt y, sắc màu cũng càng lúc càng đậm, hơn nữa tựa hồ còn có chút dấu hiệu lan ra xung quanh, hai con ngươi tựa hồ mang theo một tầng băng mỏng, cũng càng lúc càng óng ánh rực rỡ, Mộc Bạch lúc này, mình điếm đến không thể tưởng khiến người lóa mắt, càng khiến người động tâm.....

Nhìn thấy loại tình cảnh ưu sắc đáng thưởng này, trong đáy mắt Lê Hạo Hiên nhất thời thoáng qua một mặt kinh diễm, màu mắt cũng dần thâm trầm thêm mấy phần, trong cổ họng cảm giác được có một chút tắc nghẽn, một cổ dục vọng từ trong tiểu phúc xông thẳng lên, toàn thân nóng bức khó chịu, hỗn loạn khó nhìn.

Nhẫn nại từ trước đến giờ không thuộc về một kẻ như Lê Hạo Hiên, mà hần trời sinh bá đạo, sở trường lớn nhất chính là cướp đoạt, đã yêu thích cái gì thì quyết không chậm trễ, sẽ dùng mãnh tiến tới, chủ động xuất kích, mà rất rõ ràng là người trước mắt này là một món điểm tâm giải rượu vô cùng động nhân, nhìn đến đã làm khơi dậy dục vọng nóng rực của hắn, hắn tự nhiên sẽ không chút do dự nhắc cảm y lên, phủ lên bờ môi nhẹ run của y.

Nhẹ cắn lên cánh môi mềm mại, cạy mở hàm răng cố sức cắn chặt của y, lập tức đưa chiếc lưỡi đã gấp đến không chịu nổi xâm nhập vào trong khoang miệng, một bờ môi mềm mại và ngọt ngào khiến người ta trầm mê, làm hắn gần như phát cuồng lên mà quần quít lấy đôi môi đã tê liệt của y, cường thế quấy động xoay chuyển trong khoang miệng y, tỉ mỉ liếm láp từng góc cạnh trong miệng.

Không ngừng truy đuổi, đùa bỡn chiếc lưỡi đang chạy trốn tứ phía của y, tránh cũng không thể tránh khỏi, cũng không thể thoát được, cuối cùng vẫn là bị rơi vào trong miệng hắn, bị nhẹ nhàng ngậm lấy, lúc nặng lúc nhẹ mút liếm, còn tận tình mút lấy nước bọt trong miệng y tựa như cam lộ ngọt ngào.

Một tay kéo mở thất lưng và cởi ra ngoại y của y, cánh tay gấp không thể đợi thuận theo sau gáy mà xâm nhập vào trong y bào, rờ rẫm làn da mịn màng, lại dùng lực xoa bóp ngực của y.

Lòng bàn tay nhiều năm cầm kiếm có mấy phần lồi lõm không bằng chằng chịt, bàn tay to lớn có phần hơi thô ráp di chuyển qua lại trên hai đóa thù du sẫm màu, chợt nhẹ chợt mạnh, kích thích như có như không, hai hạt châu nhũ tựa như đậu tương tư cũng càng lúc càng cứng lên, nhẹ bóp nhẹ vê, lúc sát lúc vạy, không ngừng dùng đủ loại kích thích, khiến nó càng lúc càng đứng lên.

Lưu luyện không nở rời khỏi đôi môi đã xưng đỏ đến mức không chịu nổi của Mộc Bạch, hai tay nắm lấy hai bên y bào trên người y, trái phải dùng lực xé mở, lộ ra hai bờ vai mượt mà đầy đặn trắng mịn như ngó sen và một nửa lồng ngực trắng bóng như tuyết.

Một trận gió lành nhẹ thoảng qua, vốn dĩ đã tê liệt thừa nhận sự tụt đoạt của hắn, gắng gượng nhẫn nhịn không phản kháng, Mộc Bạch lại vì phản xạ có điều kiện mà khiến y đột nhiên đứng dậy lui về phía sau mấy bước, hai tay đồng thời cũng kéo lại lòng ngực đã gần như bán mở.

“.....” Tính thú đang bùng bùng bị đột nhiên cắt đứt, Lê Hạo Hiên dục cầu không thỏa mãn, cũng không vì thế mà tức giận nổi sấm, cũng không có tiếp tục quấy nhiễu không nghỉ, chỉ là nửa dựa nửa ngồi trên lan can, trong thần sắc toàn là một bộ lưỡi biếng, nhõn nhõn dựa nghiêng vào cây cột trong thạch đình. Mất phương thon dài nhẹ chóp, mày kiếm hơi nhướng, đôi môi mỏng đỏ thắm, lưỡi nhấc câu thành một độ cong nhỏ bé bướng bỉnh kỳ dị, hắn thờ ơ liếc mắt, Mộc Bạch thần sắc tràn đầy hoảng loạn. Hắn mang theo một khí thế bức người, bất oán tự uy, giống như một con hùng sư tràn đầy khí thế, cho dù nhìn thấy lưỡi nhấc, nhưng toàn thân trên dưới lại tản mát ra một cỗ lực uy hiếp vô hình khiến người ta khó thể kháng cự.

Mộc Bạch y sam hỗn loạn trong gió đêm rung rẩy lắc lư, đôi nhãn thần thâm u mà lại sắc sảo của Lê Hạo Hiên, trực tiếp đặt trên người y, tựa như rất hứng thú nhìn hết một lượt tỉ mỉ cẩn thận từ đầu đến chân y, đường nhìn nóng bỏng như liệt hỏa khiến y triệt để mất hết khí thế, nhãn thần kia càng lúc càng sắc bén càng giống với một thanh lợi đao bén nhọn đâm xuyên qua người y, mà nỗi sợ tựa như một cơn sóng lớn đột nhiên xuất hiện tưới ướt thấu đến tận tâm can y.

Nhìn ngắm thanh niên nam tử giữa hai chân mày chỉ còn lại thần thái hoảng loạn, niên kỉ tựa hồ còn rất trẻ, xem ra chắc là vừa mới thành niên không lâu, vẻ ngây thơ của thiếu niên vẫn chưa hoàn toàn biến mất, chỉ thấy y đang miễn cưỡng trấn định, thân thể thon dài lay lắt không vững, tựa như một con thuyền nhỏ có

độc không viện trợ trong cơn mưa to bão lớn, như cây liễu yếu đuối không được trợ giúp trong cuồng phong, một bộ dáng khổ sở đáng thương, làm trong tim người ta nảy sinh một tâm trạng thương tiếc, nhưng lại làm cho tận sâu trong lòng Lê Hạo Hiên nổi lên một dự niệm tà ác muốn hủy hoại đời hoa.

“Người, cởi hết y phục trên người xuống!” Hai mắt nhẹ nhú, liêm liêm bờ môi khô nẻ, trong đáy mắt Lê Hạo Hiên thoáng qua một mặt khát cầu nóng cháy, tiếng nói của hắn đã có vài phần trầm đục, trầm thanh mệnh lệnh.

“” Kinh ngạc nhìn Lê Hạo Hiên, tim đập như gõ trống, Mộc Bạch thân thể lắc nghiêng run rẩy, chỉ là cắn chặt môi dưới không nói một lời chứ không làm theo mệnh lệnh, thậm chí ngược lại còn vòng tay ôm chặt chính mình, thu chặt người lại hơn.

“Cởi!” Tuyệt không có quá nhiều lời dư thừa, chỉ là lạnh lùng trừng mắt nhìn Mộc Bạch, rất lâu không có nói gì, áp lực như một tòa sơn nặng nề, một khí thế như bài sơn đảo hải ném về phía y, qua một lúc lâu, Lê Hạo Hiên gần như keo kiệt chỉ phun ra một chữ từ trong miệng.

“” Nghiến răng cắn hận chà đạp đôi môi của chính mình, đáy mắt không ngừng thoáng qua thống khổ, không cam tâm, và giãy dụa.....

Mộc Bạch nghĩ rồi lại nghĩ, đánh giá rồi lại đánh giá, nhìn ngó xung quanh với ý đồ tìm kiếm đường thoát thân, nhưng khi y phát hiện ra vô số hắc ảnh ẩn núp xung quanh lúc ẩn lúc hiện, liền triệt để tuyệt vọng, cuối cùng xác định bản thân không có bất cứ cơ hội chạy thoát nào, y cũng chỉ có thể nhận mệnh nhắm chặt hai mắt, tùy ý để nước mắt ứa khuất rơi đầy trên mặt, lệ châu lăn tăn tựa như trân châu đứt dây cuộn rơi xuống.

Vì che đậy dòng lệ vô pháp ngăn cản, y nhanh chóng cúi thấp đầu, tựa như đang giận dữ buông xuống cánh tay đang che trước ngực, đưa tay nắm lấy đai lưng chậm chạp giải khai, sau đó từng chiếc từng chiếc cởi xuống y vật trên người, y bào từ trên thân Mộc Bạch liên tiếp rơi xuống, trải đầy trên mặt đất xếp thành một vòng quanh chân y.

“Tiếp tục cởi!” Khi y bào trên người Mộc Bạch đã bị cởi gần hết, lộ ra làn da trắng trẻo như ngọc, thân hình thon dài dẻo dai tựa như cây liễu, Lê Hạo Hiên ánh mắt càng thêm thâm sâu, dự niệm cũng càng cháy bỏng, mở miệng hời hợt một Mộc Bạch thần sắc vẫn còn mấy phần do dự.

“” Cẩn rằng, Mộc Bạch nhanh chóng đem chiếc quần dài còn lại trên người cũng cởi xuống.

Thiếu niên toàn thân trần trụi đắm mình trong ánh trăng, dáng người cao gầy tinh tế, thân thể thon dài cân xứng, làn da nõn nà mượt mà như ngọc, mái tóc tựa như tơ lụa trơn thuận đen nhánh như mực, con ngươi sáng như sao lóng lánh tựa như nước sơn, sóng mũi thẳng tắp tinh xảo hoàn mỹ như đèn treo, đôi môi anh đào đỏ mọng mềm mại như nước.

Cũng không biết có phải là bởi vì ánh trăng mờ lung, nên khiến cho tất cả như biến thành mộng tưởng mà lại mê ly, lại tô điểm thêm mấy phần sáng rọi, trong bóng đêm toàn thân thiếu niên tản phát ra một mảng ánh sáng trong suốt, tựa như một pho tượng bạch ngọc do cây búa thần tỉ mỉ điêu tạc nên, không cần thêm phụ sức vẫn như trước toàn bộ tỏa ra một khí tức mỹ lệ hoặc nhân.

Cho dù hiện tại vẫn là vào tiết hạ, nhưng gió ban đêm vẫn là hơi hơi se lạnh, một trận gió đêm thổi qua, Mộc Bạch toàn thân trần trụi không nén nổi phát run, thân hình thon dài nhẹ nhàng run rẩy, bờ môi cũng không tự chủ mà co giật, thân thể cũng theo đó mà nghiêng đi, khuôn mặt cũng càng lúc càng tái nhợt.

Lúc này bộ dáng thiếu niên lung lay sắp đổ nhìn thấy thật sự là yếu đuối mỹ lệ, vô cùng đáng thương, chỉ là trong tâm khảm của y vẫn là ý chí kiên cường và kiêu ngạo không cam lòng khuất phục, sự mâu thuẫn đối nghịch nhau giữa yếu đuối và kiên cường, khiến toàn thân thiếu niên tỏa ra một mê lực dị thường, đó là một phong cách mỹ nhân khó nhìn rõ, cũng không thể phân biệt rõ ràng, thật sự là khiến người khác cảm thấy tim đập loạn sợ hãi, tâm động không thể khống chế.

“ Qua đây!” Nhìn thấy tình cảnh khiến huyết mạch phần trương này, lồng ngực Lê Hạo Hiên tựa như bị một chiếc chày nặng giáng cho một kích, hắn sớm đã miệng khô lưỡi nóng hiện tại lại càng thêm mấy phần đục hỏa đốt người, thanh âm cũng càng trầm thấp.

“” Mộc Bạch căn bản là vô pháp cự tuyệt hẳn, cắn răng, da đầu căng cứng, không tình không nguyện chậm chạp đi lại gần, tốc độ di chuyển chậm tới mức có thể so với rùa.

Mặc dù trong lòng Mộc Bạch hiểu rõ, bất luận có kéo dài thế nào thì hôm nay y cũng đều vô pháp tránh khỏi kiếp nạn này, cái gọi là đuổi đầu cũng chịu một đao, co đầu cũng hứng một đao, sớm muộn gì cũng bị chém, sớm chết sớm siêu sinh, nhưng mà.....hễ nghĩ đến nỗi thống khổ tê tâm liệt phế đó, da đầu y liền lập tức tê cứng, cước bộ cũng càng lúc càng nặng nề, mà tốc độ cũng tự nhiên sẽ càng lúc càng chậm, nhưng mà bất kể có chậm thế nào, con đường rồi cũng sẽ đến điểm kết thúc, huống hồ gì khoảng cách của hai người cũng không xa quá mấy bước.

Cuối đầu nhìn thiếu niên yếu ớt đang run rẩy đứng giữa hai chân của mình, Lê Hạo Hiên duỗi tay ra dán lên trên tấm lưng của y, hai tay trái phải có hơi thô ráp di chuyển trên làn da mịn màng như tơ lụa, làn da mềm mại mà lại hơi có chút mát lạnh, các thớ thịt bóng loáng tinh tế, thủ cảm cực tốt, làm cho Lê Hạo Hiên liên tục xoa nắn yêu không rời tay.

Bàn tay nóng bỏng đặt trên người Mộc Bạch di chuyển khắp nơi, nhưng lại mang đến cho y không phải là ấm áp, mà là hàn ý rét lạnh và nỗi sợ hãi vô bờ bến, từ tận trong tim lan đến bên ngoài, cố gắng chịu đựng vứt bỏ hết tất cả những tình cảm xung động muốn phản kháng, để mặc tùy ý cho đôi tay khiến lông mao toàn thân đều dựng đứng đang ngất ngừ tung hoành toàn thân, đến khắp nơi chơi đùa, tứ phía thăm hiểm, hơi ngẩng đầu lên, nhắm chặt hai mắt, che giấu sự xấu hổ phần nộ và không cam lòng trong đáy mắt, dòng lệ nơi khóe mắt lại tựa như chuỗi trân châu đứt dây không ngừng tán loạn rơi xuống, như đang thay y nói lên nỗi tủi nhục và khổ sở.

Lê Hạo Hiên lúc này, đang vùi đầu vào sau gáy của y, không ngừng liếm mút những đường nét ưu mỹ tinh tế sau gáy của y, tiếp theo lại lần mò xuống dưới gập cấn xương quai xanh xúc cảm mê người, trong mũi tràn đầy mùi hương cơ thể tự nhiên sạch sẽ thơm mát của người dưới thân, say đắm vào đó, Lê Hạo Hiên đang lúc bận rộn chinh phục, tự nhiên là không có bất cứ cơ hội nào nhìn thấy được dòng nước mắt không ngừng tuôn rơi trên mặt y.

Hơn nữa cho dù là nhìn thấy được chỉ sợ hẳn cũng sẽ không hiểu rõ được là tại vì cái gì?!

Một kẻ không hiểu được nội tâm chua xót của người khác, không hiểu được khổ nạn của người khác như Lê Hạo Hiên, một tay ôm chặt lấy tấm lưng của người trong lòng, cuối đầu mút liếm hầu hết không mấy rõ ràng của y, tay còn lại thì đang vui vẻ đảo sơn vượt núi trên làn da mịn màng nhẵn bóng tựa như tơ lụa của y.

Ngón tay thon dài thuận theo sóng lưng trượt xuống dưới, lướt qua tấm lưng mẫn cảm, rờ lên trên cái mông vểnh cao tròn trịa, lúc nặng lúc nhẹ xoa bóp nắn vuốt hai cánh mông mịn màng trơn bóng, ngón tay men theo rãnh mông đầy xúc cảm, rồi chậm chậm xâm nhập vào nơi giữa hai bắp đùi đang dụ dỗ người phạm tội kia, ngón tay linh hoạt, thường thường nhẹ nhàng len vào trong hoa viên bí mật cấm kỵ

Vùi đầu vào lồng ngực của thiếu niên, liên tục liếm mút điểm châu hồng, kiên quyết muốn nó đứng lên, y bào trên người của Lê Hạo Hiên sớm đã bán mở, dùng lực siết chặt cánh tay, để cho lồng ngực dán dính chặt chẽ cùng với làn da trần trụi của thiếu niên, làn da mát lạnh của thiếu niên làm cho hắn càng khó đề nén được huyết mạch đã gần như sôi sục của mình, cuối cùng không thể tiếp tục nhẫn nại, Lê Hạo Hiên không thể khác chế được dục vọng của bản thân, một tay nhấc lấy thiếu niên nhanh nhẹn quay người đi vào trong thạch đình, lấy áo khoát trên người trải trên mặt đất, đặt thiếu niên nằm lên, rồi cả người hắn cũng lập tức phủ lên.

“ Bảo bối, ngươi tại sao lại khóc? Lê nào là trẫm.....đã làm ngươi đau sao?” Cuối đầu nhìn thiếu niên run rẩy không tự chủ, khuôn mặt tràn đầy vết tích của nước mắt, Lê Hạo Hiên lúc này vẫn chưa hoàn toàn bị dục vọng làm lu mờ đầu óc, khóe miệng cong thành một nụ cười nhạt tà mị, âm thanh lưỡi biếng tràn đầy từ tính, phát ra từ trong đôi môi hồng mỏng nhạt của hắn, trầm thấp mà lại ẩn ẩn thể hiện ra sức mê hoặc vô biên.

“” Bảo bối? ! Hâng, thật không biết, trong nguyên tòa vương cung này, hẳn có tất cả bao nhiêu bảo bối? Có lẽ con số đó ngay cả hắn cũng không nhớ rõ đi? Cố gắng không để ý đến đôi tay đang du tấu trên người y, tứ phía quấy nhiễu, cho dù lực tay vừa phải, nhiệt độ cơ thể cũng rất vừa vặn, nhưng Mộc Bạch đang ác ý âm thầm do dự, vẫn cảm thấy là thập phần khó chịu, nhưng trong tim y lại phi thường hiểu rõ

bản thân không thể phản kháng. Không cam lòng nhận mệnh, cũng không muốn nhận mệnh, nhưng cuối cùng lại không thể không nhận mệnh. A! Đây là suy nghĩ vô cùng mâu thuẫn!

Chỉ thoáng trong một chớp lát mà trong đầu óc Mộc Bạch đã diễn ra vô số lần kịch chiến, cuộc chiến không có kết quả vẫn như cũ ở trong trạng thái dính kết, đôi tay lúc thì buông lỏng lúc thì nắm chặt, cũng đã mười phần biểu đạt được mâu thuẫn và kiềm nén chặt chẽ trong nội tâm y.

“Bảo bối, người tựa hồ không thích nói chuyện lắm nga?” Nâng cằm dưới của y lên, liên tiếp hôn lên những vết nước mắt trên mặt y, hai con mắt đen nhánh của Lê Hạo Hiên chứa đầy màu sắc tình dục, nhỏ giọng thì thầm. “Nga! Bảo bối, đừng nhắm mắt lại, đôi mắt mỹ lệ của người lấp lánh như sao trời, một đôi mắt óng ánh trong vắt.”

“.....” Mở đôi mắt màu lam động đầy lệ thủy, Mộc Bạch xuất thần nhìn gương mặt gần trong gang tấc. Ai! Y cũng phải thừa nhận, huyết thống của Ly Quốc hoàng thất đích thực là phi thường tốt, dung mạo của vị đế vương này cũng xác thực là trong vạn người chỉ có một, tuyệt thế hiếm thấy.

Ai cũng đều biết con cháu của hoàng tộc đa phần đều dung mạo xuất chúng, bởi vì cho dù là quân chủ khai quốc có dung mạo xấu xí, nhưng các phi tần của hắn đều là mỹ mạo như hoa, như vậy qua nhiều đời dòng máu pha loãng đi, thì người có tướng mạo xấu xí trong hoàng tộc tự nhiên cũng hiếm dần, huống hồ nghe nói quân vương khai quốc của Ly Quốc lại là một mỹ nam tử danh thơm khắp chốn, tôn tử hậu đại của hắn tự nhiên cũng sẽ càng tuần mỹ phi phạm.

Mà ngũ quan ngoại hình của vị Ly Quốc quân chủ này, lại càng là nhân trung chi long phượng, vầng trán cao cao, đôi mày kiếm rậm rạp, thêm đôi phượng nhãn thon dài mang theo một khí thế bá đạo uy nghiêm, còn có một chút tà mị khó thể phát giác, hai con ngươi đen màu mực ngọc bích sâu thẳm như biển cả, phản phát như có thể đem người khác hút vào trong đó. Sóng mũi thẳng tắp hết như bạch ngọc được trau chuốt, tinh tế mà lại hoàn mỹ không tỳ vết, cánh môi hơi mỏng tươi sáng như làn nước, xương gò má cao cao, khiến cho các đường nét dịu hòa trên gương mặt nhất thời trở nên mấy phần góc cạnh, lại càng tô điểm thêm vài phần cương nghị, không chút nghi vấn, cái gương mặt đó tuyệt đối có thể xưng là đạt đến mức tuần mỹ tuyệt luân, đẹp lòng đẹp mắt.

Nhưng mà rất rõ ràng, đối với Mộc Bạch lúc này mà nói, cái gương mặt tuần mỹ đó vẫn là thuộc về một đại quý vương đáng sợ, y thậm chí không dám nhìn nhiều hơn một lần, cho nên vừa mới mở mắt ra, y liền lập tức nhanh chóng nhắm trở lại.

“Ha! Bảo bối, người là đang xấu hổ sao? “Thú vị nhìn gương mặt của thiếu niên đang sợ sệt tựa như một con thỏ, Lê Hạo Hiên vui vẻ nhẹ cười một tiếng, chỉ là rất rõ ràng hắn tựa hồ đã hiểu lầm cái gì.

“.....” Không, Mộc Bạch đương nhiên không phải là xấu hổ, mà đơn thuần chỉ là muốn giấu đi sự căm ghét ẩn sâu trong đáy mắt, một nhân thân phần nộ đến muốn giết người.

“Bảo bối, người tại sao lại không chịu nói chuyện vậy?” Lê Hạo Hiên nhỏ nhẹ oán trách, đề người xuống hôn liếm lên đôi môi đã sưng đỏ, hai đôi tay trần đầy ma lực vờn vàng du tấu khắp nơi, như có như không vuốt qua hạt đậu đỏ đã đứng thẳng trước ngực, vuốt ve qua lại trên phần bụng phẳng phiu không có chút thịt thừa, sau đó lặng lẽ du nhập vào chính giữa hai chân của y, phủ lên nguồn nhiệt mẫn cảm đó.

“Ngô!” Đột nhiên run rẩy, Mộc Bạch phát hiện nơi yếu đuối nhất của mình cứ nhiên lại nằm trong tay của hắn, thân thể bất giác trở nên cứng ngắc.

“Nga! Bảo bối, không cần sợ, thả lỏng.....” Cuối đầu hàm trụ nhũ tiêm đã hơi nghểnh lên của y, gần như trêu chọc mà mút mát ngậm cắn, ngón tay lúc nặng lúc nhẹ ve vuốt hạt châu còn lại, một cánh tay khác thì lại để ở giữa hai đùi của y, cũng lúc nhẹ lúc nặng xoa nắn dục vọng đang cuối đầu ủ rũ, không có bất kỳ phản ứng nào của y.

“.....Không!” Mộc Bạch cảm thấy không thích hợp, lắc lư thân thể ý đồ muốn cự tuyệt sự đụng chạm của hắn.

“Bảo bối, người thật tuyệt!” Liếm mút làn da mịn bóng mẫn cảm của y, nặng nhẹ không đồng nhất cắn lên xương quai xanh hơi nhô ra, để lại từng chuỗi xanh tím, điểm tô thêm trên làn da trắng nõn, những vết

tích nhạt nhạt, giống như đóa mai hồng rơi rụng trên làn tuyết vào ngày đông giá lạnh, tản phát ra một loại buốt giá tuyệt lệ không nói thành lời.

Hoặc nhẹ hoặc mạnh ve vuốt trên cơ thể yếu đuối nhẹ run rẩy, Lê Hạo Hiên bị dục vọng điều khiển, thanh âm trầm thấp tiếng nói hàm hồ không ngừng tán thưởng người trong lòng, phủ lên người liên tục liếm mút khẳng cấn lên yết hầu hơi nhô cao, tay còn lại lại như rất quen thuộc thăm dò từng điểm mẫn cảm trên toàn thân thể.

Lê Hạo Hiên tình sự nhiều kinh nghiệm, tự nhiên là rất dễ dàng câu lên dục vọng hùng hực như hỏa của y, dù sao y vẫn còn rất trẻ tuổi và thanh thuần, đến lúc này thì tất cả những kinh nghiệm trong chuyện tình sự của y từ trước tới nay, chỉ là một lần cường bạo mà trên cơ bản chỉ có một bên hưởng thụ mà thôi.

Một thiếu niên thuần khiết tựa như tuyết, trước giờ chưa từng đặt chân vào tình dục, nhục thể yếu ớt tự nhiên là thiếu đi khả năng tự khống chế, ý chí vô cùng mỏng manh không chịu nổi một kích, căn bản là vô pháp thừa nhận sự trêu chọc cố ý của hắn, tự nhiên cũng nương theo sự đùa giỡn đó mà nhanh chóng tan rã trầm luân.

Miệng khô lưỡi nóng hít thở càng lúc càng gấp gáp, tất cả lực khống chế cũng đã sớm không cánh mà bay, tiếp xúc thân mật ma sát với làn da lỗ lổ, vô pháp tự kiềm nén xoay chuyển cơ thể, một cỗ nhiệt lưu từ hạ phúc cuộn cuộn trào dâng, khoái cảm như từng cơn sóng công kích vào đầu óc, tư duy càng lúc càng hỗn loạn khó nhận, cuối cùng khoái cảm như thủy triều đã gần như lụt đầu.....

“Ngô a.....” Một tiếng rên rỉ vụn vỡ từ trong miệng bật ra, Mộc Bạch lần đầu tiên ném qua tư vị tình dục, dư vị vẫn còn khiến cho y mất mớ thần mị, vào giờ khắc này tâm thần bay mất, thần trí Mộc Bạch vẫn còn rất lơ mơ, tê liệt nằm dưới thân của Lê Hạo Hiên, hai mắt mê ly ngẩng đầu nhìn lên khoảng không của thạch đình, lồng ngực nhấp nhô dữ dội, tựa như vừa mới trải qua một trận hoạt động thể lực kịch liệt, há to miệng hít thở liên tục.

Hữu khí vô lực nhẹ thở dốc, tiếng rên rỉ như có như không, tiếng rên yêu kiều câu hồn hút phách, tựa như tiếng ca của hải yêu (người cá), triệt để dẫn bạo cho dục vọng sớm đã kịch liệt như hỏa của Lê Hạo Hiên, hắn gấp không thể đợi được phủ lên trên cánh môi mềm mại của y, điên cuồng mặc ý chiếm đoạt, tham lam liếm mút nước bọt ngọt ngào trong miệng y, mặt lưỡi gần như thô lỗ đẩy mở hàm răng nghiền chặt của y, xông vào trong khoang miệng, truy đuổi chiếc lưỡi liên tục xấu hổ trốn tránh kia.

Hai tay lại tiếp tục không ngừng xoa nắn vuốt ve toàn thân y, ngón tay linh hoạt mà thon dài, tựa như đang tấu lên một khúc nhạc uyển chuyển động nhân, lúc thì nhẹ, lúc thì nặng, hoặc là tiết tấu sục sôi, hoặc sẽ triển miên áp trắc. Làn da tựa như đồ sứ cao cấp, sáng nhuận mà lại mềm bóng, khiến Lê Hạo Hiên quả thật yêu không rời tay. Một rồi hai, hai rồi ba lần liên tục lưu luyến trên đó, sờ nắn một lần lại một lần giống như là vĩnh viễn cũng không biết chán.

Buông ra hai cánh môi đã bị giầy vò đến xưng đỏ không chịu nổi, quay đầu quấy nhiễu đến hạt đậu tương tư kiều diễm trước ngực, nhẹ nhàng liếm mút, chậm chậm giảo cấn, đẩy kĩ xảo soa bóp hạt châu còn lại, ngón tay linh hoạt nhẹ niết, xoa lắc, một trận tê dại khó nói từ tiểu phúc dần dần lan rộng, nhiệt độ cơ thể thường thấp hơn người khác của Mộc Bạch, đã bị cơn hỏa dục vọng hùng hực thiêu đốt, một khí thể lan tràn cuốn đi cứ chỉ bách cốt của y.

“Ân.....Ngô.....A.” Mộc Bạch thanh thuần, làm sao có thể chống lại được sự khiêu khích như thế, nương theo sự thăm dò của hắn, tiếng thở dốc cũng càng kịch liệt, thần trí cũng càng lúc càng mơ màng, ý thức đang dần dần mê ly, thân thể tê dại mềm yếu, có một cảm giác trống rỗng không nói thành lời, tiếng rên rỉ thở dốc yêu kiều khát vọng được thỏa mãn và an ủi, cũng không còn chịu sự khống chế của y, từ trong miệng liên tục thoát ra, thân thể vô lực tê liệt nằm trên mặt đất.

“Bảo bối, người thật đẹp.....” Hơi ngẩng đầu ngậy ngốc nhìn thẳng vào toàn thân da thịt trắng như châu bảo của người dưới thân, phủ lên một tầng sắc hồng nhạt nhạt, đôi mắt nửa nhắm nửa mở thấp thoáng che kín sương mù, đôi môi mềm mại hơi ươn ướt làn sương, hai mí mắt nồng mật như cánh bướm nhẹ run.

Người nằm dưới thân hắn vừa yêu kiều lại như rụt rè, thiếu niên vừa sợ hãi vừa xấu hổ, thần sắc quyến rũ như thế, thật câu hồn người, một kẻ sắp bị dục vọng bùng lên thiêu chết, Lê Hạo Hiên thật sự là đã không

còn có thể tiếp tục nhẫn nại được nữa, hơn nữa nhẫn nại từ trước đến giờ đều không phải là sở trường của hắn, nếu như đã không thể nhẫn, vậy tự nhiên cũng không cần nhẫn tiếp nữa.

Lê Hạo Hiên mang theo mấy phần gấp gấp, gần như là thô lỗ dạng ra hai chân trắng tinh thon dài của người dưới thân, hướng cả người mình vùi vào trong, đem phân thân sớm đã cương cứng như thiết đặt tại nơi đỉnh khẩu của y, đầu tiên thử đỉnh thân thăm dò, sau đó liền vô cùng tàn khốc một lần xuyên thẳng vào trong cùng với tiếng kêu thê thảm của Mộc Bạch, lập tức liền điên cuồng rong ruổi trùng kích và xỏ xuyên va chạm.

Xem ra vị đế vương luôn có thói quen hưởng thụ này, vẫn thật sự không phải là một người tình dịu dàng. Vì vậy Mộc Bạch hài tử xui xẻo này, lại một lần nữa được thể nghiệm nỗi thống khổ tê tâm liệt phế, muốn sống không được muốn chết không xong.

Cảm giác thân thể bị một thứ vũ khí thô ráp vô số lần chẻ đôi xé rách, một lần lại một lần bị xuyên xỏ giã nát, nỗi đau bài sơn đảo hải như cơn thủy triều dữ dội trực tiếp công kích vào đầu óc, sự đau đớn vô bờ bến khiến trong đầu y một mảng trắng xóa, tựa hồ không thể hít thở, con mắt cạn khô dù muốn cũng không còn rơi được nữa giọt nước mắt, cổ họng khản đặc cũng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Y như một chiếc thuyền nhỏ bị sóng lớn vùi dập lẫn lộn chìm nổi không có nơi nương tựa, theo cơn cuồng phong tàn phá bừa bãi không ngừng dâng lên, trong thoáng chốc liền lại rơi xuống.....

6. Chương 6

Cũng không biết đã qua bao lâu, Mộc Bạch khó có thể thừa nhận được nỗi đau xâm chiếm, dường như liên tục trôi nổi giữa khoảng không của hôn mê và thanh tỉnh, lại một lần từ hôn mê tỉnh lại, y cuối cùng cũng đạt được giải thoát, người phía sau sau một tiếng gầm trầm thấp, phun ra ái dịch vào tận sâu bên trong thân thể y, thân thể tựa như dây nỉ trùng trùng trơn trượt ép lên trên người y.

“Bảo bối, người thật sự là rất tuyệt a!” Sau cuồng phong mưa bão, Lê Hạo Hiên được thỏa mãn dục vọng, tâm lý thỏa mãn ôm chặt lấy thiếu niên đang mơ mơ muốn ngủ, lặng lẽ nằm trong lòng hắn, đây cũng thật sự là hiếm thấy được một vị quân chủ tính cách cực đoan tự cao lại sau khi làm xong tình sự có thể nói ra được lời nói cũng hơi mang theo chút tình cảm ấm áp, xem ra hắn đích thực là đã đạt được thỏa mãn thân tâm cực đại.

“” Nghe lời đó, khóe miệng không nén được hơi hơi co giật một chút, Mộc Bạch đã hoàn toàn triệt để rã rời xương cốt, hơi khiêu khiêu mí mắt, lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, rồi cũng lười để ý đến nữa.

“ Trẫm, muốn phong hào cho ngươi.” Lê Hạo Hiên bỗng nhiên xoay người ngồi dậy, đồng thời cũng dùng lực kéo Mộc Bạch đang nằm tê liệt trên mặt đất dậy, cưỡng ép y đối diện với mình, mang theo vài phần trịnh trọng như có chuyện muốn tuyên bố.

“ Trẫm cảm thấy ngươi so với Liên Phi xuất thân Tuyết Quốc còn thích hợp với chữ “ Tuyết” hơn, đáng tiếc trong nội cung đã có Tuyết Phi, ngươi cảm thấy “ Vân” thế nào? Trẫm cảm thấy nó là thích hợp với ngươi nhất! Ân! Nếu ngươi đã không phản đối, vậy thì trẫm sắc phong cho ngươi là “ Vân Quân” ban thưởng ngũ tại Phụng Càn Cung.”

Vân Quân? !

Lịch đại nam phi tại Ly Quốc hậu cung, không giống với nữ phi có chế độ Tần Ngự nghiêm cấm, phong hào có nhiều đẳng cấp nghiêm ngặt, bọn họ không có quá nhiều đẳng cấp như vậy, mà cách phân chia đẳng cấp cũng đều tương đối đơn giản, nói chung chỉ có năm cấp, cũng chính là Tuyền Thị, Nam Thị, Thiếu Gia, Công Tử, và phong hào nam phi cao nhất — Quân, Mộc Bạch không chút nghi vấn, là vô cùng may mắn từ một thị vệ cấp thấp một bước nhảy lên làm nam phi địa vị cao nhất trong cung, cũng là Quân Phi duy nhất của hậu cung lúc bấy giờ.

Rất rõ ràng là Lê Hạo Hiên đối với việc phát sinh quan hệ ngoài ý muốn với y, có một cảm tình rất đặc thù, nếu không thì như hiện nay trong hậu cung của hần con số nam phi cũng không ít, mà mới thừa hạnh hai lần, mỗi lần lại cách nhau đến mười một tháng như Mộc Bạch, thì làm sao có thể được một bước lên trời, trở thành Quân Phi duy nhất trong cung.

Chưa suy nghĩ thấu đáo đã liền mở miệng phong thường, điều này đối với một người luôn lý tính tự nghiêm khắc với mình như Lê Hạo Hiên mà nói, là chuyện trước giờ chưa từng phát sinh, nhưng mà hần lại không hề có nửa phần hối hận, ngược lại còn giống như một hải tử khát vọng được người lớn khen thưởng, hai mắt híp lại nhìn người trong lòng, hy vọng có thể nhìn thấy được biểu tình vui sướng như điên trên mặt y.

Chỉ đáng tiếc người trong lòng lại không có phản ứng gì quá lớn, sau cả buổi kinh ngạc ngây ngốc, tiếp theo đó trên mặt liền thoáng qua một mặt giận dữ và chán ghét, y vô pháp khống chế được tình tự của bản thân, khó có thể giữ gìn được thái độ nhã nhặn nên có, mà là khiêu khiêu mí mắt, không mong muốn như vậy vụt qua cho hần một ánh mắt trắng dã.

Nhìn thấy tình cảnh này, Lê Hạo Hiên cũng không ngăn được ngạc nhiên.

Nhưng lúc này Lê Hạo Hiên thần thanh khí爽, bèn đứng lên bắt đầu mặc lại y phục, nhanh chóng bận vào trung y đã có chút nhăn nhúm, lại khoác lên ngoài bào, cuối đầu cài lại dây lưng ngọc, sau đó cuối người lấy lên chiếc áo khoát lớn bị hần trải lên mặt đất, sau khi đứng thẳng lại mới phát hiện người thanh niên vừa rồi sau khi bỏ hần lại một mình, giấy dựa ra ngoài thạch đình mặc lại y phục, hiện này cư nhiên đã không còn nhân ảnh.

“ Di! Người đâu? !” Chớp chớp hai mắt, Lê Hạo Hiên tràn đầy nghi hoặc nhỏ giọng kinh hô.

“ Bệ hạ, vừa rồi vị ách.....tân chủ tử nhân lúc ngài không để ý đột nhiên ly khai, nhưng mà ngài yên tâm, thuộc hạ đã phái người theo sau.” Trung niên nội thị không biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng Lê Hạo Hiên, thuận tay đón lấy áo khoác trên tay hần, cung kính đáp lời.

“” Lông mày hơi chau, Lê Hạo Hiên đầy bụng nghi hoặc, chậm rãi bước ra khỏi thạch đình, ở nơi không xa phát hiện có một thứ gì đó đang lấp lánh dưới ánh trăng, hần đi qua khom lưng nhặt lên, phát hiện đó là một mặt thất lưng kim thuộc (là cái mặt gắn trên chỗ cài thắt lưng) , Lê Hạo Hiên trầm mặc lặng yên lật lại khối mặt đó.

“ Bệ hạ!” Một hắc ảnh từ trong không trung xuất hiện đứng trước mặt Lê Hạo Hiên, quỳ một gối trước mặt hần, cuối người cung kính bẩm cáo, “ Sau khi mục tiêu đi vào Liên Hương cung, lập tức mất tung tích, thuộc hạ thất trách, thỉnh bệ hạ trách phạt.”

“Việc này không liên quan đến người, lui xuống đi!” Khoát khoát tay, Lê Hạo Hiên thu lại khối mặt đó, đạm nhạt mỉm cười, “ Ha! Nhìn thấy thì thật sự ngoan ngoãn thật thà, không ngờ được lại giả hoạt như thế. Ngó! Thôi bỏ đi, trước cứ để cho y tiếp tục tiêu dao thêm vài ngày, dù sao thì y cũng không thể chạy ra khỏi cung được.”

Khóe môi Lê Hạo Hiên câu thành một độ cong không chút để tâm, trong đáy mắt thoáng qua hào quang một lời tất thành, trong lòng hần cũng âm thầm suy đoán.

Bất kể người trốn ở xó xỉnh nào, ta đều sẽ tìm được người.

Mà người mấy lần mấy lượt đều nghĩ biện pháp để chạy thoát và lẩn trốn Mộc Bạch, sau khi trở về liền lập tức thất thà mà bị ngay một trận bệnh thật nặng, nhưng không giống với lần đầu tiên bị cưỡng chế khuất phục, lần này cơ bản lại là nửa khước từ nửa đồng ý, y cảm thấy mình có hơn phân nửa là tự nguyện thông dâm, nên tâm trạng thật sự là có chút buồn bực.

Cho dù trong lòng y hiểu rõ, dưới loại quyền uy tối cao đó, thì không thể nào không cúi đầu bắt đắ dĩ thuần phục, nhưng với một người thanh khiết tự cao, tính cách luôn tự gò ép mình như y, vẫn là khó có thể tha thứ cho một lúc yếu đuối của bản thân, lại thêm lần đầu chịu vết thương khá nghiêm trọng, thân thể sau khi vết thương khép miệng lành lặn cũng không còn tốt như ban đầu, vì thế lần này dưới toàn bộ mệt nhọc vây khốn toàn thân từ trong ra ngoài, thân thể càng lúc càng yếu đi, bệnh tình cũng càng ngày càng trầm trọng.

Mà lần này y cũng bệnh rất lâu, lâu đến mức ngay cả tiểu đội trưởng có phần quan tâm lo lắng cho y nhiều hơn, cũng không thể đảm bảo cho y được nữa, không thể không báo cáo lên thống lĩnh thị vệ, trong nội cung các cấp thị phong như thị vệ, nội thị, cung nữ....., nếu như sinh bệnh lâu ngày trị không khỏi, chiếu theo quy định là bắt buộc phải đưa ra ngoài cung, tự mình lo chữa trị cho tốt, thật ra điều này cũng là tương đương với việc xua đuổi xuất cung tự sinh tự diệt.

Bởi vì Mộc Bạch vốn không phải là Ly Quốc thị vệ, mà là người bồi giá của Chu Quốc công chúa, chiếu theo quy định là cần phải tấu lên Phụng Phi để thỉnh ý phương thức bố trí, mà nghĩ đương nhiên một thị vệ cấp thấp như thế, thì trong lòng của người tôn quý như nàng tự nhiên là không có một chút địa vị đáng nói nào, vì thế nàng cũng phi thường sẵn khoái mà cho phép, nhưng cũng coi như là nhân từ mà còn ban thưởng cho một chút tiền bạc, lại nói thêm mấy lời an ủi không thật tâm, rồi liền đưa người tiễn đi xuất cung.

“Chậm thôi, chậm thôi.....Mộc Bạch, mấy huynh đệ chúng ta, đã thuê một tiểu viện và một vài hạ nhân cho người ở ngoài cung rồi, người trước tiên cứ tạm thời ở nơi đó dưỡng bệnh đã, đợi sau khi hồi phục sức khỏe, chúng ta sẽ đến cầu công chúa triệu người nhập cung.” Cổ nhắc thân thể vẫn còn chút yếu ớt, bước chân của Mộc Bạch vẫn như cũ có mấy phần lảo đảo, Lăng Phong tràn đầy quan tâm, vừa đi vừa an ủi y.

“Nhập cung? ! Nga, không, không tất yếu! Ta một mình tự lo là được rồi, về sau cũng không muốn lại.....” Ngóng nhìn về phía cánh cửa vương cung đã gần ngay trước mắt, con đường tự do đã ở trong tầm tay, cố gắng áp chế niềm vui khi bản thân sắp đạt được tự do, Mộc Bạch không thể tập trung tùy ý nói.

“Không quan hệ, không quan hệ, bọn huynh đệ nhất định sẽ nói giùm người, người cũng không tất phải quá lo lắng nữa, người trước tiên cứ dưỡng thân thể cho tốt lên đi, tất cả những tiêu phí vật chất mà người cần trong cuộc sống, đều cứ để cho bọn huynh đệ này lo, đợi thân thể người khỏe lại rồi, chúng ta sẽ đến cầu công chúa điện hạ, vì chút tình nghĩa đồng bào, mà lại triệu người nhập cung tùy thị.”

Nhìn thấy thần sắc y ảm ảm có mấy phần hoảng hốt, Lăng Phong lại cho rằng là y tính cách xấu hổ, bản tính hướng nội, không quá thoải mái mở miệng cầu người, nên hấn liền mạnh mẽ vỗ ngực, lại thêm lớn tiếng bảo chứng, mà không hề biết rằng Mộc Bạch lúc này chỉ hận không thể mọc ra một đôi cánh để bay ra khỏi lồng giam hoàng kim bốn mặt đều là tường cao này.

“Ta rất cảm kích sự giúp đỡ của huynh đệ, nhưng mà về mấy phần tiền tiêu phí đó các huynh đệ không tất yếu phải giúp đâu, người cũng biết ta tiêu xài không nhiều, hiện tại vẫn còn có một chút tích góp, để dùng trong mấy ngày này thì hoàn toàn không có vấn đề, tất cả huynh đệ dị quốc tha hương xuất môn tại ngoại cũng đều không dễ dàng gì, vẫn là không nên động đến tiền vốn dành cưới vợ của họ đâu.”

“Không được, trong tay người sao lại có đủ được, ta lại không phải không biết, cho dù là người tiết kiệm hơn so với người khác, nhưng tất cả tiền dành dụm được đa phần đều cho bọn huynh đệ đông mượn tây mượn hết rồi, không còn thừa lại bao nhiêu, trong thành tiêu phí rất lớn, thân thể người lại không tốt, mấy thứ cần tiêu đó, một chút tiền dành dụm của người làm sao mà đủ được!”

“Không có gì đâu, hơn nữa ta còn có một chút mang từ nhà theo, gom góp lại cũng là đủ dùng rồi.”

“Xuất thân của người chúng ta lại không phải không hiểu rõ, người từ nhà lại có thể mang theo bao nhiêu, tuyệt đối không đủ dùng, người còn.....” Hai người nhỏ giọng tranh cãi, trước mắt hai người đã đi qua đường mòn trong ngự hoa viên mọc đầy liễu rủ, chỉ cần bước qua cây cầu ngọc thạch hình vòm bắc ngang hai bờ sông Ngự Hà nối liền trong cung và ngoài cung. Lúc này, ở chỗ không xa có một đôi oan gia đối đầu, gặp nhau ngay tại con đường hẹp trước cầu đá.

Hai đội nhân mã rầm rộ, gặp nhau ở trước cầu đá, nhân vật dẫn đầu của hai đội, là người nhìn một cái ta đáp một lời, đao phong kiếm khí, công kích lẫn nhau, đôi bên châm biếm đả kích, đầu đá đến quên hết trời đất.

Đối với tình cảnh này Mộc Bạch và Lăng Phong không chút xa lạ, trên thực tế loại chuyện này trong hậu cung xảy ra thường xuyên như cơm bữa, gần như là chuyện thường, chủ tử của các cung nhiều như thế, đương nhiên có rất nhiều kẻ tính tình không hợp, nhìn nhau không thuận mắt, hề gặp mặt là ngoài cười mà trong không cười đầu lưỡi chiến mồm, cứ có nhiều đó đầu hoài không nghĩ.

Hai người đang đứng ở dưới chỗ kiến trúc che bóng không thể bước ra, trong nhất thời tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm sao cho tốt, mà thời gian vô tình cứ trong lúc bọn họ khần trương, cứ từng chút từng chút lặng lẽ trôi đi, hơn nửa canh giờ sau hai đội nhân mã kia vẫn đứng đó đối nhau, xem ra là tựa hồ vẫn như trước không có một chút ý định buông tha, hai người chỉ có thể bó tay không đối sách, tựa như con kiến đang đứng trên đồng lửa, gấp gáp đến loạn thành một đoàn.

Cũng may sau giờ ngo thời tiết nóng lên, hai người gương mặt đỏ hồng, mồ hôi thấm ướt toàn thân cuối cùng đã sắp không chịu nổi nữa. Thì có một bên thu gom trống trận, tạm thời cáo thua một lần, mà bên thắng lợi, tự nhiên là mặt mày chói lóa, đắc ý chảnh chệe dẫn người rời đi, lưu lại bên thất bại, đang cảm giận dậm từng bước, người dẫn đầu ủ rũ không còn khí thế, đồng dạng kéo theo một đám cung nữ như con gà vừa đá thua trận, thần sắc uể oải hướng đi về phía hai người Mộc Bạch đang đứng.

Bọn họ đi đến có chút đột ngột, hai người nhất thời bó tay không kịp, mà tránh cũng không thể tránh, nhìn nhau cười khổ một chút, da đầu căng lên vội vàng đi ra, hai người biết được vào lúc này, chủ tử của phía thất bại, tức giận tuyệt đối không chỉ là một cây pháo nhỏ mà thôi, mà lúc này phương pháp tốt nhất là tránh bước ra để khỏi dẫm phải ngòi nổ của nòng. Nhưng mà rất rõ ràng hiện tại tránh đi cũng đã quá trễ rồi, mà hai người cũng không thể đứng yên tại chỗ, nếu như bị nòng phát giác hai người đã ở đây từ nãy giờ, vậy thì sẽ càng càng tệ hơn nữa, thân phận làm một chủ tử như nòng, muốn trừng trị mấy kẻ thân phận địa vị nhỏ bé như con kiến của họ trong cung mà nói, thật sự là một chuyện vô cùng đơn giản.

“ Các ngươi là ai? Đứng lại.....” Hai người từ trong chỗ tắm tối bước ra, cuối đầu đi thật nhanh, vốn dĩ muốn giả trang như không nhìn thấy một đám nữ nhân đang hùng hổ đi đến này, nhưng mà một âm thanh mềm mại vang lên, liền ngăn cấm bước chân gấp gáp đi về phía trước với ý đồ âm thầm qua ải của hai người.

“ Nương nương vạn an!” Vén vạt áo lên, hai người động tác chỉnh tề quỳ một gối cung kính thi lễ.

“ Các ngươi là người của cung nào? Vội vội vàng vàng như thế là muốn đi đâu?”

“ Bọn thuộc hạ là thị vệ của Liên Hương cung, lần này là phụng mệnh xuất cung hành sự.” Sau cả buổi gắng mình đứng chờ, Mộc Bạch đã có mấy phần kiệt lực không có mở miệng, mà là do Lăng Phong đại diện cho cả hai nói.

“ Liên Hương cung? !” Cuối lời âm điệu có hơi cao lên, nòng không biết rằng, lúc này trong thanh âm của nòng thì ý tứ ghen tuông thể hiện rõ ràng đến thế nào.

“ Vâng!” Len lén liếc qua nhìn Lăng Phong đang cung kính trả lời, Mộc Bạch âm thầm than thở một tiếng, đối diện với một nữ nhân đang ghen tỵ bực bực, không còn một chút lý trí mà nói, thì trong lòng y đã dự thường thấy rõ, cũng có thể âm thầm đoán được, hai người bọn họ lần này sợ là sẽ không qua tốt đẹp nổi.

“ Dô! Các ngươi là phụng mệnh xuất cung a? Không lẽ nào Liên tỷ tỷ có chuyện gì rất khẩn cấp cần các ngươi phải đi làm?” Lời nói của nòng đầy hàm ý, trong câu nói rất rõ ràng là đang muốn chỉ rõ dấu vết.

“ Hồi nương nương, hai người thuộc hạ phụng mệnh của thống lĩnh thị vệ xuất cung hành sự, cùng Liên Phi nương nương không có liên can gì.” Lăng Phong không tự ti không kiêu ngạo, không chút sơ sẩy trả lời.

“ Thống lĩnh thị vệ? !” Bĩu bĩu môi, nòng không cho rằng là đúng lạnh lùng háng một tiếng, “ Hâng! Ngươi là đang đùa sao? ! Không có thủ dụ của chủ tử các ngươi, thì lấy thân phận là một thống lĩnh thị vệ cấp thấp phân theo từng khu của Liên Hương cung, lấy đâu ra tư cách để sai phái thủ hạ xuất cung hành sự?”

“ Hồi bẩm nương nương, hai người thuộc hạ là phụng mệnh lệnh của tổng thống lãnh, xuất cung hành sự.” Lăng Phong không đổi sắc mặt tiếp tục cung kính nói.

“” Nòng bị Lăng Phong dùng lời nói lẩn át cho á khẩu cứng họng, sắc mặt nhất thời trắng xanh bất định, nửa ngày không nói nên lời. Phải biết rằng tổng thống lãnh thị vệ trong hậu cung, địa vị là vô cùng quan trọng và tôn quý, mà hiện nay người đứng ra đảm nhận chức vụ này thì còn nghe nói là có huyết thống hoàng tộc, vậy tuyệt đối không phải là người mà một phi tần nhỏ bé không được đắc sủng như nòng có thể nói này nói nọ được.

“ Ngươi.....”

“ To gan! Người một tên thị vệ cấp thấp, cứ nhiên dám xuất ngôn lỗ măng.” Một cung nữ lạnh lợi đứng kế bên, phát hiện chủ tử nhà mình bị chọc tức đến sắc mặt phát đen, vội vàng tiến lên một bước lớn giọng trách mắng.

“ Xuất ngôn lỗ măng? ! Thuộc hạ nào dám, thuộc hạ chỉ là bẩm cáo theo sự thật, hồi đáp vấn đề của nương nương.” Lăng Phong kinh ngạc ngẩng đầu lên, biểu tình vô tội đáp.

“ Bản cung.....”

“ Các người nhiều người như vậy, là đang tụ tập ở đây làm cái gì?” Một đạo âm thanh trầm thấp mà lại mang đầy uy nghiêm, đột nhiên vang lên sau lưng mọi người.

“A! Bệ hạ.....” Mọi người quay đầu nhìn người vừa đến, thấp giọng kinh hô một tiếng, sau đó lập tức tựa như thủy triều dạt ra hai bên mở ra một thông đạo chính giữa rồi đều quỳ xuống đất.

“ Thần thiếp tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn phúc kim an!” Nữ tử nhiều ngày không được diện kiến mặt quân chủ, tràn đầy kinh hỉ đi lên nghênh đón, chỉ thấy nàng bước chân sen nhẹ di chuyển, lưng mềm dẻo như liễu, tư thái uyển chuyển chậm chậm bước đến gần, ưu nhã cuối người hành lễ.

“ Người.....” Hai mắt hơi khép, rất rõ ràng là Lê Hạo Hiên đối với nữ tử ăn mặc điểm tô sắc sỡ trước mắt này không hề có ấn tượng sâu đậm nào, vẫn là nội đình đại tổng quản ở bên cạnh nhỏ giọng thăm thì vào tai hắn một câu, mới bình tĩnh nói.

“ Nga! Là Thái Cơ a! Các người tụ tập ở đây làm cái gì?”

“ Khải bẩm bệ hạ, vừa rồi thần thiếp tại đây tình cờ gặp được thị vệ trong cung của Liên tỷ tỷ, nghe bọn họ nói chuẩn bị xuất cung hành sự, thần thiếp nhập cung đã nhiều năm, chưa từng bước chân ra khỏi cửa cung nửa bước, nhất thời thấy lạ, liền.....hỏi thêm một hai câu, thỉnh bệ hạ thứ tội.” Gương mặt phấp lên một mặt hồng nhợt, nàng muốn nói lại thôi xấu hổ cúi thấp đầu.

Nhìn xem, lời nói này khéo léo thế nào, mặc dù nàng không có nói rõ, nhưng trong lời trong ý tựa hồ lại đang ám thị cái gì, cho dù nàng biết rõ hai người kia là Liên Phi căn bản là không có liên can, nhưng lại cố ý bóp méo sự thật, khả năng đảo lộn thị phi của nữ nhân này, có thể gọi là lô hỏa thuần thanh không chút dấu vết.

“ Nga! Là người của Liên Phi? !”

“ Đúng a! Vừa rồi bọn họ nói mình là thị vệ của Liên Hương cung.”

“ Nga! Là vậy a!” Đối với ba cái trò đầu đá ghen tỵ dèm pha của nữ nhân hậu cung, Lê Hạo Hiên tuyệt đối không hề có một chút hứng thú nào, không hề để tâm tùy miệng nói thêm một câu phụ trợ cho nàng.

Hắn một chút cũng không buồn để ý dùng chút dư quang khóe mắt tùy ý liếc nhìn về hai vị nam tử trẻ tuổi đang cúi đầu quỳ ở chỗ không xa một lần, đột nhiên một đạo bóng dáng đơn bạc mà lại quen thuộc, thoát cái ánh vào trong đáy mắt hắn. Hai con mắt thon dài hơi khép, con người cũng tùy theo mà thu nhỏ lại, nhân thân lạnh lùng sắc bén như chim ưng, chặt chẽ nhìn chằm chằm vào bóng dáng tinh tế đã có chút lão đảo muốn ngã, hai con mắt đen láy, nhấp nháy thâm trầm và nguy hiểm, thậm chí còn mang theo một mặt hàn khí băng lạnh như có như không.

Những người tại đương trường đối với tình tự biến hóa đột ngột của hắn, có chút không biết làm sao, chỉ trừ nữ nhân đứng đầu bày kế gây rối, là thần kinh to lớn, tự cho rằng kế hoạch xúi giục của mình có tác dụng mà âm thầm trộm kinh hỉ ra, tất cả những người còn lại đều sợ mà câm như hến, cuối đầu mà đứng, ngậm miệng chặt chẽ một tiếng cũng không dám phát ra, thậm chí ngay cả mí mắt cũng đều không dám chớp lấy một cái.

“” Thu liễm lại nộ khí ngoài ý muốn, lúc này Lê Hạo Hiên trong lòng ngũ vị tạp trần, cũng phân không rõ là tâm tình của bản thân bây giờ đến cùng là kinh hỉ hay oán giận, chỉ có thể trầm mặc phát lui mọi người để mở ra một con đường, chậm chậm đi tới trước, cuối cùng đứng lại ở trước mặt của hai người kia, trực tiếp nhìn chằm chằm vào bóng lưng mà y bào trên người đó đã bị mồ hôi thấm ướt, thật lâu không nói gì.

Nửa ngày sau, với tâm trạng sau khi đánh mất mà tìm lại được, hần cảm giác tâm tình cũng dần sáng láng lên, âm u giữa hai chân mày cũng hoàn toàn tan hết, khóe môi biếng nhác câu lên thành một nụ cười nhạt ý vị thâm sâu, chậm rãi mở miệng.

“ Người nói xem, đây.....có phải nên gọi là, đi mòn giày thiết cũng tìm không ra, đến lúc đạt được lại không tốn chút sức nào. Lần này, trẫm muốn xem thử xem, người còn có thể chạy được đến đâu?”

Câu nói không đầu không đuôi này của Lê Hạo Hiên, khiến tất cả mọi người tại đương trường toàn bộ đều cảm thấy kỳ dị không hiểu chút gì, vì không rõ ràng, nên ai ai cũng quay ra nhìn nhau, cảm lạnh không lời.

“Nga! Bảo bối, có thể nói cho trẫm biết, người đây là đang dự định đi đâu a?” Không thèm để ý đến sự hoang mang và nghi vấn của những người bên cạnh, mang theo một giọng điệu hơi châm biếm, Lê Hạo Hiên hướng về trước nửa bước cuối xuống nâng Mộc Bạch vẫn đang quỳ trên đất, toàn thân còn không ngừng run rẩy, nhẹ nhàng nâng cằm y lên, cười ngâm nga nhìn thẳng vào gương mặt đã tái nhợt đến mức tựa như không nhìn thấy được một chút huyết sắc của y.

“” Ác ma! Toàn thân đã bị mồ hôi thấm ướt, Mộc Bạch thể lực bị cạn kiệt nghiêm trọng, ngu ngơ nhìn thấy hần dao động trước mặt, một nam tử khóe môi đậm nhạt câu lên một nụ cười tà ác, trong đầu óc y chỉ còn sót lại được hai chữ này, sau đó thế giới trước mắt y càng này càng mơ hồ, thân thể cũng càng lúc càng nặng, cuối cùng y yếu ớt không thể tiếp tục gắng gượng được nữa, chỉ có thể triệt để tuyên bố đầu hàng cùng bóng đêm.

“ Bảo bối, người sao rồi?”

“ Mộc Bạch, Mộc Bạch.....”

“”

Lần tương ngộ thứ ba của hai người, đối với Mộc Bạch mà nói thì không những là khởi đầu của một tai nạn khác, mà đồng thời cũng là kết thúc cho tự do của y.

7. Chương 7

“ Không phải đi? ! Hoàng huynh? Huynh cứ nhiên lại thu một nam phi, còn phá lệ phong làm Quân, quan trọng hơn nữa là huynh thể nhưng còn đem Phượng Càn Cung ban cho y, huynh lẽ nào đã quên, nơi đó là nơi mà ngay cả Hoàng tẩu trước lúc qua đời đều một lòng kỳ vọng nhưng không đạt được đó sao?” Trong ngự thư phòng, đứng trước ngự án, Lê Hạo Hành tràn đầy biểu tình khó có thể tin, không kìm được hô to gọi nhỏ.

“ Hành đệ im miệng, người hiện nay hình như đã thành niên rồi, sớm đã không còn là hài đồng không hiểu chuyện nữa, người lẽ nào không thể trầm ổn một chút được sao?” Lê Hạo Hiên ổn trọng ngồi trên ngự tọa, lạnh lùng trừng mắt nhìn y, hơi mang theo một chút trách cứ nói.

“ Cái gì nha hoàng huynh, người không thể tránh nặng tìm nhẹ a, đừng có lấp liếm chuyện chúng ta đang nói a? ! Chuyện này rất quan trọng, ai cũng đều biết có thể vào ngụ ở Phượng Càn Cung, thì địa vị và quyền lợi được hưởng tựa hồ có thể ngang hàng ngang vế với Hoàng hậu, mà từ sau khi Hoàng tẩu qua đời, huynh lại luôn không chịu lập hậu, hậu cung hiện nay căn bản không có nữ chủ nhân. Đây không phải có ý rất rõ là huynh muốn đem toàn bộ hậu cung đều giao vào trong tay của một gia hỏa lai lịch bất minh quản lý sao, lại nói, ý nghĩa của Phượng Càn Cung, huynh lại không phải là không biết, đó là cảnh tránh gió duy nhất của một người thân là đế vương như huynh, và còn.....”

“ Được rồi, Hoàng đệ điện hạ, bệ hạ lựa chọn ai, lại sủng hạnh ai, đó đều là chuyện trong nhà của bệ hạ, chúng ta thân là thần tử, không nên tham gia vào, càng không thể chỉ trích.” Đứng ở bên phải của Lê Hạo Hành, là một tòa băng sơn cao tới không thể leo được. Nga không! Nên là một tuần mỹ nam tử toàn thân bao bọc một tầng băng lạnh, trong miệng nói ra một câu nói dài dài tựa hồ như còn mang theo những mảnh

bằng võ, mặc dù mới nghe ra có vẻ như là đang biện giải cho Lê Hạo Hiên, nhưng nếu hiểu rõ thân phận và xuất thân của y, thì có thể hiểu ra được là đang ám chỉ điều gì.

“ Nhị biểu ca, người nói cái gì nha? Ta là thân đệ đệ của huynh ấy, mà người cũng là.....”

“ Đầu tiên ngài là quân, mà chúng ta là thần, sau đó mới là huynh đệ thân nhân, mà gia sự của đế vương, thì kẻ làm thần tử như chúng ta sao lại có thể can thiệp, bệ hạ chuẩn bị sắc phong cho ai, lại sủng hạnh ai, cho phép y hưởng địa vị như thế nào, ngụ tại cung điện nào, đều là bệ hạ nguyện ý tự phê chuẩn, chúng ta không có quyền lợi và tư cách nói này nói nọ.” Lời nói vẫn lạnh băng như trước, thanh âm không có sự trầm bổng nào quá lớn, chỉ là đang bình bình nói thẳng.

“ Nhưng.....tên gia hỏa kia, rất rõ ràng chính là một tên mật thám của Chu Quốc tâm địa bất chính a? Hoàng huynh, huynh sao lại có thể.....”

“ Nga không, thân phận của y tựa hồ là có chút quá rõ ràng rồi, vì thế thay vì nói y là một mật thám, còn không bằng nói y là một lá chắn rất nổi bật đi, hoặc cũng có thể nói.....là một vật hy sinh để thu hút ánh mắt của người khác.” Tuần mỹ nam tử toàn thân vẫn tản phát ra một hàn ý lạnh thấu xương, bình luận rất khẳng định.

“ Bất kể là bia chắn hay là mật thám, y đều là kẻ có tâm địa khó lường, một người dị quốc không có ý đồ tốt.”

“ Hoàng đệ điện hạ, người không nên nghĩ như thế, có lẽ vị tân chủ tử kia, cũng là một kẻ đáng thương thân bất do kỷ thôi, bệ hạ đáng tiếc.....tất nhiên là.....”

“ Được rồi!” Có chút không kiên nhẫn phát phát tay, đột nhiên đứng dậy, Lê Hạo Hiên cắt đứt đoạn đối thoại người một lời ta một câu của hai người phía dưới, nhìn thì thấy là đang tranh luận với nhau rất kịch liệt, nhưng trên thực tế lại lúc nặng lúc nhẹ, kể tung người hứng biểu đạt sự bất mãn trong lòng bọn họ.

“”

“ Hai người các người cũng không cần phải tiếp tục kể xướng người hô nữa, trầm tự biết mình đang làm gì, mà trầm đối với y.....” Ngừng một lát, một người từ trước đến nay bày mưu tính kế, sát phạt quyết đoán như hắc, lúc này lại có mấy phần lưỡng lự. “ Trầm đối với y cũng chỉ là có một chút hứng thú mà thôi, tất cả sự vụ trong hậu cung trầm cũng không giao cho y, chính sự trong triều thì một người trong hậu cung căn bản cũng không thể tiếp xúc, tất cả những thứ mà các người lo lắng, căn bản là không có khả năng sẽ xảy ra.”

Không dự tính sẽ tiếp tục cùng bọn họ thảo luận vấn đề này, Lê Hạo Hiên tâm phiền ý loạn, quay người vẫy tay áo rời đi, lưu lại hai biểu huynh đệ kia mặt đối mặt nhìn nhau, không biết làm sao, trên mặt hai người đồng thời lộ ra một mặt cười khổ, giữa hai chân mày nhẹ nhặn, cũng đều ẩn tàng một chút lo âu thăm thẳm.

Bệ hạ, điều chúng ta lo lắng không phải là những thứ này a! Mà là.....chúng ta sợ theo thời gian dần dần trôi qua, tình cảm của ngài đối với y sẽ càng ngày càng thêm sâu đậm, cuối cùng thì y sẽ ảnh hưởng đến lực phán đoán của ngài, y sẽ biến thành sự uy hiếp của ngài, thành nhược điểm của ngài, và thành trở lực cho tương lai của ngài....

Hậu cung Ly Quốc âm thầm dậy sóng lớn, mấy tháng gần đây từ sau chuyện của tứ quốc công chúa nhập cung xong thì lại dậy lên một ngọn sóng mới, Ly vương không để ý đến chúng thần liên minh khuyên nhủ, sắc phong cho một thị vệ bồi giá cấp thấp của Chu Quốc làm Quân tự Vân, mà vị tuyệt quân đột nhiên xuất hiện này, lại còn trở thành vị Quân Phi đầu tiên trong lịch sử bước vào trong Phượng Cần Cung, đem đến cho chúng phi trong cung một trận náo động. Có lẽ những dị quốc công chúa mới đến không lâu sẽ không rõ ràng Phượng Cần Cung là nơi nào, cũng không hiểu được nó đại diện cho điều gì, nhưng mà chúng phi bản xứ, thì lại sớm đã ngưỡng vọng nơi này, cũng âm thầm mang lòng mong muốn. Tất cả đều biết, đế vương tất sẽ vô tình vô ái, mà hôn nhân của ngài lại càng là vì duy trì thế lực các mặt, mà lợi ích phải cân bằng giữa các phía là thế lực và thủ đoạn quan trọng nhất, cho nên chính hậu của đế vương thông thường đều không có khả năng sẽ là người yêu nhất của ngài, chỉ có thể là sự kết hợp có lợi ích lớn nhất cho nhau, hoàn toàn là một cuộc hôn nhân mang tính chính trị.

Nhưng đế vương chung quy cũng là người, cũng sẽ có lúc có ái hận tình trường, mà người yêu thương nhất phải tuân theo sắp đặt, ủy khuất cầu toàn, tư vị này bất cứ nam nhân nào yêu nàng sợ là cũng đều không thể chịu được, càng không cần nói đến một đế vương quyền khuyh thiên hạ.

Trong các tổ bối tiên vương Ly Quốc, cũng đã từng có một vị đế vương phiền não vì tình, cũng chính là ngài vì người mình tâm ái nhất, mà kiến dựng nên một tòa cung điện có quy cách tương tự như Hoàng Khôn Cung của Hoàng hậu __ Phượng Càn Cung, tức là trong số các cấp bậc phi tần trong hậu cung đã được thêm vào một vị có thể có đủ khả năng xếp ngang hàng ngang về với Hoàng hậu __ vị trí Hoàng Quý Phi.

Từ đó về sau phi tần nào có thể bước vào trong Phượng Càn Cung , cũng đều âm thầm được công nhận là người trong tim của đế vương, chiếm một vị trí vô cùng quan trọng, mà lịch đại các đế vương vô cùng cẩn trọng, thì thường sẽ không dễ dàng gì mà đưa nhược điểm của mình ra thị chúng, vì thế cho đến tận hôm nay số phi tần có thể bước vào Phượng Càn Cung, có thể nói là ít hiếm vô cùng, tổng cộng cũng không vượt qua được con số mười người. Mà hiện nay Phượng Càn Cung bỏ không này, đã liên tiếp trôi qua hơn bốn đời đế vương không hề có chủ nhân vào ở.

Màn đêm buông xuống, đèn đóm được thắp lên, nội điện buồng rèm lay động, vô số đèn lồng đèn hỏa giao nhau tỏa sáng rực rỡ, khiến cho tòa cung điện trắng lệ được chạm trổ từng góc cạnh, sáng chói huy hoàng, mấy phần trắng lệ xa hoa này, được chiếu rọi sáng như ban ngày.

Mộc Bạch ngồi tựa vào cột trụ, có mấy phần lơ đãng ngẩng đầu ngắm nhìn sắc đêm mờ lung ngoài cửa sổ, và một mảnh trăng khuyết đang trốn tránh sau đám mây mù lúc ẩn lúc hiện, nhân thần hơi chút lơ đãng, một chuỗi suy tư hỗn loạn đến không chịu nổi diễn ra trong đầu y, một trái tim sớm đã không biết bay đi đâu.

“ Vân, người đang nhìn cái gì vậy?” Nam nhân dùng lực vòng quanh ôm lấy bờ vai y, một âm thanh nam tính trầm thấp mà lại chứa đầy từ tính vang lên bên tai y.

“ A! Bệ hạ, là ngài.....” Âm thanh đột nhiên vang lên, làm toàn thân Mộc Bạch run lên, một khí tức xa lạ mà lại quen thuộc bao trùm lấy y, khiến y có thể dễ dàng nhận ra thân phận của người mới đến, y vội vàng giãy dụa với ý định muốn đứng lên.

“ Đứng.....đừng động!” Hơi dùng một chút lực ôm người kia vào lòng, hai tay vòng quanh tấm lưng tinh tế gần đây cứ ngày càng gầy đi, mà tựa hồ còn không vừa được một vòng ôm, không nỡ dùng sức quá mạnh, cũng không dám dùng quá nhiều sức, hẳn hơi có chút bất mãn nhíu nhíu mày.

“ Bệ hạ, ngài xin đừng.....” Một cơ thể phát nhiệt dán dính ở sau lưng khiến cho y thiên tính chán ghét cùng người khác tiếp xúc da thịt, cảm thấy có chút không thoải mái, y hơi nhẹ giãy rồi giãy nhưng lại không thể giãy thoát, trong lòng y lại rõ ràng hiểu được trước mặt của người phía sau này, bất cứ phản kháng giãy dụa nào đều là phí công phí sức mà thôi, cho nên cuối cùng y cũng chỉ có thể nhận mệnh mà từ bỏ phản kháng, không còn có thể làm gì mà thả lỏng thân thể nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực rộng lớn của hắn.

“ Vân, gió đêm hơi lạnh, người sao lại có thể ngồi bên cửa sổ mà hứng gió a!” Lê Hạo Hiên rất vừa ý sự an phận của người trong lòng, tiện tay đóng luôn cánh cửa sổ đang bán mở, sau đó nắm lấy hai cánh tay bị đông lạnh của y xoa xoa, muốn làm cho nó ấm áp lên, thấp giọng quở trách bên tai y.

“ Thật ra.....gió đêm rất dễ chịu, một chút cũng không lạnh.” Mộc Bạch thấp giọng lẩm bẩm, có chút thất vọng ngóng nhìn về cánh cửa sổ tượng trưng cho tự do, ngay trước mắt y chậm chậm mà đóng lại, y vô lực buông hạ mí mắt, che dấu một mặt ảm đạm vừa mới thoáng qua trong đáy mắt.

“ Thân thể của người gần đây mới vừa có chút khởi sắc, không thể chịu lạnh như thế.” Lê Hạo Hiên ôm lưng y nhắc lên, quay người đi vào tấm cung nội điện, đi qua một nhóm cung nữ, kéo mở tầng tầng sa trường, chậm rãi bước lên bậc thềm ngọc bích đi về phía tấm sa trường trắng như tuyết đang rũ xuống, ngang qua tấm màn lưu tô* sắc sỡ lay động, đi thẳng đến chiếc giường ngọc được chau chuốt gọt dũa từ nguyên một phiến bạch ngọc mà nên.

Lê Hạo Hiên cong người nhẹ nhàng đặt Mộc Bạch nằm xuống giường, sau đó hơi hơi đẩy y xích vào trong một chút, điều chỉnh lại chiếc gối dựa bằng lụa gấm mềm mại dưới thân y, lại kéo tấm chăn được tỉ mỉ thêu lên những đường hoa văn kim ngân đắp cho y.

“ Bệ hạ, ngài.....ta vẫn chưa.....cầu ngài dừng.....” Nhìn thấy Lê Hạo Hiên sau đó cũng đặt người lên giường, con người Mộc Bạch đột nhiên co rút lại, cả người bởi vì sợ hãi mà run rẩy không tự chủ được, y sợ đến mức tựa hồ nói không thành câu.

Mặc dù Mộc Bạch đã vào trụ trong Phượng Càn Cung này cũng đã được một khoảng thời gian, nhưng bởi vì sinh bệnh mãi không khỏi, thân thể cứ luôn rất yếu đuối, mà Lê Hạo Hiên đối với y ngàn điều bảo hộ, trăm điều tiếc thương, cũng vẫn không nỡ chạm đến y. Cho dù có một chút hành động tương đối thân thiết, như là ôm và hôn, cũng chỉ là đến mức đó rồi thôi, chứ chưa hề bước thêm một bước đòi hỏi, mà đêm nay lại là lần đầu tiên mà hắn leo lên giường của Mộc Bạch.

“ Xuyt! Vân, đừng sợ, tạm thời trẫm không đụng vào ngươi.” Khóe môi lộ ra một mặt cười khổ sở, Lê Hạo Hiên duỗi tay ôm lấy một Mộc Bạch đang run rẩy co cụm lại vào lòng, cuối đầu hôn lên đỉnh đầu y, an ủi.

“ Ngó!” Thân thể cứng ngắc lại nằm phục trong lòng ngực của hắn, Mộc Bạch vùi đầu vào trong ngực hắn một chút cũng không dám động.

Thật ra Mộc Bạch không phải là một người nhát gan thô để, cho dù một người dịu dàng và hòa thuận như y trong mắt của rất nhiều người, là một nam nhân yếu đuối gần như không có chút cá tính nào, nhưng trên thực tế một người ưu nhã hữu lễ như y, thật sự là một người đậm nhạt thích bàng quan đứng cạnh lãnh nhìn mà thôi, chỉ là y khiến cho người khác có một cảm giác xa lạ như bị đẩy ra ngoài, ẩn giấu đến phi thường hoàn mỹ, tựa hồ không có ai có thể phát giác được sự thanh lãnh tản phát ra từ tận trong xương cốt của y.

Mà sở dĩ y để lộ ra sự sợ hãi này, cũng là vì hai lần liên tiếp bị tình dục quá nhiều đó đã để lại cho y một nỗi ám ảnh thật sâu trong tâm lý, hơn nữa nỗi thống khổ tê tâm liệt phế đó, và sự giãy vò về cả thể xác lẫn tâm hồn, bất kể là nam nhân có ý chí kiên cường như thế nào, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ tan vỡ mà thôi, vì thế Mộc Bạch mới sợ hãi đến thế mỗi khi Lê Hạo Hiên tiếp cận, đây cũng là điều có thể tha thứ được.

“ Vân, đừng sợ, trẫm sẽ không tổn thương ngươi.” Vừa an ủi vừa vỗ nhẹ lên lưng của Mộc Bạch, Lê Hạo Hiên ôm chặt lấy thân thể như ôn hương nhuyễn ngọc của y, tràn đầy trong mũi là hương vị thanh thần và tự nhiên từ người y tỏa ra, môi hắn dán sát vào tai y, dịu dàng thăm thẳm.

“ Ân!” Nhu thuận gật gật đầu, Mộc Bạch tựa như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn nghe lời co thành một khối, đầu ôn thuận dựa vào trong lòng ngực của Lê Hạo Hiên, trên mặt là biểu tình bình tĩnh, không có biến hòa gì quá lớn, chỉ là hơi mang theo chút trào phúng lảng lảng câu lên khóe môi, thoáng qua trong ánh mắt vừa đẹp vừa sâu lắng đó là một mặt cảm xúc lạnh lẽo hoang vắng không tin những lời vừa nghe kia.

“” Chặt chẽ ôm lấy lưng của người trong lòng, vùi đầu vào trong mái tóc đen tựa như mây của y, Lê Hạo Hiên thỏa mãn hít sâu một hơi, một mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng đi vào trong mũi, một mùi hương thanh nhã như thế lại khiến cho người ta trầm mê.

Có lẽ người trong lòng này dung mạo không thể xưng là tuyệt đỉnh, càng không đến mức sáng chói lóa mắt, nhưng mái tóc dài mềm mại mượt mà như tơ lụa, làn da xúc cảm trơn bóng ôn nhuận như bạch ngọc, mười ngón tay thon dài như cọng hành, tám lưng dẻo dai tinh tế không vừa một vòng ôm, tứ chi khỏe mạnh mà lại thon dài, có thể là bởi vì vẫn đang bệnh, nên người có vài phần hao gầy, nhưng tuy gầy lại không lộ ra xương, thân thể y mỗi một chỗ, đều là kiệt tác tận tâm của các chư thần.

Lê Hạo Hiên không chút nghi ngờ bản thân mình là phi thường mê luyện thân hình mỹ miều của người trong lòng, mãi mãi không quên được sau mười một tháng xa cách khi tương ngộ lại, hắn đã vô pháp khắc chế được dục niệm của bản thân, và ngay tại bên ngoài lộ thiên mà kết hợp, cho dù lúc đó hắn đích thực là có chút say, nhưng hắn xác định là lúc đó không phải hắn đã say đến hoàn toàn mất đi lý trí.

Còn về tại sao sau khi gặp gỡ y, liền vô pháp khống chế chính mình, chỉ sợ là ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy không thể lý giải nổi, và không thể hiểu rõ được. Phải biết là hắn từ nhỏ đã chịu sự giáo dục dành cho đế vương, nên định lực rất cao, tuyệt đối phi thường khó có thể có người mê hoặc hắn đến mức không thể tự chủ như thế, nhưng khi đối diện với thiếu niên không phải là có ngoại hình xuất chúng này, hắn lại không chỉ một lần xung động và mất khống chế.

Giờ hắn lại không quan tâm đến khuyên can ngăn cản của quần thần thân cận, kiên quyết lập một người không rõ lai lịch như y lên làm Quân tự Vân, cũng như hắn hiểu rất rõ ý nghĩa phi phạm của Phượng Càn Cung, nhưng lại vẫn như là bị quỷ thần sai khiến, không chút do dự ban nó cho y trú ngụ. Thật ra hắn biết

rất rõ đối diện với hắn, trong mắt y chỉ có hoảng sợ, nhưng bản thân mỗi ngày đều sẽ thân bất do kỷ mà đến cung điện của y ngồi một lát, cho dù trong lòng hiểu rõ ẩn dưới biểu tình nhu thuận của y thật ra là sự không tuân phục, nhưng hắn vẫn chọn lựa coi nhẹ trong giờ phút đó, hơn nữa có lúc còn cố ý hay vô tình dung túng cho sự vô phép của y.....

Thật ra trong lòng hắn cũng hiểu, hết thảy của tất cả mọi thứ này đều đang thể hiện rất rõ ràng rằng tình cảm của hắn dành cho y có chút không giống với bình thường, nhưng hắn không muốn thừa nhận, cũng không nguyện thừa nhận, trời sinh lãnh tính tự cao, lý trí bạc bẽo như hắn, cư nhiên lại bị một nam nhân mới chỉ có gặp mặt qua hai lần liền bị đập vỡ ngay phòng tuyến của con tim.

Lẽ nào, thật sự là.....nhất kiến chung tình? !

Mộc Bạch nằm trong lòng của Lê Hạo Hiên đã mơ màng muốn ngủ, nhưng đối với những thứ đó y không chút tin tưởng bừa bộn, thật ra không phải là y chưa từng âm thầm suy đoán qua, vì sao người nằm dưới y lúc này lại dung túng cho y như vậy, chỉ là có đoán qua trăm ngàn lý do, cũng không có cái nào có thể giải thích cho rõ ràng được, đương nhiên y hoàn toàn chưa từng đem những hành động bất bình thường này liên hệ với tình yêu bao giờ.

Mà Lê Hạo Hiên đồng dạng vẫn chưa hoàn toàn tìm rõ được đầu mối, đối với tình cảm chân thật ở tận sâu trong nội tâm của mình, vẫn như cũ bị tầng tầng sương mù vô tận bao trùm, hai chuỗi suy nghĩ không có cách nào dính kết lại, hai tâm ý khó tương thông, cũng chỉ có thể tiếp tục mơ màng với nhau, hai bên đều đang suy đoán, hoài nghi đối phương, vì thế quan hệ giữa hai người, trong một khoảng thời gian rất dài, đều cứ mãi dậm chân tại chỗ, hoàn toàn không có một chút tiến triển nào.....

“ Ân.....a.....không.....” Sau tầng tầng sa trường rũ xuống là một cảnh xuân sắc kiều diễm, tiếng thở dốc gấp gáp, yêu kiều mà đứt quãng, hồn xiêu phách lạc, quyến rũ tâm hồn, tiếng rên rỉ tựa như đau đớn lại như hoan lạc, tựa như con chim dạ oanh mất đi bạn đời, rỉ máu khóc than, âm thanh như khóc lại như tố cáo, uyển chuyển lẫn quẩn.

Ánh trăng mờ ảo như làn khói mỏng rơi rụng trên giường, soi được một mảng hỗn độn trên chiếc giường ngọc, phía trên là hai đạo bóng dáng day dưa không dứt, phủ lên một tầng mỏng lung ngân sắc như chiếc màn lụa mỏng lơ mơ. Hai con người đang chìm nổi trong dục vọng, hoàn toàn quên hết mọi thứ, nương theo sự luật động cuồng dã tiêu hồn và vong tình vũ động, cùng nhau hưởng thụ khoái cảm như bay tận mây xanh.

“ Hô.....bảo bối.....thật tuyệt.....” Chôn vào giữa hai chân mượt mà thon dài là hung khí thô to, hai thân thể áp chặt trên chiếc giường, Lê Hạo Hiên hôn lên làn da phấn hồng mềm mại mê người của người dưới thân, vặn vẹo thắt lưng không ngừng mạnh mẽ va chạm, đỉnh động, hai thân thể nóng rực ma sát va chạm lẫn nhau, nội bích chặt hẹp gắt gao chặt chẽ bao bọc lấy dục vọng kiên đỉnh không ngừng luật động của hắn, mỗi lúc một nhanh hơn, mỗi lúc một mạnh hơn, mỗi lần đều là chôn vùi thật sâu vào trong nội thể của y.

“ Ngô a.....ân.....” Mộc Bạch cắn chặt lấy môi dưới, vặn vẹo thắt lưng nghênh hợp từng lần từng lần đỉnh nhập của người phía trên, hung hăng xuyên xỏ, cố sức thừa nhận sự xâm chiếm điên cuồng như cuồng phong bạo vũ, ngón tay thon dài bất lực nắm chặt lấy sàn đan dưới thân, y thống khổ giãy dụa trong biển dục vọng như ba đào mãnh liệt, chân mày nhíu chặt, trên làn da nhẵn nhụi trơn bóng như trẻ con, phủ lên một tầng mồ hôi mỏng manh dày đặc. Chiếc lưỡi linh hoạt mềm dẻo mút mát lấy đoá thù du kiều diễm ướt át trước ngực, lại thuận theo đường cong ưu mỹ, một đường liếm thẳng lên khoe miệng của y, cường thế phục lên trên cánh môi mềm mại đang nhẹ thở cùng rên rỉ nhỏ vun.

Môi răng vừa bắt đầu thì nhẹ nhàng tiếp xúc, sau đó liền kịch liệt miết lưỡi giao triền, tựa như dã thú mà cắn hút mút liếm lẫn nhau, nhiệt độ cơ thể cũng nhanh chóng tăng cao, cùng với từng lần va chạm càng lúc càng mạnh. Dưới sự bức bách từng bước không ngừng ăn mòn cắn nuốt, Mộc Bạch sớm đã từng bước lui dần, vứt bỏ mũ giáp đầu hàng, cuối cùng cũng không còn đường lui, cũng chỉ có thể mặc kệ tùy ý cho tan rã dần.

“ Ngô a a.....” Lại thêm một lần đạt đến đỉnh điểm dục vọng, trước mắt dường như thoáng qua một đạo bạch quang, thân thể theo đó một trận co giật, chìm nổi trong cơn thủy triều tình dục mãnh liệt, lý trí vốn

có của y cũng đã không cánh mà bay, rốt cuộc cũng vô pháp khống chế tự chủ của bản thân, tiếng rên rỉ ngân nga mà lại sắc bén từ trong miệng liên tục tuôn ra.

Ôm chặt tấm lưng dẻo dai tinh tế của y, Lê Hạo Hiên tinh thần phấn chấn dường như không biết mệt mỏi, vẫn mãi không chịu buông tha cho Mộc Bạch sớm đã nằm tê liệt xụi lơ, hần cổ chấp kéo Mộc Bạch vừa mới giải phóng dục vọng, toàn thân vẫn còn đang kịch liệt co giật, cùng nhau một lần nữa chìm vào biển dục vọng.

Hai cơ thể toàn thân ướt đầy mồ hôi, dán dính thân mật với nhau, thân thể chặt chẽ quấn quýt lấy nhau tựa như hai con rắn trườn miên miên không nghỉ, bọn họ trầm mê trong cơn thủy triều dục vọng vô bờ bến, càng không chút cố kỵ mà đảo mây lật gió trên giường ngọc, tận tình trườn miên miên không dứt.

Bất kể là y nguyện ý hay không nguyện ý, khi mà cơ thể ngây thơ và thanh thuần đã quen với dục vọng, và cũng học được cách hưởng thụ, và khi mà nỗi thống khổ khó chịu được đã biến thành chết lặng, mà chết lặng cuối cùng lại chuyển thành khoái cảm, thì lúc đó tự tôn và kiêu ngạo của y cũng đều bị nỗi nhục nhã bóc đi từng mảnh, đối diện với hoàng uy chí cao vô thượng, Mộc Bạch vô lực phản kháng, và cũng vô pháp phản kháng, cũng chỉ có thể tự cam lòng mà truy lạc phóng túng chính mình mặc cho nước chảy bèo trôi.

Thời gian tựa như đất cát, từ giữa những kẽ ngón tay mà lẳng lẳng trôi dần, trong lồng giam rộng lớn hào hoa này thời gian dường như dừng lại không động, tựa hồ không cảm thấy được thời gian trôi đi, nhưng khi đột nhiên quay đầu lại, Mộc Bạch kinh ngạc phát hiện, bản thân mình cứ nhiên đã trôi qua được năm lần năm mới.

Thời gian năm năm, Ly vương Lê Hạo Hiên anh minh thần võ, trước sau lại có thêm ba vị hoàng tử, bốn vị công chúa, giai nhân mỹ thiếp được thêm vào hậu cung cũng chỉ có nhiều thêm chứ không ít đi, mà những thổ địa hoang vu của Ly Quốc do chiến tranh hiện nay cuối cùng đã lại một lần nữa tỏa sáng sinh kế, nền kinh tế gần như sụp đổ của Ly Quốc khi vừa mới hòa bình hiện tại cũng đã dần dần ổn định, thậm chí còn nhanh chóng tăng cao thể lực.

Ly Quốc hiện nay, không những là quốc lực cường thịnh, biên cương củng cố, mà còn tứ hải sinh bình, mưa thuận gió hòa, điều quan trọng hơn nữa là bách tính ăn no mặc ấm, an cư lạc nghiệp, các nước xung quanh cũng đều bị uy danh dọa sợ, rầm rộ biểu thị thần phục, tiệc thọ đến chúc hàng năm đến cống. Xã hội an định trật tự, văn hóa phồn vinh phát đạt, kinh tế ổn định phát triển, Ly Quốc hiện nay, có thể gọi là phồn vinh hưng thịnh, nơi chốn phát triển, người sống chung hòa, quốc thái dân an, đâu đâu cũng tán thưởng cảnh tượng hòa bình, có thể được xưng tụng là thời kỳ thái bình thịnh thế.

Ly Quốc cứ mỗi bốn năm sẽ tổ chức tuyển chọn tú nữ, trong năm năm liên tiếp này đã tiến hành hai lần, hơn mấy chục vị thiên kim khuê tú độ tuổi thích hợp với dung mạo tú lệ, tài hoa xuất chúng đều rầm rộ nhập cung, cũng coi như là vì hậu cung mà tô điểm xuân sắc lên không ít.

Cho dù là đế vương cần chính vì dân, không luyện mỹ sắc, cũng phải chọn lựa hơn mười mỹ nhân giai lệ để bổ sung vào hậu cung, đương nhiên sau một lúc mới mẻ, trong số đó người có thể đạt được sự luyện sủng lâu dài, lại lác đác hiếm hoi vô cùng.

Mà trong suốt năm năm này, Mộc Bạch vẫn luôn được thánh luyện không giảm, mặc dù không giống như lúc bắt đầu suốt nửa năm đêm đêm sủng hạnh, nhưng mỗi tuần vẫn sẽ có một hai đêm sẽ ngụ lại Phượng Cần Cung, mà có thể cùng với y phân đỉnh đối kháng, trong suốt nhiều năm như vậy vẫn được luyện sủng không giảm, trong chúng phi hậu cung cũng chỉ có hai trong bốn vị công chúa Liên Phi, Phượng Phi, mẫu thân của tam hoàng tử, nữ nhi Tuyết Phi của Thượng Tướng quân, và ấu tử Tô Công Tử của Tả Thừa tướng, thứ tử Vệ Công Tử của lễ bộ thị lang, còn lại chính làm một số tân sủng vừa xuất hiện, nhập cung chưa đến ba tháng như Cẩm Phi, Nghi Quý Nhân, Kỳ Mỹ Nhân.....

Nhiều năm như vậy Ly vương vẫn chưa chịu lập hậu, trong hậu cung luận địa vị, thân là chủ tử của Phượng Cần Cung, Mộc Bạch không chút nghi vấn chính là Phi có địa vị cao nhất trong hậu cung, mà hậu cung không có nữ chủ nhân chính thức, rất nhiều những chuyện vụn vặt, rối rắm gièm pha này nọ vốn là nên do y quản lý, nhưng từ cổ đến nay địa vị nam phi đều là thấp hơn so với nữ phi cùng cấp, mà thái độ của Ly vương lại vẫn vô cùng ái muội, chưa từng đưa ra thánh ý rõ ràng nào, các phi cũng đều mừng đến giả ngốc.

Hậu cung liền để cho biểu muội của Hoàng hậu đã tạ thế Tuyết Phi dẫn đầu mấy vị nữ phi đồng cấp, cùng

nhau thay thế trách nhiệm quản lý của Hoàng hậu cùng thống soái hậu cung, địa vị tương đương, thánh sủng cũng đều tương đối không mấy khác biệt giữa các phi, tự nhiên là đối với bảo tọa của Hoàng hậu cũng như hổ rình mồi.

Mà sự xuất hiện của Mộc Bạch không cần nghi ngờ là mang đến cho các nàng một cảm giác nguy cơ rất lớn, mặc dù trong lòng các nàng hiểu rõ Ly Quốc không có khả năng sẽ xuất hiện nam hậu, cho dù y thân là nam tử, cũng không có khả năng sẽ có con nối dõi mà uy hiếp đến hoàng tử của các nàng. Nhưng Phượng Càn Cung là nơi ký thác tình cảm của bệ hạ, nơi ở của người trong tim bệ hạ, là nơi nghỉ lại của Hoàng Quý Phi có thể đứng ngang hàng với Hoàng hậu, y một người có thể bước vào trong Phượng Càn Cung, tự nhiên sẽ khiến cho các chúng phi hậu cung cảm thấy như lâm đại địch, rất lo sợ y sẽ từ đó mà độc bá bệ hạ.

Cũng may bệ hạ thánh minh, còn chưa có vì thế mà trầm mê mỹ sắc, vẫn như cũ quân bình mưa móc hậu cung, nhưng mà trong cung ngoài cung quần thần chư phi, vẫn là đối với y có thể được thánh sủng nhiều năm không giảm mà cảm thấy bất an, luôn tìm mọi cách để nhét thêm vào hậu cung thật nhiều mỹ thiếu niên dung mạo xuất chúng, phong cách đa dạng bất đồng, với ý đồ phân tán sự chuyên sủng của bệ hạ dành cho y.

Mà Mộc Bạch thiên tính lạnh nhạt, vinh sủng không kinh, đối với thống suất hậu cung toàn một đám người suốt ngày chỉ biết tranh phong ghen ghét, câu tâm giác đấu, tính toán lẫn nhau, khuynh loạn người khác này hoàn toàn không chút hứng thú. Cũng như đối với một đoàn thiếu niên rầm rộ nhập cung tranh giành thánh sủng với y kia, một chút cũng không để ý. Thiên tính thích tĩnh lặng, nhiều năm chỉ tránh trong Phượng Càn Cung của mình, phần lớn các khánh điển lễ lạc trong nước, nếu như không tất yếu thì từ trước đến nay y cũng không hề tham dự, còn dùng trăm ngàn lý do quái dị đủ kiểu để cự tuyệt tham dự vào các cuộc hội họp gia đình hoàng thất.

Cũng vì vậy mà Ly Quốc từ trên xuống dưới đều nhất trí cho rằng Vân Quân người nhận được nhiều luyện sủng của bệ hạ nhất, trời sinh thể nhược nhiều bệnh, nhiều năm triền miên giường bệnh, tùy lúc tùy nơi đều có khả năng khiến cho một đám người lo sốt vó, nhưng tất cả đều đã quên là cái vị thiếu niên trong tưởng tượng của bọn họ dung mạo tuyệt mỹ, thể chất yếu đuối đó, bản thân vốn xuất thân là một thị vệ cung đình, một thân võ thuật, trong rất nhiều thị vệ cung đình cũng là một người khá nổi bật, tuy là không đến mức được liệt vào hàng danh sách cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng mà trong số những người cùng tuổi cũng xem như là đạt đến mức hiếm gặp được đối thủ.

Y như thế, cho dù thân thể có yếu đuối, cũng không có khả năng triền miên giường bệnh, đây không nổi chứ? !

Đương nhiên không có ai đi truy cứu mấy chuyện này, cũng có lẽ căn bản là không có ai nguyện ý đi truy cứu, thậm chí trong lòng của các nàng, có lẽ đều hận không thể bá chiếm được Phượng Càn Cung mà các nàng luôn mong đợi nhưng không đạt được, còn mong cái tên gia hỏa chiếm cứ một địa vị đặc thù trong lòng của bệ hạ, nếu có thể thì cứ bệnh hoài không dứt, mà tốt nhất là một mạng tiêu đời luôn đi, cũng nói không chừng.

8. Chương 8

“Mộc Bạch, nghe nói gần đây bệ hạ tựa hồ có ý định lập thái tử? Người có phải là có thể.....” Màn đêm vừa buông xuống, nội điện đèn hỏa hôn ám, một hắc ảnh trốn vào bóng tối sau cây cột trụ, cố gắng hạ thấp giọng nói đối với bạch y nam tử đang ngồi trên lan can nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, tán thưởng ánh tà dương hoàng hôn, nói thật nhỏ.

“Ha! Bệ hạ lập tự, thì có can hệ gì tới ta? Lại nói, người lẽ nào không biết tổ chế có quy định rất rõ ràng, hậu cung tần phi không được phép can dự vào chính sự sao? Ta chỉ là một nam sủng không dám ngẩng cao đầu thôi, lại có thể làm được cái gì?” Quay đầu tựa tiểu phi tiểu liễu xéo về phía hắc ảnh đương trốn trong chỗ tối đó, Dương Mộc Bạch thân mặc bạch y, hơi câu lên khóe môi, một nụ cười nhạt so với băng đường như còn lạnh hơn ba phần, xuất hiện trên khóe môi với đường cong ưu mỹ của y.

“ Nhưng mà Mộc Bạch, trong cung trên dưới có ai không biết bệ hạ đối với người cư xử khác biệt thế nào, chỉ cần người muốn.....”

“ Được rồi!” Phất tay, Mộc Bạch không có hứng thú nghe nữa, vô cùng dứt khoát cắt đứt yêu cầu mà hắn còn chưa nói hết.

“” Ngạc nhiên nhìn bạch y nam tử đang đứng ở nơi lan can không xa, y sam phất tay cầu kỳ nương theo gió đêm phiêu lãng tung bay, biểu tình càng lúc càng lạnh nhạt.

Hắn rất kinh ngạc phát hiện, nam tử trước mặt lạnh lẽo đậm nhạt, toàn thân trên dưới tỏa ra một cảm giác xa cách không thể lại gần, đã không còn là một người như trong ký ức của hắn ôn hòa chất phác, hữu cầu tất ứng, tính cách tốt đến như một mảnh bunn tùy người dẫm đạp. Đến cùng là thời gian và hoàn cảnh đã cải biến tính cách của y, hay là.....hắn trước giờ chưa từng chân chính nhìn thấu y?”

“ Ta là nam sủng của bệ hạ, ta cần trọng chức trách của mình, ta sẽ không tham gia vào triều chính, đồng dạng.....các người cũng không tất phải đặt tất cả chủ ý trên người ta, ta không muốn.....đồng thời, cũng không hứng thú tham gia vào cuộc chiến ganh ghét vô vị, và cuộc khuynh loạn ám đấu không chút ý nghĩa này.” Giữa hai chân mày Mộc Bạch là một thần sắc mệt mỏi cùng cực, lưỡi biếng dựa nghiêng trên lan can, có chút không kiên nhẫn vung tay.

“ Nhưng mà Mộc Bạch, người không thể phủ nhận, người là người Chu Quốc đi?” Biết lần này nói gì cũng vô dụng, hắn bắt đầu động đến tình nghĩa.

“ Một nửa! Xin nhớ là ta chỉ có một nửa huyết thống Chu Quốc.” Mộc Bạch trả lời cũng vô cùng dứt khoát, xem ra y tựa hồ đối với quốc gia sinh trưởng của mình, căn bản là không có bất kỳ cảm giác thân thuộc nào.

“ Nhưng mà phụ thân của người, dù sao cũng là hộ quốc tướng quân của Chu Quốc, mà người thân là con cháu của quý tộc Chu Quốc, báo ơn tổ quốc là trách nhiệm và nghĩa vụ thần thánh của người.” Xem ra động đến tình nghĩa hoàn toàn không hiệu quả, hắn lại bắt đầu nói đến lý lẽ, hy vọng có thể thay đổi được y.

“ Phụ thân? ! Ha ha! Thật là buồn cười, ông là hộ quốc đại tướng quân của Chu Quốc, ông là phò mã của Chu Quốc trưởng công chúa, đại nhân vật cao cao tại thượng đó, lại có một nhi tử mang huyết thống của nữ nô Tuyệt Quốc, nhỏ bé hèn mọn thế này, ta.....không có phụ thân, ta chỉ có một mẫu thân, chỉ có một mẫu thân yêu ta, thương ta, nguyện ý vì ta hy sinh tất cả.” Lạnh lùng câu lên khóe môi, Mộc Bạch lần này nói chuyện rất tuyệt tình.

“ Mộc Bạch, người sao lại có thể tùy tính như thế, cho dù đại tướng quân không quan tâm người, nhưng người cũng không thể cho rằng ông không yêu người, ông chỉ là.....chỉ là.....” Lời nói hơi ngập ngừng, cân nhắc chọn lựa từ ngữ, hắn suy nghĩ vắt óc muốn tìm ra một lý do tương đối thích hợp để thuyết phục y, nhưng mà cuối cùng xem ra vẫn phải tiếc nuối, không thể tìm được bất kỳ cách lý giải hợp lẽ thường tình nào, hắn chỉ có thể có chút tức giận, nhỏ giọng nói: “ Ông có lẽ cũng chỉ là thân bất do kỷ, cũng không chừng.....”

“ Bất do kỷ? ! Hâng! Nghe thật hay một người thân bất do kỷ a!” Liếc nhìn hắc ảnh đang chột dạ thu người dần vào chỗ tối hơn, Mộc Bạch đối với biện giải của hắn không thể chấp nhận, khi mũi khinh thường lạnh lùng hâng một tiếng.

“Có lẽ người có thể không suy nghĩ đến những thứ khác, nhưng mà người vẫn nên suy nghĩ cho công chúa điện hạ a? ! Nàng mỹ lệ như thế, khả ái như thế, lại lương thiện như thế, đã vì sự an định và hòa bình của tổ quốc chúng ta, niên kỷ còn nhỏ như vậy mà đã phải gánh vác trọng trách của quốc gia, đã phải hy sinh tự do và hạnh phúc, rời xa cố thổ, gả đi thật xa, nàng vô tội như vậy, lại khổ sở như vậy.....người lẽ nào đã quên, nàng là nữ thần mà trước khi chúng ta rời kinh đã tuyên thệ vĩnh viễn hiệu trung sao? Hơn nữa, nàng cũng xem như là biểu muội của người a! Lúc người còn nhỏ, không phải đã từng cùng công chúa ở gần rất hòa hợp sao, cũng luôn rất bảo hộ nàng a?”

“” Biểu muội? ! Nàng lại có lúc nào nhìn y là huynh trưởng, tất cả những thứ đã từng đó, cũng đều chẳng qua chỉ là y tự mình đa tình thôi, y tiêu ngấu như đánh mất thứ gì, đáy mắt thoáng qua một mặt ngán ngẫm, y mở khóe miệng, cố bắt buộc mình cong lên một độ cong miễn cưỡng. Có lẽ khi bắt đầu Mộc

Bạch cũng có mấy phần dao động, nhưng sau đó lại nghĩ đến tất cả những chuyện phát sinh trong nội cung mấy năm gần đây, và những tin tức như thật như giả, vị công chúa đã từng thiên chân vô tà đó, chỉ sợ là sớm đã không còn đơn giản như lúc đầu nữa, càng hướng hồ từ nhỏ lớn lên trong nơi cung điện bản đực hắc ám nhất như nàng, lại không biết có từng bao giờ đơn giản hay chưa.

“Mộc Bạch, người đừng có quên, người là thân nam nhi, không thể nào có con cái, người sẽ không thể cả đời đều lấy sắc thị nhân đi? Đợi đến lúc quyền sủng không còn nữa, cũng chỉ có công chúa mới có thể bảo hộ cho người, người còn không nhân lúc bệ hạ còn đối với người thánh quyền mạn mà này, hiệp trợ công chúa ngồi lên hậu vị, sau này công chúa nhất định sẽ bảo hộ cho nửa đời sau của người được phú quý bình an.”

“.....” Hậu vị? ! Đuôi hồ ly cuối cùng cũng lộ ra rồi, đây có lẽ mới là mục đích thật sự của nàng đi? Hai mắt nhú lại, khóe môi Mộc Bạch mở ra một nụ cười giễu cợt.

Trên thực tế cũng chính thế, bệ hạ dự tính lập tự, còn không bằng nói là quần thần lại bắt đầu sử dụng một kế sách khuyên can khác, hy vọng Ly vương có thể sớm ngày lập hậu, trước đây Ly vương đều không chút do dự phủ quyết, mà lần này lại rất không bình thường, vừa chưa phản đối, vừa chưa tán thành, bày ra một thái độ ái muội không rõ ràng, xem ra bộ dạng này cũng có mấy phần có ý, khiến quần thần đều nhìn thấy hy vọng.

Tin tức bệ hạ có ý định lập hậu vừa mới truyền ra, hậu cung nhất thời hỗn loạn thành một đoàn, tựa hồ đều bàn tán xôn xao người được đề cử, tự nhiên là trong lén lút một hoạt động đã được diễn ra rất tích cực, nào là hối lộ đại thần, câu kết nội thị, kéo bè phái những tân sủng và cự ái của bệ hạ, tóm lại, đám nữ nhân này người người đều moi tìm móc óc nghĩ mưu kế, tận tìm mọi phương pháp, đều là vì có thể đạt đến được Hoàng Khôn Cung tòa cung điện sáng chói huy hoàng của hậu vị.

Mà Mộc Bạch trước giờ không thích tranh đấu, chỉ hận không thể học được thuật tàng hình, khiến cho tất cả những người trong nội cung đều triệt để lãng quên y, thì làm sao có thể đối với một địa vị căn bản chính là đứng đầu ngọn gió này có hứng thú, càng hướng hồ y cũng lười đi tham gia vào cuộc tranh đấu của đám nữ nhân đó, vì thế đối với sự lôi kéo của các phía toàn bộ đều xem như không thấy, cho dù là những người lấy thân phận tổ quốc thân tộc, tình cảm thân nhân mời gọi y cũng vô vị không tiếp lời.

“.....Bạch.....Mộc Bạch, người suy nghĩ thế nào rồi? Có phải là.....”

“Ha! Người có thể đi rồi, không tất phải ở chỗ của ta lãng phí thời gian nữa, bất kể bệ hạ chuẩn bị lập ai làm hậu, đều không phải là chuyện ta có thể xen vào.” Không kiên nhẫn phát tay, Mộc Bạch thật sự lười tiếp tục phí lời với hần nữa.

“Mộc Bạch, người sao lại có thể không thềm nhân nhượng chút tình nghĩa nào chứ? Người đừng quên.....”

“Ha! Tình cảm? Thật tức cười, ta.....”

“Bệ hạ giá đáo_____” Một tiếng tiếp một tiếng, từ xa đến gần thông tri, cắt đứt cuộc nói chuyện bí mật của hai người.

“Mộc Bạch, mấy ngày nữa ta lại đến.” Hắc ảnh nơi tầm tối, vút lại một câu, nhẹ nhàng nhảy qua lan can xoay người buông xuống, cước bộ di chuyển tựa như sao băng nhanh chóng như ma quỷ, trong chớp mắt tiêu thất trong bóng đêm mênh mông.

“Còn đến a? !” Mộc Bạch đảo con mắt trắng dã, thăm thì lẩm bẩm kháng nghị, “Người đừng nên đến nữa, ta cũng không muốn gặp lại người.”

“Vân, người tại sao lại đứng ở bên ngoài rồi? Thân thể của người không tốt, cẩn thận lại nhiễm lạnh a!” Vén mở tấm sa trường bạch sắc buông rũ, trước tiên tựa như không chút để ý quay đầu nhìn về phương hướng bên ngoài lan can mà vừa rồi hắc ảnh kia đã biến mất, chớp mắt một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn Mộc Bạch vẫn đang đứng trong gió đêm, xa xa ngóng trông về phía những đám mây đen nhẹ nhàng phiêu lượng theo gió, y sam trong không trung tung bay, ẩn ẩn có một loại ảo giác như sắp sửa cất cánh bay, nương theo gió đi thật xa.

Thân hình đơn bạc và tinh tế trong gió, xem ra tựa như sắp sửa mọc ra đôi cánh bay đi, trong lòng nhất thời cảm thấy một trận hoảng sợ, Lê Hạo Hiên sợ hãi sẽ mất đi y, nhanh chóng bước đến sau lưng y, vươn

tay giữ chặt lại bờ vai, rồi gắt gao vòng tay qua thắt lưng y, mạnh mẽ ôm chặt y vào lòng, cảm nhận khí tức và nhiệt độ thân thể quen thuộc, mới xem như buông nhẹ được tấm lòng hoảng loạn bất an.

“ Bệ hạ, ngài đến rồi!” Chân mày hơi nhăn, Mộc Bạch tùy ý người phía sau ôm y vào lòng, nhu thuận dựa vào lồng ngực hắn, mặc dù đã trôi qua bao nhiêu năm như thế, nhưng Mộc Bạch vẫn như cũ vô pháp quen thuộc sự đụng chạm thân thể với người khác, chỉ là y biết bất kể giây dựa thể nào cũng chỉ là phí công phí sức mà thôi, nên cũng đã học được sự nhẫn nại và thỏa hiệp.

“ Vân, hiện tại đã vào thu rồi, người sao lại ăn mặc đơn bạc thế này, còn đứng ở bên ngoài hóng gió nữa, nếu như lại nhiễm lạnh, chỉ sợ lại nằm trên giường không dậy nổi.” Từ phía sau ôm chặt y vào lòng, nhẹ hôn lên vành tai tròn trịa của y, ngón tay thon dài thâm nhập vào y bào của y, trên làn da lạnh lạnh tựa hồ không còn chút nhiệt độ đó chậm rãi du tấu.

“” Rõ ràng biết trời lạnh, người còn ở bên ngoài kéo y phục của ta? !

Nhịn không được lại đảo con mắt trắng dã, đối với hành vi mâu thuẫn giữa lời nói và việc làm của hắn, Mộc Bạch thật sự cũng không biết nên làm sao, nhưng mà cho dù trong lòng y rất bất mãn, nhưng Mộc Bạch cũng không thể hiện điều đó ra bên ngoài, ngược lại còn hơi khép hai mắt, cất giữ sự phản nghịch và bất tuân đó trong đáy mắt, thả lỏng thân thể thuận tùng dựa vào trong lòng hắn, tùy ý tay hắn lên xuống, mặc ý khinh bạc.

Trong hậu cung, phi tần có thể đạt được sự đối xử khác biệt, trường kỳ luyện sủng của Ly vương, đại đa số đều phụ thuộc vào cá tính và khí chất đặc thù của chính mình, như Liên Phi thanh lãnh, Phượng Phi nhiệt hỏa, Tô Công Tử lãnh ngạo, Vệ Công Tử khả ái, Cầm Phi yêu kiều.....mỗi một người đều có đặc thù của riêng mình, duy độc chỉ có Mộc Bạch không có, nhẫn nhục chịu đựng, tùy ý muốn lấy muốn cầu, y bình đạm không đặc biệt giống như một ly nước trắng khiến người ta cảm thấy nhạt nhẽo, cho nên Ly vương có thể sủng ái y nhiều năm như thế, có thể nói là vẫn là điều khiến cho người trong hậu cung thấy khó hiểu.

Thật ra Mộc Bạch cũng có chỗ đặc biệt của y, là một đặc tính mà không có ai có thể bắt chước, chỉ là một người luôn giả trang như y, luôn ẩn giấu bản thân thật kỹ, rất ít có người có thể phát giác được, ngay cả người thân cận nhất với y là Ly vương, đều cũng chỉ hơi hơi ẩn ẩn có chút nghi ngờ, chứ cũng vô pháp nhìn thấu sự nguy trang của y, bởi vì được mặt nạ để nhìn thấy được con người thật của y.

Y được di truyền đa phần đặc chất từ mẫu thân xuất thân Tuyết Quốc, tính cách kỳ thật cũng tương đối thanh lãnh, nhưng đồng dạng cũng kế thừa huyết thống Chu Quốc hỏa liệt của phụ thân, lại là hỏa trong băng, có sự rét lạnh của băng, cũng có sự nóng cháy của hỏa, loại mâu thuẫn giữa băng và hỏa, khiến y giống như một con mèo ưu nhã và lại cao quý, ngoại hình biếng nhác vô hại, thực chất là ẩn giấu lợi đao. Mà hiện nay khi y đối diện với tất cả mọi người, đều chỉ lộ ra một bộ mặt ngoan ngoãn nhu thuận, chẳng qua cái loại ngoan ngoãn nhu thuận gần như không có cá tính này, rất dễ dàng khiến người khác xem nhẹ y, thậm chí quên lãng y.....

Mà Lê Hạo Hiên trực giác mãnh cảm, đối với tính cách nội ngoại không đồng nhất của y, cũng không phải hoàn toàn không phát giác, chỉ là y ẩn giấu thật sự quá sâu, sâu đến mức người khác tựa hồ không thể nhìn thấy, chỉ có thể trong khoảng thời gian hoan ái cực lạc trên giường mới dò xét được một hai điều.

Mà nội tâm Lê Hạo Hiên, cảm giác đối với y thật sự cũng rất rối rắm phức tạp, địa vị của y trong tim hắn cũng cực kỳ đặc biệt, lần đầu tiên tương ngộ có lẽ còn có thể xem là sự hấp dẫn của nhục dục, nhưng lần thứ hai gặp gỡ lại tuyệt đối là khoảnh khắc con tim rung động, sau đó lần thứ ba tái ngộ thì vui mừng điên cuồng, và nổi cuồng hỉ sau khi mất đi lại tìm lại được. Y trong trái tim hắn có một địa vị đặc thù, Lê Hạo Hiên tự nhiên cũng đã sớm phân minh hiểu rõ, chỉ là tự tôn của đế vương, khiến hắn không thể buông xuống được thân phận, cũng không nguyện ý moi móc tâm tư ra nói với y, càng không có khả năng giống như các bách tính bình thường kiên trì đến cùng để theo đuổi y.

Hơn nữa Lê Hạo Hiên cho rằng, hắn là nhất quốc chi quân, hắn nắm trong tay tứ hải, hắn dung mạo xuất chúng, hắn văn võ toàn tài, toàn bộ phi tần thê thiếp trong nguyên hậu cung này đều thuộc về hắn, các nàng yêu hắn là chuyện thỏa đáng đương nhiên. Mà Dương Mộc Bạch tự nhiên cũng không nên là ngoại lệ, chỉ là đến nay xem ra, rất rõ ràng y đích thực là đã nằm ngoài dự liệu của hắn. Bất kể hắn cho y sự luyện sủng và tôn vinh như thế nào, y đều không động chân tâm, đạm nhạt nhìn lướt, vô số lần mở tiệc công khai đều không muốn cùng hắn tham dự, vì vậy đều mỗi lần mỗi lần tự thương tổn, và vì cầu đạt được mục đích

mong muốn, tất cả tất cả đều khiến hắn cảm thấy đau lòng, càng khiến hắn vì thế mà tổn thương, cuối cùng lại không thể không thỏa hiệp, tùy ý y buông xuôi, cũng không còn phải ngại y đến phân biệt thật giả, vì mong y không lại tự mình tổn thương.

Lê Hạo Hiên thân là đế vương, vô pháp thắng thần nói ra lời yêu, cứ thế đến nay, cũng đều chỉ có thể lẳng lặng bị động đợi chờ, khát vọng, trông ngóng, nhưng mà đợi rồi đợi, một năm lại một năm, từ vô số lần kỳ vọng đến từng lần từng lần thất vọng, lại từ thất vọng đến hôm nay là tuyệt vọng, hắn vẫn như cũ không đợi được hồi đáp của y.

Mà lần này, Lê Hạo Hiên sờ dĩ ngấm ngấm cho phép quần thần yêu cầu lập hậu, cũng là muốn thử thăm dò lần cuối cùng, muốn biết suy nghĩ thật sự của y, muốn biết y có phải là đối với hắn thật sự hoàn toàn vô tình, giả sử như y có một chút xiu xiu khát vọng, hắn đều sẽ không quản đến sự ngăn cản của quần thần, đánh vỡ tổ chế lập y làm hậu, đời này chỉ muốn một mình y.

Còn nếu không.....hắn sẽ lựa chọn vứt bỏ đoạn tình cảm này, đừng oán hắn quá mức tuyệt tình, mà là ái tình vốn dĩ là ích kỷ như thế, cái loại tình yêu chỉ có đơn phương một phía bỏ ra, thật sự quá nặng nề, quá thống khổ, cũng quá mức vô vọng.

Cô độc mạnh mẽ chiếm cứ con tim, Lê Hạo Hiên cực độ tự kỷ, vô pháp làm được điều vô tư như thế, cũng không học được lẳng lặng chờ đợi, hắn chỉ có thể lựa chọn vứt bỏ, cũng chỉ có thể như thế hắn mới sẽ không bởi vì không đạt được, mà tổn hại lẫn nhau, đây có lẽ.....là một loại giải thoát tốt nhất đối với bọn họ đi!

“Ngô a.....” Trong màn sa trướng rũ thấp trên giường, tiếng thở dốc gấp gáp kìm nén vang vọng, và từng trận rên rỉ tiêu hồn thực cốt, hai đạo bóng dáng ép chặt lấy nhau, da thịt găt gao tương kết, không ngừng triền miên quẩn quít, lúc thì rời ra, lúc lại kết hợp, hung hăng xuyên xỏ, mạnh mẽ trùng kích, từng lần từng lần đẩy y tiến lên đỉnh điểm dục vọng.

Mộc Bạch toàn thân mềm yếu vô lực, sớm đã không còn sức lực tiếp tục giãy dụa nữa, chỉ có thể bị động nương theo một đợt sóng thêm một đợt sóng, thủy triều dục vọng cao trào liên tiếp, không ngừng quay cuồng chìm nổi, cuối cùng chỉ có thể tùy ý sóng cuốn trôi, buông thả bản thân cho biển dục vọng đắm chìm.

“Vân, bảo bối của trẫm!” Tiếng than thở ưu tư vang vọng bên tai, thanh âm trầm thấp mà lại hơi mang theo chút khàn khàn, ẩn ẩn mang theo chút lười biếng và tình cảm sau mỹ vị thỏa mãn.

“Ân! !” Chậm chạp hồi ứng một tiếng, Mộc Bạch thần trí vẫn còn chút không rõ ràng, cảm giác tứ chi đau nhức mềm yếu như lụa, toàn thân nhức mỏi khó chịu, tất cả thể lực dường như đều bị hút sạch hết cả, tay chân đều đã như không còn thuộc về chính mình, một chút tri giác cũng không có, chỉ có thể yếu đuối dựa vào lồng ngực dày rộng của người phía sau. Lặng lẽ lắng nghe tiếng tim đập trầm thấp hữu lực của người đó, một âm thanh khiến người ta vô cùng an tâm.

“Nghe nói gần đây trong cung, tựa hồ rất náo nhiệt a?” Không chút để ý cảm lên một lọn tóc dài mềm mại mượt mà, đặt dưới mũi nhẹ ngửi làn hương thanh đậm khiến người ta chưa sót, trừ làn da dẻo dai, và trơn bóng như làn tuyết trắng mịn bóng láng, Lê Hạo Hiên yêu nhất chính là mái tóc đen bóng lại mỹ lệ này của y, mái tóc như mây dài gần chạm đất, luôn khiến hắn sờ mãi không chán.

“Náo nhiệt? ! Cái gì náo nhiệt? ! Mộc Bạch không biết.....” Vẫn đang dựa vào chỗ trái tim hắn, lắng nghe tiếng tim đập bình ổn, Mộc Bạch nửa mơ nửa tỉnh, nỗ lực dán sát vào cái ôm ấm áp mà lại mang đến cảm giác an toàn cho y, giống như lúc niên thiếu dựa vào lòng mẫu thân, như vậy thỏa mãn, như vậy ấm áp và hạnh phúc, a không! Có lẽ nếu nói xác đáng một chút, nên là vòng tay ôm ấp của phụ thân mà từ nhỏ y đã mơ ước mà không đạt được.

“Còn có thể là náo nhiệt gì, nội cung bây giờ, sự kiện to nhất không phải chính là tranh giành hậu vị sao?” Cường thế nhẫn nại sự lo được lo mất trong lòng, chơi đùa với mái tóc đen dài phủ đầy giường của y, Lê Hạo Hiên mặt không biểu tình, không động thần sắc nói.

“Tranh đấu hậu vị? ! Lại có liên quan gì đến Mộc Bạch?” Ý thức vẫn như cũ có chút hỗn loạn không trật tự, Mộc Bạch hồn nhiên không để ý mở miệng ứng phó một câu, tiếp tục vờ vịt dựa vào lồng ngực của người phía sau.

Y đang lúc mệt mỏi không chịu nổi mê mê muốn ngủ, nên không có phát giác được lời nói đó có chút gần

như tùy hứng, nếu là y lúc thanh tỉnh, tuyệt đối không thể nói ra, mà lúc này Lê Hạo Hiên tâm sự trùng trùng, lại lơ là bỏ qua biến hóa nhỏ nhất này của y, từ trong mắt mát lại tiến lên một bước đạt được cơ hội đến gần y, nếu như hẳn có thể hơi hơi suy tính một chút, có lẽ..... chuyện đáng tiếc đó vốn sẽ không thể phát sinh, và cũng sẽ không lặng lẽ buồn bã đến thế mà mở màn cho mọi việc.

“Phượng Càn Cung của người, gần đây có lẽ là đông như trẩy hội phải không?” Lê Hạo Hiên không thể tập trung, lại đổi một góc độ khác tiếp tục hỏi.

“Còn tốt! Gần đây cảm thấy thể không tốt, sợ sẽ lây bệnh cho bọn họ, cho nên tạm thời đóng cửa không tiếp khách, mấy chủ tử muốn đến cung này, có lẽ cũng có thể tha thứ cho sự cự tuyệt vô lễ của ta.

Xem ra Mộc Bạch không thông hiểu thế tục sự tình, thật ra là một người phi thường toàn vẹn, có lẽ là liên quan đến hoàn cảnh sống của y lúc nhỏ, sở trường lớn nhất của y là chơi đòn thái cực quyền pháp (ý là lấy nhu khắc cương đó), làm việc trước giờ cũng chưa từng để lộ một sơ hở nào, bình thường cũng đều không lộ ra cái thóp nào quá rõ để người khác nắm được.

Lúc tin tức hẳn muốn lập hậu mới vừa truyền ra, liền lập tức xưng bệnh đóng cửa tiếp khách, cứ thế đến nay đều cự tuyệt tất cả những người ý đồ đến lôi kéo y, cũng sẽ không vì phô diễn chuyện gì mà khiến bọn họ oán hận, các phía đều không đắc tội, có thể tiếp tục giữ gìn lập trường trung lập của y.

“Vậy.....người cho rằng trong cung, có ai tương đối thích hợp với vị trí đó?” Chặt chẽ nhìn thẳng vào Mộc Bạch đang muốn ngủ kia, Lê Hạo Hiên lại hỏi một câu.

“Cái gì?!” Vấn đề mẫn cảm như thế, khiến Mộc Bạch đột nhiên tỉnh táo lại, quá dị nghịêng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn chỉ cách trong gang tấc đó, có chút chậm trễ hỏi. “Ngài.....là đang hỏi ý kiến của Mộc Bạch sao?”

“Đúng vậy!” Lê Hạo Hiên trả lời vô cùng dứt khoát.

“Ha.....” Giây dụa muốn ngồi dậy, nhưng thất lưng bị cánh tay cứng như thiết ôm chặt khiến y không động dậy được nửa tấc, vứt bỏ ý đồ giây dụa, Mộc Bạch cẩn thận vô cùng đáp lời. “Nhưng mà người sắp lập hậu, là bệ hạ ngài a! Mộc Bạch chỉ là một người thấp kém, lại có tư cách gì mà can thiệp vào chọn lựa của bệ hạ.”

“Là trăm cho phép người nói, lại có gì không được.”

“Đây.....Mộc Bạch không dám nói.”

“Người cứ nói đi, trăm sẽ không trách người.”

“Mộc Bạch cho rằng, Tuyết Phi có lẽ là thích hợp nhất!” Âm thầm kêu khổ cả ngày, Mộc Bạch căng da đầu nói.

“Nga! Vì sao?” Lê Hạo Hiên không động thanh sắc tiếp tục hỏi.

“Ô! Tuyết Phi xuất thân là Ly Quốc đại quý tộc, lại là biểu muội của hoàng hậu đời trước, bản thân lại từng đại diện quản lý hậu cung trong nhiều năm, nội đình sự vụ cũng đều xử lý rất xác đáng thích hợp, tích cách đoan trang thành thực, bao dung đại lượng, có thể xưng là quy phạm cho các chúng phi trong hậu cung, cho nên Mộc Bạch cho rằng trong các phi, nàng.....” Mộc Bạch rành rọt trôi chảy nói một mớ lời ca ngợi, nói đến mức khoe môi Lê Hạo Hiên co giật không ngừng, có lẽ hai năm gần đây Tuyết Phi đã trầm ổn hơn rất nhiều, nhưng nàng trước đây, ngông nghênh càn rỡ, điều ngoa tùy tính, mấy từ hình dung này đều là vì nàng mà được nghĩ ra, trừ gia thế xuất thân của nàng là không thể bắt bẻ ra, thật sự là không có cái gì có thể chọn được, Mộc Bạch có thể trái với lương tâm mà nói ra mấy lời tán ngữ này, vẫn thật sự là làm khó cho y rồi.

“Khụ khụ! Vâng, trừ Tuyết Phi ra, người có còn ai khác có thể chọn không?” Nhẹ ho một tiếng, vội vàng cắt đứt lời Mộc Bạch, y cứ tán dương như thế, sợ là dù Lê Hạo Hiên cũng phải thay nàng mà đỏ mặt.

“Người khác?!” Mộc Bạch tràn đầy không hiểu, rất là vô tội nhìn Lê Hạo Hiên, lúng búng nói. “Bệ hạ, Mộc Bạch trời sinh thích yên tĩnh, yêu chuộng nơi vắng vẻ, nhiều năm như vậy luôn chỉ ở trong Phượng Càn Cung, rất ít đi đây đi đó, các phi trong cung, Mộc Bạch biết được không mấy rõ ràng.”

“ Vậy còn Liên Phi thì sao? ! Trước đây ngươi không phải là thị vệ của Liên Hương Cung sao? Vậy chắc là nên hiểu rõ đi?”

“” Là thị vệ cấp thấp tuần tra xung quanh, được không? ! Lặng lặng bĩu môi, Mộc Bạch âm thầm thấy sai trong bụng, nhưng mà cũng không dám lại tiếp tục nói qua loa, chỉ có thể thành thật phân tích. “ Liên Phi xuất thân Tuyết Quốc, không có quá nhiều ham muốn quyền lực, nội đình sự vụ phức tạp, chỉ sợ là nàng vô pháp.....Ồ! Lại thêm nàng là đệ quốc công chúa, tựa hồ rất khó đạt được.....Ồ! Sự công nhân của mọi người.”

“ Ly Quốc chúng ta và Tuyết Quốc đời đời giao hảo, đa phần mỗi đời đều liên hôn với nhau, tuy là đích thực chưa từng có hoàng hậu xuất thân Tuyết Quốc, nhưng thật sự cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.”

“” Ô! Câu nói này của hắn rốt cuộc là ý tứ gì? Lẽ nào hắn đã có quyết định rồi? Dự định lập Liên Phi làm hậu.....Nga! Không không, tuyệt đối không có khả năng a? ! Cho dù là lịch đại giao hảo nhưng trước giờ chưa có sắc lập qua, vậy thì tất nhiên là có điều tai hại gì đó, vì thế nên bọn họ mới không thể không vứt bỏ, đời nào cũng đều biết Tuyết tộc nữ tử, dung mạo đẹp tích cách hiền, tuy là nói đến tình cảm có chút thanh lãnh, nhưng mà làm thê tử lại tuyệt đối là một người vợ hiền phụ trợ hoàn mỹ.

“Chỉ là, các đời quân vương Ly Quốc tuyệt đối không thích hợp có huyết thống Tuyết Quốc.”

“” Quả nhiên, y có thể đoán được khởi nguyên của sự việc, nguyên lai là xuất phát từ địa vị thái tử, nghe nói hoàng tử mà hoàng hậu trước của bệ hạ sinh ra, tính cách quá mức thuần hậu ôn lương, tư chất bình thường, đã định là vô duyên với đế vị, lần này lập hậu, điều đầu tiên phải suy nghĩ chính là vấn đề chư quân, hoàng tử nếu như đủ ưu tú, thì dưới các điều kiện đồng đẳng, tự nhiên sẽ mẫu nhờ tử quý.

“ Còn có Phượng Phi? ! Ngươi cũng chắc không hoàn toàn xa lạ đi?”

“ Công chúa điện hạ, nga không! Là Phượng Phi nương nương, nàng.....” Cũng không biết có phải là bởi vì chợt dạ, Mộc Bạch luôn cảm thấy trong câu nói của hắn ẩn giấu một ý vị nghiên cứu gì đó, theo đó mà trong đầu óc cũng đồng thời thoáng qua, lời nói vừa rồi của người này, nên y cũng không tự chủ được mà có mấy phần thất thần.

“ Nàng lại thế nào?” Nhìn Mộc Bạch thần sắc có chút hoảng hốt, trong lòng Lê Hạo Hiên bất giác cảm thấy không vui, cánh tay vòng quanh lưng y hơi hơi dùng lực xiết lại.

“ A ngô! Nàng.....Nàng, tính cách của Phượng Phi quá mức hỏa bạo, hành sự có hơi lỗ mãng, rất khó được suy nghĩ trước khi làm, thứ tự quốc gia cũng mãi mãi không hiểu rõ, một vị hoàng hậu vô pháp nhận rõ lập trường của bản thân, đối với một quốc gia mà nói là một tai họa.” Gắng chịu đựng thống khổ từ thắt lưng truyền đến, Mộc Bạch nhanh chóng nói ra một chuỗi phân tích.

“ Hâng! Xem ra ngươi vẫn thật sự là có chút quá hiểu rõ nàng rồi, không hổ là biểu huynh muội.” Lạnh hâng một tiếng, Lê Hạo Hiên quay người áp lên trên thân y, bàn tay đặt sau ót, cuối đầu mạnh mẽ hôn lên đôi môi sớm đã sưng đỏ.

“ Ngô ngô.....a ha.....biểu muội? ! Ha ha.....Mộc Bạch.....không có thân thích.....cao quý như vậy.” Bị bừa bãi mãnh liệt hôn, tựa như bị hút hết không khí trong buồng phổi, mở miệng thở dốc hút khí liên tục, lồng ngực kịch liệt phập phồng, tay chân tê nhuyển vô lực, Mộc Bạch dứt quãng trả lời.

“ Ha! Huyết thống là vô pháp chặt đứt a, nàng dù sao cũng là biểu muội ruột thịt của ngươi, mẫu thân của nàng, nên là cô cô của ngươi đi?” Lười biếng nhẹ cười, Lê Hạo Hiên cuối đầu liếm mát, trên cột nhũ tiêm phần hồng trước ngực y.

“ Ngô a! Nàng.....mới không chịu thừa nhận một người do thiếp sinh ra là biểu huynh đâu!” Chân mày hơi nhăn, nhũ tiêm mẫn cảm bị liên tục kích thích, Mộc Bạch thân thể run rẩy, nhịn không được một trận căng cứng, tiếng rên rỉ vô lực trong miệng nhẹ nhàng tuôn ra.

“ Được rồi! Nếu như các nàng đều không thích hợp, vậy còn ngươi? Ngươi cho rằng bản thân mình thích hợp không?” Nhân lúc y ý loạn tình mê, nhẹ giọng hỏi bên tai y.

“ Ngô ân! Cái gì?” Mộc Bạch mơ mơ hồ hồ, không có nghe rõ ràng lời của hắn.

“ Người muốn làm hoàng hậu của trẫm, muốn cùng trẫm đồng hưởng tôn vinh chí cao vô thượng không?”

“ Không!” Câu nói đó không khác gì sấm sét giữa trời quang, hung hăng đem Mộc Bạch thần trí còn mấy phần mê ly triệt để đánh cho tỉnh táo lại, y đột nhiên mở to hai mắt, không chút do dự cự tuyệt.

“ Tại sao!” Nhẹ chớp mắt, sắc mặt Lê Hạo Hiên hơi trầm xuống hỏi.

“ Ly, lập quốc đến nay, chưa từng lập qua nam hậu.”

“ Có lẽ.....vì người, trẫm sẽ phá vỡ tổ chế, cũng không chừng a?”

“ Người.....Ngài sẽ không!”

“ Người tại sao lại khẳng định như thế?”

“ Mộc Bạch thân là nam tử, đời này đã định vô tự, là không có tư cách làm chủ trong cung, trí tuệ sáng suốt nhìn xa trông rộng như bộ hạ ngài, nghĩ đến chắc chắn là không có khả năng sẽ đưa ra chọn lựa gây xung động này đâu?”

“ Trẫm không thiếu tử tôn, thái tử cũng không nhất thiết phải là con của hoàng hậu, trẫm hỏi người, muốn làm hoàng hậu của trẫm không?” Nhắc cảm của Mộc Bạch lên, trực tiếp nhìn vào mắt y, biểu tình vô cùng trịnh trọng hỏi.

“ Nhưng.....Mộc Bạch không dám vọng tưởng.”

“Nếu là trẫm cho phép người nghĩ như thế thì sao?” Nhìn thẳng vào đôi mắt thanh lãnh như nước của y, Lê Hạo Hiên chậm rãi nói.

“Mộc Bạch, vẫn là không dám.”

“ Người chỉ cần nói cho trẫm, người muốn làm hoàng hậu của trẫm không?”

“” Mộc Bạch tràn đầy mê mang, không hiểu rõ được người trước mắt này vì sao cứ cố chấp hỏi y vấn đề tuyệt đối không có khả năng này, nhưng mà vương hậu là một địa vị cao nhất nội cung, căn bản chính là một củ khoai nướng bỏng tay, toàn bộ y đều không muốn nhận, trong lòng nổi lên một mạt phiền chán, Mộc Bạch trong lúc thâm suy tư vấn đề này bất giác cũng lộ ra ngoài biểu tình.

Trong đáy mắt Mộc Bạch lộ ra một sự chán ghét khó thể che giấu, Lê Hạo Hiên không thể không cảm thấy tâm lạnh, đồng thời cũng mạnh mẽ đâm đau đốn lên trái tim hần, càng làm nhục nhã cho sự tự tôn và kiêu ngạo của hần, hần không muốn, cũng không dám lại tiếp tục truy hỏi nữa, chỉ sợ cái đáp án đó còn mang đến cho hần đả kích và thương tổn càng sâu, càng trầm trọng.....

“Ta biết rồi.” Bỏ cảm Mộc Bạch xuống, Lê Hạo Hiên đứng dậy, ngẩng đầu nhắm lại hai mắt, xem ra đả kích lần này cũng rất trầm trọng, ngay cả từ tự xưng hô chỉ thuộc về mình hần kia cũng quên mất.

“” Ô! Hần biết cái gì? ! Mộc Bạch lại càng hoang mang, ngẩng đầu ngược nhìn Lê Hạo Hiên toàn thân đều hui, không hiểu được hần lúc này, tại sao nhìn đến lại thương cảm như thế? Tự mình vừa rồi rốt cuộc là đã làm cái gì khiến hần nảy sinh hiểu lầm rồi sao?

“” Điều chỉnh lại một chút tình tự đang hỗn loạn, Lê Hạo Hiên xoay người rời khỏi giường, nhặt lên y bào đang bữa bãi trên rơi đầy mặt đất, run rẩy cầm lên mặt lại, một lúc sau hần ăn mặc chỉnh tề, vươn tay lên vén rèm, khi sắp đi khỏi, vút lại một câu nói, rồi lập tức phát tay mà bỏ đi.

“ Người.....về sau phải tự chăm sóc cho mình a!”

“ ? ? ?” Không rõ bản thân rốt cuộc là đã đắc tội hần chỗ nào, Mộc Bạch đầu óc mê mang, nhìn về bóng lưng đã dần xa của hần, không hiểu gì cả mà mù mịt tự hỏi.

9. Chương 9

Ngô! Hình như y thất sủng rồi? ! Nhưng mà.....y lại không thể nhớ được bản thân cụ thể đã nói sai điều gì? Dẫn đến cơn thịnh nộ lôi đình của hắn, vứt bỏ mình lại một bên mà trực tiếp lạnh lùng sắp đặt mọi thứ.

Từ lúc Ly vương vô duyên vô cớ khiển trách lễ bộ đại thần, rồi tuyên bố tạm thời hoãn lại chuyện lập hậu, hậu cung từng một trận phong ba sóng gió, âm thầm dậy động đó, lại một lần nữa hồi phục lại bình tĩnh vốn có, nhưng lại không biết là vì nguyên nhân gì, đã có gần ba tháng rồi, Ly vương chưa từng bước chân vào Phượng Càn Cung của y, mà hiện nay trong hậu cung sớm đã diễm pha tứ phía, toàn bộ trên dưới trong cung của y, cũng đều nhân tâm lỏng lẻo, ai ai cũng nôn nóng bất an.

Mộc Bạch tính cách lãnh mạc lại không phải là một chủ nhân tốt, y không thích biểu đạt, lòng cảnh giác lại tương đối mạnh, đối với người xung quanh cũng đều khá là lạnh nhạt, càng lười đi thăm hỏi nhân tâm, cũng không biết đi lấy lòng cái đám cung nữ thị tùng luôn gió chiều nào thì ngã theo chiều đó kia. Cho nên các cung nữ thị tùng thị phong trong cung của y chưa từng được đồng ý cho phép tùy ý đi vào nội điện, có lẽ như thế y đã đạt được lãnh tĩnh mà y mong muốn, nhưng đồng thời, trong suốt nhiều năm như thế vẫn không có bồi dưỡng được một tâm phúc thân cận, một người tâm giao một lòng nguyện ý vì y mà biện giải, không phải giờ phản bội y.

Vì thế đợi đến lúc y mới vừa có dấu hiệu là bị thất sủng, tất cả người trong cung điện đều gấp gáp vội vàng moi móc hết tâm cơ, muốn nghĩ phương pháp để nhảy ra khỏi xoáy nước thị phi này, không có ai muốn đến gần y, thậm chí mấy vật nhỏ nhặt trong cung, những vật phẩm quý trọng tương đối không dễ phát giác cũng bắt đầu lần lượt không cánh mà bay, ngay cả ba bữa cơm của y cũng biến thành lúc có lúc không.

Kỳ thật Mộc Bạch cũng rất nghi hoặc, không hiểu rõ Lê Hạo Hiên tại sao lại hoàn toàn không có chút dấu hiệu gì mà rời xa như vậy, cũng không nhớ được đã làm qua chuyện gì có thể khiến hắn phẫn nộ, cho dù y đối với loại ái dục day dưa âm dương lẫn lộn này, phản cảm nhiều hơn là khoái cảm, nhưng lại chưa từng phản kháng cũng chỉ có thể mặc sóng cuốn trôi, nhưng mà lần này bị đẩy đi vô duyên vô cớ như thế, vẫn là khiến trong lòng y cảm thấy rất không dễ chịu.

Lại nói, người và người bên nhau lâu như vậy, thì sẽ có này sinh tình cảm thôi, đặc biệt thế giới của Mộc Bạch từ bé đều rất nhỏ hẹp, người có thể đến gần y, trừ mẫu thân cũng chỉ có Cửu Cửu, Lăng Phong vốn dĩ cũng coi như là có được một nửa, hiện tại.....thì ngay cả một nửa cũng không còn rồi.

Còn về Lê Hạo Hiên, gần đây đã ẩn ẩn có xu hướng thay thế được địa vị của Cửu Cửu và mẫu thân, khiến y bắt đầu nảy sinh một chút chút cảm giác ỷ lại, ngay khi y đem sự ỷ lại này dần dần đặt lên người hắn, hắn lại đột nhiên không chút lưu tình mà vứt tay bỏ đi, khiến lòng Mộc Bạch nhất thời trống rỗng lạc lõng, giống như là đã đánh mất đi một thứ gì đó cực kỳ quan trọng.

Trước mặt đón lấy một cổ cường phong xen lẫn hương thơm của trăm loại cây cỏ, vén lên mái tóc dài đen như thác nước, thuận theo ống tay áo đơn bạc của y, nương theo y sam rơi vào sau gáy hơi lộ ra của y, làn gió băng lạnh thổi qua làn da ôn nhuận như ngọc, khiến y chịu không được hơi run rẩy.

“ Khụ khụ....” Cảm giác trong cổ họng có chút ngứa ngáy, Mộc Bạch không kìm được nhẹ ho ra tiếng.

Dường như đã hơi lạnh rồi?

Vẫn cứ đơn độc một mình đứng trong gió, mặc dù Mộc Bạch đã cảm thấy được thân thể tựa hồ có chút không thích hợp, nhưng ngẩng mặt hứng lấy làn gió mát, vẫn như thế rất vui lòng, lại vô cùng thoải mái, cảm giác thân thể lười nhác, y thật sự là không muốn hoạt động.

“Vân, ngươi sao lại đứng bên ngoài rồi? Cẩn thận nhiễm lạnh a!” “

Bên tai dường như truyền đến một câu nói hỏi han ấm áp và bao trùm quan tâm tha thiết, khiến toàn thân Mộc Bạch không tự chủ phát run, đột nhiên quay đầu lại nhìn, thất vọng phát hiện phía sau vắng lặng, không hề tìm thấy được bóng dáng quen thuộc đó của hắn, mà thanh âm mới vừa vang lên kia, có lẽ chỉ là trong lúc y thần trí hoang mang mà sản sinh ra một loại ảo giác.

Xoa xoa vàng trán, Mộc Bạch xác định bản thân có thể thật sự đã phát bệnh, ngay cả ảo giác cũng bắt đầu nảy sinh rồi.

Mấy năm gần đây, vì để đạt được đến mục đích bản thân có thể tránh khỏi được tất cả những phiền não khốn khổ, y không chỉ một lần cố ý tàn phá sức khỏe của cơ thể mình, nên dẫn đến thể chất càng lúc càng suy giảm, động một chút liền thương hàn phát sốt, đau đầu ho khan, một đại nam nhân trước đây sinh long hoạt hổ giờ đã biến mất vô tung, hiện tại gầy gò xơ xương thể nhược nhiều bệnh, cả người giống như một con ma bệnh vật vờ.

Đối với tình trạng thân thể hiện tại của bản thân, Mộc Bạch cũng không phải là rất vừa lòng, không tính toán tiếp tục nằm trong nội điện âm lãnh hàn khí trầm trọng, có ý muốn ra ngoài đi dạo, phía bên ngoài sán lạn và có ánh dương rực rỡ, nhìn thấy sẽ khiến lòng người cũng vì thế mà nâng cao hướng tới trước. Từ sau khi vào ở trong tòa cung điện này, Mộc Bạch đã có rất nhiều năm không có hưởng thụ được đắm mình trong ánh dương ấm áp, cái loại tư vị ấm cúm dễ chịu đó, có lẽ hiện nay một người đã triệt để lạnh lẽo như y, cũng đích thực là nên ra ngoài thay đổi một chút, nếu không về sau nói không chừng sẽ không còn cơ hội nữa.

Mang theo một chút tâm tư muốn tự mình tiêu khiển, Mộc Bạch quay người ra khỏi lan can bạch ngọc đi vào trong nội điện, lắt chuông gọi người đến thay y phục cho y, y dự định đi ngự hoa viên thưởng cảnh, thuận tiện đắm mình trong ánh thái dương. Một đám cung nữ thị tùng nổi dĩnh mật thiết tựa như cái đuôi vẫy không đi, Mộc Bạch không còn cách nào đành nhượng bộ thỏa hiệp chỉ mang theo hai cung nữ bình thường hành sự lạnh lẽ, biết giữ trầm mặc kiệm lời, đi dạo khắp nơi trong ngự hoa viên.

Cảnh vật khiến người ta nhìn không chớp mắt, lưu luyến không rời, và khiến lòng người cảm thấy thư thái tuyệt vời, một phong cảnh làm tan biến phiền não tựa như một bức tranh cuộn khiến người ta mất hoa thần mị, yêu không rời tay, từ từ mở ra, đi sâu vào trong đáy mắt.

Ngừng cước bộ đứng tại đỉnh cao nhất của chiếc cầu vòm bằng đá cẩm thạch, Mộc Bạch hít sâu một hơi, đưa làn hương thơm thanh khiết trong không khí dẫn vào tận phổi, lại chậm chậm thở ra, tựa hồ như tâm tình phiền muộn ẩn giấu trong lòng cũng theo đó tiêu tan như mây khói.

“Hi hi.....bệ hạ, đừng mà!” Một tiếng cười giòn tan thanh thoát từ trong một chiếc thuyền hoa long phượng đang chậm chậm di chuyển trong lòng hồ phát ra, nương theo cơn gió mà vang vọng khắp mặt hồ.

Tiếng xưng hô mẫn cảm đó đi vào trong lỗ tai Mộc Bạch, khiến y không tự chủ được mà thuận theo tiếng cười đó hướng nhìn sang.

Trên chiếc thuyền hoa long phượng thật lớn đang phiêu đảng trên hồ, màn sa trường bạch sắc được thêu lên hoa văn tơ vàng theo gió nhẹ nhàng lay động, hai hàng cung nữ thị tùng buông tay mà đứng, và đang ở bên trong chỗ ngồi trên thuyền, thân hình thon dài, khí thế bức người, là Lê Hạo Hiên tuần mỹ không ai bằng, đang ôm trong lòng một thiếu niên mỹ lệ khả ái yêu kiều độ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, thần sắc biếng nhác đang nằm nghiêng trên chiếc ghế nằm kim loan rộng lớn bằng gấm vóc hoa lệ.

Đôi mắt đen nhánh như mực của hắn, nhãn thần sắc bén như chim ưng nhìn thấu qua rèm lưu tô kim sắc đang buông rũ, hướng về phía Mộc Bạch đang đứng trên cầu kinh ngạc nhìn họ, sau đó lại không hề có chút dao động mà lướt qua mặt y, cuối đầu hôn lên cánh môi hồng của thiếu niên trong lòng.

Tay nắm lấy lan can của thạch cầu, nhìn về phía hai người đang ở trên chiếc thuyền hoa thân mật như chốn không người, mới vừa gặp lại Lê Hạo Hiên sau suốt ba tháng trời không thấy mặt, mà Mộc Bạch tình cảm không thể đè nén đang cuồng hỉ khó nhịn, ngay lập tức cảm thấy trời đất tan vỡ, đầu nặng chân mềm, đầu óc chỉ một khoảnh khắc “vù” một cái liền tựa như đã phình to lên một vòng, trái tim như bị trùng kích, hơi thở cũng nhất thời cảm thấy không thông, trước mắt một trận vắng đầu hoa mắt, sắc mặt càng thêm tái nhợt như giấy.

Trong lòng rất đau, giống như là bị cắt xẻ, khiến y cảm thấy đau không muốn sống.

Không nên a, không nên a, y sớm phải nên biết rằng, tâm phi của hắn nhiều như mây, hậu cung này nam nam nữ nữ, thậm chí toàn bộ người của Ly Quốc này, chỉ cần hắn nghĩ muốn, liền sẽ thuộc về hắn, vậy thì tại sao.....khi y tận mắt nhìn thấy, lại cảm thấy trái tim đông cứng khó chịu?

Khóe mắt nóng lên, cảnh vật trước mắt một trận chao đảo và mơ hồ, lập tức trước mắt một mảng hắc ám, Mộc Bạch cảm thấy tay chân vô lực, thân thể lao đảo, cả người không kìm được ngã về phía trước.

“ Quân thượng! Ngài không sao chứ?” Hai vị cung nữ vẫn đứng sau lưng y, kinh hô một tiếng, hoang mang vươn tay nâng đỡ Mộc Bạch xem chút nữa đã từ trên cầu rơi vào trong làn nước hồ xanh thẳm.

“ Không sao, có thể là có chút đau đầu! Được rồi, chúng ta trở về.....” Gắng gượng đứng thẳng dậy, Mộc Bạch thần sắc suy nhược, quay người tùy ý phát tay, kéo lê cước bộ nặng nề và lao đảo, rồi khỏi cầu.

“ Ui! Vân Quân điện hạ xem ra thân thể tựa hồ có chút khiếm khuyết nha? Ai! Vẫn thật sự là thể chất yếu nhược a!” Thiếu niên nằm trong lòng Lê Hạo Hiên, khuôn mặt đỏ bừng ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng Mộc Bạch dần dần đi xa, đôi môi đỏ hơi diễm lệ, quái dị nói.

“” Đã tròn ba tháng không hề nhìn thấy bóng dáng của y, mỗi ngày mỗi đêm, mỗi giờ mỗi khắc, đều là. một ngày mà trôi qua như một năm!

Hơi khép hai mắt, tham lam ngóng nhìn về bóng ảnh xem ra gần đây tựa hồ lại gây đi rất nhiều, tấm lưng tinh tế, nhỏ bé đến mức chỉ cần nhẹ xiết một cái liền có thể bẻ gãy vậy, làn da trơn bóng mượt mà, mịn màng như tơ lụa.....Lê Hạo Hiên diện vô biểu tình, miễn cưỡng trấn an sự xáo trộn trong lòng, và khát vọng muốn ôm người đó vào lòng.

Thật sự rất muốn không cần quan tâm gì nữa mà chặt chẽ ôm lấy y, từ đó không bao giờ buông tay nữa, nhưng mà.....một người thân là nhân gian chí tôn như hắn, thật sự không thể làm được việc mà đạo lý không cho phép đo, sự chờ đợi không cầu hồi báo, cũng căn bản không học được lẳng lặng chờ đợi không oán không hối, sự thăm dò cạnh khóe mọi mặt, tất cả đáp án đạt được đều khiến hắn thất vọng, vô pháp mở miệng công bố tiếp tục truy vấn, sợ gặp phải sự cự tuyệt, cuối cùng.....chọn lựa vứt bỏ.

“ Bệ hạ, có phải là nên mời ngự y đến xem cho Vân Quân điện hạ không? Xem bộ dáng của y, tựa hồ thân thể không tốt lắm a?” Nhìn nghiêng theo bóng lưng Mộc Bạch rời xa, lại ngẩng đầu nhìn Lê Hạo Hiên trầm mặc lặng yên, thiếu niên hơi buông hạ mí mắt che dấu sự oán hận trong lòng, cắn cắn môi dưới, sau đó đột nhiên cười lên, hắn vẫn luôn đang quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Lê Hạo Hiên, nhỏ giọng kiến nghị.

“Không, không cần, tùy ý y thôi!” Lê Hạo Hiên vốn dĩ có chút muốn làm thế, lại đột nhiên nhớ đến Mộc Bạch đã từng có hành vi tự ngược, lo sợ loại chuyện này lại tiếp tục xảy ra, đưa ngón tay vuốt trán, thần sắc có mấy phần cô liêu, tùy ý phát tay.

“ Nga!” Thoải mái ứng một tiếng, thiếu niên quỳ trước ghế nằm, vương đầu đặt lên đùi của Lê Hạo Hiên, khóe môi hơi hơi nhấc lên, trong đáy mắt không ngăn được lộ ra một chút thần sắc vui lòng, và một chút âm lạnh khiến người khác khó thể phát giác.

.....

“ Khụ khụ.....” Một chuỗi tiếng ho nhẹ nhỏ bé mà lại vô lực, trong nội điện vắng lặng không người, lại có thể nghe thấy được rõ ràng đến thế.

“ Người.....cứ tiếp tục như vậy, có thể sẽ thật sự chết đó.” Thanh âm cố gắng hạ thấp, trong nội điện vang vọng, vẫn dị thường rõ ràng.

“ Khụ khụ! Chết? ! Ha ha! Tất cả mỗi người từ khi sinh ra khụ khụ.....không phải là đang từng bước đến gần cái chết sao?” Nằm trên giường ngọc thần sắc tiêu tụy không chịu nổi, Mộc Bạch giờ đã gầy ốm trơ xương, vừa cười vừa tự chế giễu chính mình, trong miệng còn không ngừng một tiếng lại một tiếng ho lên.

“ Im miệng, im miệng, nhanh im miệng, người năm nay mới đã được bao nhiêu tuổi đâu, liền mở miệng ra là chết với chết, người cố gắng dưỡng bệnh, đừng để có chuyện.” Xua tan ý nghĩ không tốt lành đầy trong lòng, theo thói quen lại thu vào trong một góc trên giường ngọc không để cho ai chú ý, một nam tử hắc y, hoảng lên cuống cuồng liền thanh trách cứ.

“ Khụ khụ dù sao đều là chết, sớm hay muộn lại có gì khác biệt, khụ khụ khụ khụ.....” Mộc Bạch ho khan không dứt vẫn có thể nhìn thấy biểu tình không đồng ý nói.

“ Mộc Bạch, người đừng tiếp tục hồ thuyết bát đạo nữa, vẫn nên triệu ngự y đến xem cho người đi?” Hắc y nam tử lo lắng vô cùng nói.

“ Ngự y? ! Hâng!” Bữu môi, không cho là thể nhẹ hâng một tiếng, Mộc Bạch hai má đỏ đến mức có chút yêu dị, trên mặt thoáng qua một mặt trào phúng, không chút để tâm nói. “ Hiện tại lại có ngự y nào dám bước chân vào chỗ này của ta.”

“ Vệ Thiện Ngạn, tên tiểu nhân này cũng quá ác độc rồi, cứ nhiên âm thầm ngăn cấm không cho phép ngự y đến xem bệnh cho người, còn nói đó là ý chỉ của bệ hạ, trong tên của hắn còn có một chữ “ Thiện” (lương thiện), lại có thể làm ra những việc âm độc như thế.” Hắc y nam tử phần nộ bất bình oán trách.

“ Khụ khụ.....có phải là bệ hạ khụ khụ.....ý chỉ lại thế nào, khụ khụ trong cung trên dưới có ai không biết hiện tại ta đã thất sủng rồi, ai nấy đều hận không thể cách ta càng xa càng tốt, hạ nhân trong cung điện này, không phải cũng đều muốn chạy hết rồi sao? Người khụ khụ khụ khụ.....”

“ Đây còn không phải đều tại người sao, trước khi người bước vào trong Phượng Càn Cung này, chúng ta vốn dĩ đã an bài cho người một thiếp thân nội thị, cận thân hầu hạ người, nhưng người lại cứ cự tuyệt, người cự tuyệt cũng coi như xong đi, còn không biết tự mình bồi dưỡng tâm phúc, mới có thể lạc đến bước đường hiện nay, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay, thê lương ảm đạm.

“ Khụ khụ khụ.....ta, cái tấm bia đỡ thân bất do kỷ này, rõ ràng đến không ai không biết, không ai không hay, khụ khụ khụ khụ đã khiến bản thân chịu đủ phiền muộn rồi, ta không muốn bên cạnh lại nhiều thêm một lỗ tai, sớm tối đi theo bên cạnh ta tới tới lui lui, khụ khụ.....một chút tự do cũng không có.”

“ Mộc Bạch, người sao lại có thể nói như vậy? Chúng ta cũng đều là vì muốn tốt cho người a!”

“ Được rồi, được rồi, khụ khụ.....hiện tại nói nữa cũng đều không có ý nghĩa gì, hơn nữa khụ khụ.....ta một kẻ bị vứt bỏ, đã không còn giá trị lớn lao nào, để có thể cho các người lợi dụng bóc lột nữa, mà hơn nữa năm nay, các người không phải cũng đều muốn tránh khỏi chỗ này không phải sao? Người còn khụ khụ.....đến chỗ này của ta làm cái gì nữa?”

“ Mộc Bạch, người sao lại nói vậy, chúng ta cũng là nghĩ trước tránh phiền toái, đợi sóng gió qua rồi, chúng ta sẽ.....”

“ Ha ha khụ khụ.....đừng chọc cười ta a, một con cờ không còn chút giá trị lợi dụng nào, trừ nhanh chóng bị vứt bỏ, nhanh chóng tiêu diệt ra, thì không có bất cứ thu hồi nào, và khả năng có thể tiếp tục lợi dụng, khụ khụ khụ khụ.....người cũng không cần giúp bọn họ dát vàng lên mặt nữa, không có ai hiểu rõ bọn họ lãnh huyết và vô tình bằng ta đâu.”

“ Mộc Bạch, người không thể.....”

“ Lăng Phong.....khụ khụ ngô ngô.....” Mộc Bạch đột nhiên nhướng cao thanh âm, cắt đứt lời biện bạch còn chưa nói hết của hắn, áp chặt miệng cho một chuỗi ho khan đi qua, khuôn mặt đỏ đến xuất huyết lại nhanh chóng mất hết huyết sắc, biến thành trắng bệch như tuyết, sau đó hơi thở gấp gáp hơn nói.

“ Lăng Phong, ta biết, người là lén bọn họ đến đây, người vẫn nên nhanh chóng trở về đi, nếu như bị bọn họ phát hiện, rất có thể sẽ mang đến nguy hiểm và trừng phạt cho người, tâm ý của người, khụ khụ.....ta xin nhận lấy.”

“” Cuối cùng sau hơn năm năm trời nghe được cái tên mà người bạn tốt này chưa từng gọi qua trong suốt ngần ấy thời gian, lại một lần nữa khi được gọi lên như thế, Lăng Phong biết bản thân cuối cùng cũng đạt được sự tha thứ của hảo hữu, khóe mắt hắn không kiềm được nóng lên, khóe mũi cũng cảm thấy có chút chua xót.

“ Khụ khụ khụ khụ.....người vẫn nên đi nhanh một chút đi, người không thích hợp tiếp tục lưu lại nữa, có lẽ sẽ mang đến nguy hiểm mà người không thể ngờ được.”

“ Ta đi, để lại một mình người ở đây chờ chết sao?” Nhẹ ngẩng đầu mãnh liệt bức ép dòng lệ sắp chảy xuống phải lui về, thanh âm của Lăng Phong cứng rắn phản bác.

“ Ha ha, ta nói rồi, chết không có gì đáng sợ, mỗi người từ khi sinh ra liền tiến gần tới cái chết, mà ta nhiều lắm cũng chỉ là sớm một chút đạt đến sự giải thoát mà thôi, hơn nữa, những nô tài chạy vạy khắp nơi kia, cũng không đến nỗi bỏ ta vứt ở đây không lo, đợi lát nữa bọn họ sẽ trở về.”

“ Người còn nghĩ chờ bọn họ, bọn họ đều đã đem tất cả những thứ đồ có giá trị trong cung này trộm sạch sẽ rồi, để đi cầu cạnh người khác, một ngày lạnh thế này, lại vẫn để tất cả các cửa sổ đại môn mở rộng, rất rõ ràng là chỉ muốn bức người đến chỗ chết, thậm chí hiện nay ngay cả ba bữa cơm đều chỉ còn đưa được một bữa, người hiện tại cho dù muốn uống một ngụm nước, sợ là cũng đều không tìm được người, người còn.....”

“ Ta nếu đã không thể cho bọn họ cảm giác an toàn, khụ khụ khụ khụ.....vậy thì bọn họ đều chạy đi tìm đường khác, cũng là điều có thể tha thứ được, mà ta khụ khụ khụ khụ.....cũng không phải là bất cứ gì của họ.”

“ Người.....” Rốt cuộc là nên nói y lương thiện, hay là chấp mê bất ngộ, Lăng Phong cười khổ không kìm được nhìn Mộc Bạch, trong lòng thâm suy nghĩ.

Trong tòa thâm cung nội điện đến đâu cũng đều là âm mưu tính kế này, lấy tính cách của y vốn dĩ là trải qua rất gian khổ đi, nếu như không phải Ly vương luôn bảo hộ y, chỉ sợ y cũng sẽ không thể bình an vô sự như thế mà trôi qua năm năm, cũng chính vì Ly vương quá mức luyện sủng, quá mức bảo hộ y, mới dẫn đến sự oán hận của hậu cung chư phi, khiến y mới vừa thất sủng không đến nửa năm, liền trở nên cô tịch như thế.

Làm một người bằng hữu giao hảo duy nhất với y trong tòa cung điện này, Lăng Phong cũng không thể nào tiếp tục ngồi vậy mà nhìn y suy yếu dần, chết dần chết mòn, hần cần cần lười, dầm dẫm chân, hạ quyết tâm nói: “ Ta đi cầu công chúa điện hạ, xin nàng nể mặt đại tướng quân, giúp.....”

“ Không.....khụ khụ.” Mộc Bạch thanh âm dị thường sắc nhọn, cố gắng chịu đựng thân thể bệnh nhược, ngẩng đầu nhìn Lăng Phong, thần sắc chân thật nói.

“ Người vẫn là không nên đi thì tốt hơn, khụ khụ khụ khụ.....không có tác dụng đâu, đối với một kẻ như ta hiện đã mất hết thế lực không còn chút giá trị lợi dụng mà nói, công chúa, nga không, là Phượng Phi, khụ khụ.....chỉ có thể coi là viên đá bị ném xuống giếng, chứ tuyệt đối không phải là hòn than trong tuyết (tức là quý giá). Càng huống hồ ta từ trước đến nay đều chưa từng nghe qua mệnh lệnh của nàng, một nữ nhân mà tấm lòng vốn dĩ không quảng đại như thế, sợ khụ khụ khụ khụ.....sợ là sớm đã không dung nổi sự phản nghịch của ta rồi, mà hiện trạng của ta bây giờ, nàng cũng chỉ sẽ vui mừng, chứ tuyệt đối không xuất tay tương trợ, nhưng mà khụ khụ khụ khụ.....cảm ơn người Lăng Phong, rong lúc này, người có thể đến thăm ta.”

“ Mộc Bạch, sớm biết có hôm nay, người lại vì sao hà tất phải làm vậy? Nếu như người chịu nghe lời của điện hạ, hơi xuất thủ giúp nàng một chút, thì giờ niệm các người có huyết thống thân nhân, với tính cách của công chúa, bất kể thế nào cũng sẽ không vứt người không lo.”

“ Ha ha! Lăng Phong, đừng đem công chúa của người nhìn đến cao thượng như thế, nàng không phải là đơn thuần thiện lương như trong tưởng tượng của người đâu, nàng khụ khụ khụ khụ.....” Nghiêng ngả nằm trên giường ngọc, ho khan kịch liệt, rất lâu không ngừng lại được.

“ Mộc Bạch, người không có sao chứ?” Lo lắng nhìn Mộc Bạch ho mãi không dứt, thân thể mảnh liệt co giật, Lăng Phong thâm hận chính mình vì sao một chút cũng không giúp được gì, từ lúc nhập cung quan hệ của hai người luôn rất tốt, Mộc Bạch thanh lãnh, Mộc Bạch ôn hòa, có lẽ là người bằng hữu duy nhất mà hần đời này nguyện ý dùng tính mạng để bảo vệ, nhưng lại bó tay không có biện pháp, chỉ có thể nhìn y từng chút từng chút điều linh, từ từ mất đi.....

“ Lăng Phong, khụ khụ.....nhân lúc thần trí của ta vẫn xem như thanh tỉnh, khụ khụ.....câu người một chuyện được không?”

Gắng sức đổi lại tư thế, nằm trên giường đối diện với Lăng Phong, thế giới trước mắt, chợt sáng chợt tối, lúc thì rõ ràng, lúc lại mơ hồ, Mộc Bạch cố gắng tập hợp lại con người đã gần như tan rã, như cũ ho mãi không dứt, đứt quãng nhẹ tiếng cầu khẩn Lăng Phong.

“ Người sẽ không có chuyện gì đâu, ta đi.....”

“ Khụ khụ khụ khụ Lăng Phong, người trước nghe ta khụ khụ.....nói.....”

“ Người nói, người nói.....” Lăng Phong hai mắt đỏ bừng, gấp gấp khăn trương hỏi.

“ Nếu như.....ta là nói nếu như.....nếu như ta thật sự không chống đỡ nổi nữa, người khụ khụ.....đem ta hỏa thiêu, mang tro cốt của ta đưa đến núi tuyết A Ba Nhĩ Hãn, nơi..... nơi đó ở dưới chân núi.....có một lão nhân, tên khụ khụ.....Hàn Mặc Nhĩ, nói với ông..... ta, tên của ta.....để ông đem tro cốt của ta.....đưa cho cữu cữu, để ngài mang tro cốt của ta.....rải trên mảnh đất của Tuyết Quốc.....cái cái.....” Ánh sáng trước mắt từng chút từng chút mất đi, đôi mắt lam sắc của Mộc Bạch trống rỗng không chút tiêu cự, càng lúc càng ảm đạm vô quang.

“ Mộc Bạch.....Mộc Bạch.....”

“ Rất muốn.....rất muốn đến cổ hương của mẹ.....muốn nhìn thử biển cả đất trời mà nàng một lòng tâm niệm không quên, kỳ cảnh bốn mùa đồng hiện.....rất muốn nhìn thấy thế ngoại đào nguyên.....an lạc phú túc.....tự do hài hòa trong lời nói của nàng.... rất muốn.....rất muốn.....” Thanh âm của Mộc Bạch mang đầy nỗi khát vọng, càng lúc càng thấp đến không thể nghe thấy, hơi thở cũng theo đó càng lúc càng yếu dần.

“ Mộc Bạch, Mộc Bạch, người gắng một chút, ta đi tìm người cứu người, gắng một chút, ta rất nhanh liền trở lại.....”

Lăng Phong, không cần đi nữa, vô dụng.....

Vô thanh mở miệng, nhưng lại không có khí lực để nói, ý thức Mộc Bạch càng lúc càng mơ hồ, cảm giác dường như có thứ gì đó đang không ngừng kéo chính mình chìm sâu xuống, sau đó thân thể vốn dĩ nặng nề đột nhiên nhẹ đi, cả người phiêu phiêu lơ lửng tựa như sắp cất cánh bay đi, nỗi thống khổ trên người dường như cũng đều đã tiêu thất vô tung. Vô cùng thỏa mãn một thế giới không có bi thương và thống khổ này, nó tuy rằng không có sắc màu, cũng không có âm thanh, nhưng mà nơi đây.....là nơi khiến y an tâm dễ chịu như thế, không muốn tỉnh lại, Mộc Bạch một chút cũng không muốn tỉnh lại nữa. Nhưng mà, cũng không biết đã qua bao lâu, co cụm thành một đoàn, trong hắc ám vô tận chìm sâu, Mộc Bạch lại bị một tiếng nói dịu dàng mà hơi có chút quen thuộc, đem y từ tầng sâu nhất trong giấc ngủ gọi tỉnh.

“Người cuối cùng cũng tỉnh rồi, nghĩ chắc người không nhận ra ta, ha ha! Nghĩ đến cũng thật sự là buồn cười, chúng ta cùng sống trong một bức tường hoàng cung, phục vụ cùng một nam nhân, lại chưa từng gặp mặt nhau, thật sự là.....” Ngồi bên cạnh giường, bạch y như tuyết, tóc đen như mực, mỹ lệ nữ tử dịu dàng nhìn người mới vừa mở ra hai mắt, tràn đầy hoang mang nằm trên giường, dịu thanh nói. Vô thanh.....

“ Mẫu thân.....” Đôi môi trắng bệch khô nẻ, hơi hơi cử động một chút, vô thanh nỉ non.

“ Cái gì? ! Người đang nói cái gì?” Khéo miệng câu lên một nụ cười dịu dàng, bạch y nữ tử dùng một chút nước, thử điểm lên đôi môi khô nẻ của y, nhẹ nhàng hỏi.

“ Mẫu thân, hài tử rất đau lòng!” Chặt chẽ nắm lấy góc áo của bạch y nữ tử, nước mắt trong vô ý thức, từng giọt tí tách rơi xuống từ khóe mắt, muốn ngừng cũng không ngừng được, thanh âm có hơi khàn khàn lộ ra vô tận thống khổ, và nồng đậm bi thương.

“” Hai mắt mở tròn, bạch y nữ tử tràn đầy kinh ngạc nhìn nam tử đang nắm chặt góc áo của mình không buông, nước mắt đầy mặt, nhỏ giọng nỉ non.

“Mẫu thân, trước đây hài tử không hiểu rõ, phụ thân tổn thương người nhiều như thế, nhưng người tại sao qua nhiều năm như vậy vẫn một mực không oán không hối, thậm chí còn cùng ngài sống chết có nhau, hiện nay hài tử tựa hồ có thể cảm nhận được một chút, nhưng mà..... Hài tử tâm rất đau, rất đau, đau đến tựa như bị dao cắt, hài tử thật sự làm không được như người lòng không oán giận, hài tử sẽ đau, hài tử sẽ oán, hài tử cũng sẽ hận.....”

“” Chân mày giãn ra, bạch y nữ tử thương xót nhìn nam tử nằm trên giường, con người trống rỗng không có tiêu cự, lăm lăm tự nói.

“Mẫu thân, hài tử sống thật sự rất khổ sở, mệt mỏi lắm a! Hài tử bây giờ sống không có ai thương, hài tử chỉ muốn đi cùng người thôi. Tha thứ hài tử không có làm được chuyện trước đã đáp ứng với người, tin rằng cữu cữu cũng sẽ tha thứ cho ta không còn cách nào khác, cho nên.....mẫu thân tha thứ hài tử.....hài tử bất hiếu, không thể nào thay người trở về Tuyết Quốc được, hy vọng cữu cữu cũng sẽ tha thứ cho ta thất tín.....mẫu thân, hài tử thật sự rất khó chịu, hài tử sống rất khổ, rất khổ.....”

“” Càng tiếp tục nghe, bạch y nữ tử trên mặt càng lộ ra kinh dị, tử mĩ đánh giá nam tử trên giường, ngũ quan dung mạo, càng nhìn càng lo sợ.

“ Người đâu.....” Nhìn người trên giường lại hôn mê đi, bạch y nữ tử đứng dậy bước xuống bậc thềm, lòng dạ không thể tập trung đi tới đi lui trong nội điện, nàng suy tính trái phải lại không chút thu hoạch, nên hạ thấp âm thanh nhẹ gọi.

“ Có thuộc hạ!” Một tuyết bào nam tử tựa như một làn khói mỏng từ trong không trung xuất hiện trước mặt nữ tử, quỳ một gối cung kính nói.

“ Đi, đưa tin tức cho phụ vương, nói ngài phái người nhập cung phân biệt một chút, người mà ngài đang tìm, có phải chính là Vân Quân.”

“” Nghe thấy lời này tuyết bào nam tử toàn thân đột nhiên run lên, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn bạch y nữ tử chân mày đang nhíu chặt, lập tức vội vàng cúi đầu đáp: “ Thuộc hạ tuân mệnh!”

“ Đi sớm về sớm!” Phất tay, bạch y nữ tử quay người đi đến bậc thềm, vừa đi trong lòng lại vừa thầm đoán.

Trời ạ! Cái người mà đã lật tung hết bên ngoài lên để tìm kiếm, cư nhiên lại ở trong cung, còn phải chịu bao nhiêu khổ sở, nếu như phụ vương biết được chắc sẽ nổi bão lên đây!

Tiểu cô cô năm đó là bởi vì phụ vương không cẩn thận, mới bị bắt đi bán mất, con đường nhân sinh gặp ghênh chịu không biết bao nhiêu khổ sở, cuối cùng cũng là chết nơi tha hương, phụ vương luôn cứ cảm thấy tử hủ sâu sắc, vốn nghĩ muốn bồi thường cho biểu đệ, nhưng đợi đến lúc nhận được tin tức vội đến đón người, kết quả cư nhiên lại trống rỗng không tìm thấy ai, cứ như thế năm sáu năm trôi qua, vẫn như cũ tin tức mịt mù. Nhưng lại không thể ngờ được, y thể nhưng lại gần trong gang tấc, mà ta lại không có phát hiện? ! Trời ạ! Nhưng mong là ta đoán sai, nếu khôngai!

10. Chương 10

Vô số lần giãy dụa trong giấc mộng, du tẩu qua lại giữa hiện thực và ảo mộng, Mộc Bạch cuối cùng cũng triệt để tỉnh lại, trên đỉnh đầu là màn cửa sổ tuyết trắng bay lượn, trên sa trướng thêu hoa văn kim sắc long phượng tinh mỹ, tấm màn mỏng nhẹ nhàng lay động, đồ văn long phượng sống động thực đến như đang muốn bay đi, lưu tô ngân sắc nhẹ nhàng lay lắt trong gió, tất cả những điều trước mắt nhìn thấy thật sự vô cùng quen thuộc.

“ Người tỉnh rồi!” Một âm thanh nữ nhân dịu dàng như nước, vang lên bên tai y.

“ Người là...” Quay đầu nhìn bạch y nữ tử đang đứng trước giường, vô luận là giữa hai chân mày lộ ra đậm đậm lo âu, hay là ngũ quan và khí chất đều phi thường cực kỳ giống với mẫu thân đã ly thể nhiều năm, chỉ là niên kỷ xem ra tựa hồ không cách biệt bản thân bao nhiêu, hơn nữa đôi mắt đó lại không phải là băng lam sắc, mà là lam lục sắc nhạt nhạt ảm ảm.

Lại thêm phục sức của nàng, mái tóc đen dài búi lại một cách đơn giản cắm thêm vài cây trâm ngọc, tuy rằng nhìn thì thật sự không hào hoa, nhưng những chiếc trâm ngọc được khắc liên hoa (hoa sen) đó cây nào cũng đều giá trị rất cao, càng không cần nói đến y sam trên người của nàng, đai lưng, cổ áo, tay áo, tất cả đều có hoa văn liên hoa tử mĩ thêu bằng chỉ bạc sống động như thật, cả toà hậu cung cũng chỉ có một người dám mặc như vậy, mà nàng chính là....

“ Liên Phi? !” Đường nhìn đánh giá, Mộc Bạch tràn đầy chắc chắn nói.

“ Thông minh!” Hơi cong môi mỉm cười, Liên Phi tràn đầy tán thưởng, gật đầu đáp.

“ Người.....tại sao lại ở đây?” Nhãn mày, trên mặt Mộc Bạch thoáng qua một chút phòng ngự, trực tiếp nhìn Liên Phi lạnh nhạt hỏi.

“ Cảm tạ người có một bằng hữu nguyện ý vì người mà trả giá sinh mệnh, vì người mà sau khi liều mạng đi cầu Phương Phi bị cự tuyệt xong, liền ở trước Phương Cung quỳ gối một đêm, may lúc đó được hoàng nhi của ta bắt gặp, nó lòng dạ không nỡ cầu sự giúp đỡ của ta, mà ta.....lại vô pháp cự tuyệt thỉnh cầu của hoàng nhi.”

“ Tên ngốc nghếch đó, sớm đã nói qua là không cần đi, chịu nhiều khổ sở rồi!” Hơi nhắm mắt lại, thăm thì tự nói tự nghe, sau đó Mộc Bạch mở mắt ra, mở miệng hỏi. “ Hần..... hiện tại ra sao rồi?”

“ Không sao, chỉ là vết thương bên ngoài, so với người nhẹ hơn nhiều, người nguyên khí đại thương, khí huyết đều tổn hại, đã hôn mê gần được một tháng, người nếu như còn không tỉnh lại, ta có thể cũng sắp bó tay không biện pháp rồi.”

“ Thật làm phiền người rồi, Mộc Bạch phi thường cảm kích!” Đối với tình trạng của thân thể mình không chút quan tâm, Mộc Bạch thần sắc chỉ là đạm nhạt, lễ mạo hướng về Liên Phi biểu đạt ân tình cảm tạ.

“ Không cần, đây đều là việc ta nên làm, hiện tại ta còn có chút sợ hãi, cũng may nhờ một lần kỳ quái đi ngang qua một chuyến, nếu không người nếu như xảy ra chuyện gì, phụ vương chỉ sợ là sẽ trách tội ta.” Nhắc tay mò mẫm vầng trán đau nhức, thở nhẹ một hơi, Liên Phi mỉm cười chỉnh lý lại một chút tấm chăn đơn hơi hỗn loạn cho y.

“ Ai sẽ trách tội người?”

“ Phụ vương của ta, cũng chính là cữu cữu của người.”

“ Cái gì? ! Cữu cữu? Làm sao có thể?”

“ Tại sao lại không thể, người vẫn còn nhớ mẫu thân người họ gì chứ? Tên là gì?”

“ Đương nhiên, mẫu thân nàng họ Mộc, tên là Tuyết Liên.”

“ Ở Tuyết Quốc, họ Mộc là quốc tính (họ của hoàng tộc), nữ hài mà trong tên có chữ “Liên” , chỉ có trưởng công chúa mà thôi, tên của ta là Mộc Hương Liên.”

“ Nhưng mẫu thân, nàng tại sao lại ở Chu Quốc? Lẽ nào.....Tuyết Quốc thật sự yếu nhược đến mức ngay cả an nguy của một công chúa, cũng đều không có năng lực bảo vệ sao?”

“ Ngó! Năm đó phụ vương dẫn theo tiểu cô cô xuất hành, trên đường gặp phải cường đạo thổ phỉ, phụ vương trong lúc nhất thời sơ sót mà khiến tiểu cô cô gặp phải vận rủi, suốt mấy năm nay phụ vương đều một lòng cảm thấy hổ thẹn, đã phải đến rất nhiều nơi tìm kiếm các người, không dễ dàng gì mới lần được tung tích của mẫu tử hai người, nhưng tiểu cô cô lại cự tuyệt yêu cầu đón nàng về nước của phụ vương, phụ vương không thể làm gì chỉ còn biết phái người âm thầm chiếu cố các người.”

“” Mộc Bạch trầm lặng không nói, không hề cắt đứt lời phân tích của nàng.

“Năm năm trước tiểu cô cô đột nhiên qua đời, cũng lại ngay lúc đang bận rộn lo chuyện xuất giá của ta, người mà phụ vương phái đi, không chờ được bao lâu liền mất đi tung tích của người, khiến phụ vương phần nộ không thôi, chúng ta đều không thể ngờ được đó là, người cư nhiên lại gần trong gang tấc, mà ta lại hoàn toàn không biết, nếu không phải lần này xảo hợp tương ngộ, chỉ sợ chúng ta thật sự vĩnh viễn cũng không có ngày tương kiến.”

“ Cữu cữu, là Tuyết Quốc quân vương?”

“ Đúng vậy!”

“ Mẫu thân, lại trước giờ chưa từng nói qua với ta.”

“ Là tiểu cô cô không cho phép phụ vương nói với người, nàng không hy vọng người tiến vào trong hoàng tộc, hoàng tộc Tuyết Quốc chúng ta, có quá nhiều trách nhiệm phải gánh vác, mà tiểu cô cô không hy vọng người phải đảm đương những trọng trách đó, nàng hy vọng người không cần có bất cứ trách nhiệm bó buộc nào, có thể tự do chọn lựa tương lai của mình.”

“ Mẫu thân, nàng.....”

“Được rồi, người mới vừa hồi phục thần trí, đừng suy nghĩ quá nhiều, trước tiên nên uống thuốc đi, dưỡng bệnh thật tốt, sau này chúng ta lại nói tiếp.” Nghiêng đầu nhìn thấy cung nữ bưng một mâm bạc đi qua, vương tay giúp y điều chỉnh lại gối dựa sau lưng, sau đó cầm lấy chén ngọc, dùng muỗng bạc tinh xảo đảo đảo, sau đó từng muỗng uy y uống thuốc.

“Ngô! Là cái gì?” Chén thuốc có màu bích lục, ngửi được mùi hương dị thường, thẩm nhập vào tận tâm phách, trong mơ hồ nhớ đến trong lúc y chìm trong hôn mê, tựa hồ thường xuyên phải uống thứ đồ này.

“Đây là cây ngàn năm tuyết liên, phụ vương vì người mà xem chút nữa lật tung cả hoàng thất bảo khố lấy hết ngàn năm tuyết liên trong mấy đời tích trữ đều dọn sạch sẽ, thậm chí còn đem luôn mấy cây vạn năm tuyết liên không còn lại bao nhiêu đều gửi đến đây để cứu mạng người, cũng may nhờ vào mấy cây vạn năm tuyết liên này, nếu không a! Ta cũng không biết được, có thể hay không kéo được một người đã bước một chân vào âm giới như người cứu trở về không.”

“Cực khổ người rồi, cảm tạ!”

“Không cần cảm tạ, chỉ cần người ngoan ngoãn chăm sóc thân thể, nhanh chóng hồi phục khỏe mạnh là được!”

“Ân! Ta biết rồi.”

“.....” Nhìn thấy Mộc Bạch vẫn như cũ thần sắc ưu phiền, biết được gút mắc trong lòng y nếu như không có người giúp đỡ, chỉ sợ trong một đoạn thời gian ngắn căn bản là không thể khai thông, nhưng mà y nếu như không mở miệng cầu trợ, tự mình cũng chỉ có thể nhìn và lo lắng chứ không thể làm gì hơn.

Đặt chén ngọc đã trống rỗng trong tay xuống, dùng khăn lụa lau lau khóe môi y, sau đó cúi người giúp y điều chỉnh gối đầu sau lưng, giúp y nằm được thoải mái hơn một chút, lộ ra một nụ cười dịu dàng nhìn về y, nói: “Biểu đệ, người cố gắng nghỉ ngơi, ta tin rằng rất nhanh người sẽ có thể khỏe mạnh trở lại thôi.”

“Ân!” Mộc Bạch thuận từng nhắm mắt lại, sau đó lại đột nhiên mở ra, mở miệng hỏi: “Ta nhớ cữu cữu từng nói qua, trưởng nữ của ngài dường như cùng tuổi với ta, tựa hồ còn là cùng một ngày sinh ra, người xác định người không phải là biểu muội của ta?”

“Ta cho dù so với người cũng chỉ lớn hơn một canh giờ, nhưng ta vẫn là biểu tỷ của người.”

“Nga!” Mộc Bạch ngoan ngoãn nhắm mắt lại, sau đó không bao lâu liền chìm vào giấc ngủ.

“.....” Trùng mắt nhướng mi nhìn chăm chăm vào Mộc Bạch tràn đầy thần sắc an lành kia, sau đó Liên Phi gượng mặt lại, nhẹ nhàng giãn mi, không biết làm sao lắc đầu nhẹ cười.

Sau ngọc thái dương có chút nóng, tâm tình hơi cảm thấy được khẩn trương, Mộc Bạch chậm rãi bước trên hành lang dài, tim đập như gõ trống, y lại hơi có mấy phần chờ đợi, cũng có mấy phần sợ hãi, y biết người mà y đang đợi, rất nhanh sẽ từ phía trước đi đến, gần hơn một năm nay chưa từng tương kiến, nam nhân đó có còn nhớ đến y không?

Mộc Bạch từ trong giấc mộng dài tỉnh lại, cả thế giới phát sinh biến hóa long trời lở đất, Liên Phi, cũng chính là biểu tỷ sinh ra sớm hơn y một canh giờ, đối với y bảo hộ vô cùng, lo lắng đến không chút sơ sót, thậm chí còn tận tâm hơn là chiếu cố nhi nữ của mình, hữu cầu tất ứng, trăm y ngàn thuận, cho nên đến ngay cả tiểu nhi nữ mới ba tuổi của nàng, mỗi lần nhìn thấy y đều trực tiếp tặng cho một ánh mắt trắng dã tức giận. (con nít ghen tỵ đó mà)

Khi thân thể Mộc Bạch dần dần hồi phục khỏe mạnh lại, biểu tỷ nói với y, cữu cữu dự định sẽ đón y về Tuyết Quốc định cư, đến vùng đất mà mẫu thân vẫn nhớ mãi không quên, và là nguyện vọng từ thuở thơ ấu của Mộc Bạch, nhưng hiện nay y tâm tình có vướng bận, lại có chút do dự, bởi vì y thật sự không thể buông bỏ được.

Ai! Ái tình a! !

Tỉ mỉ suy nghĩ, Mộc Bạch vẫn thật sự có chút dở khóc dở cười, y đã từng nói qua với Lăng Phong về người Tuyết tộc khi đối mặt với ái tình, sẽ tương đối chậm chạp, luôn là mất đi rồi mới biết cái gì là yêu, lại không nghĩ đến chính mình cư nhiên cũng đã ứng đúng với câu nói đó. Yêu người đã lãng nhệch tự tôn của y, dẫm đạp tôn nghiêm nam nhân của y, cũng không biết có phải là khảo nghiệm của các chư thần đối với y không,

Mộc Bạch cũng không thể giải thích rõ, tự mình tại sao lại vướng vào trong đoạn ái tình mà hoàn toàn ở vị trí thua kém này, rõ ràng hiểu rõ hẳn đồng thời cũng là phụ thân của các hài tử của biểu tỷ mà tự y rất tôn kính, nhưng đã bước chân sâu vào vũng lầy, vô pháp tự thoát ra được, y vô pháp thuyết phục bản thân vứt bỏ.

Y không thể nào giống như mẫu thân cứ chờ đợi mà không cần hồi báo, y có cả huyết thống của Chu Quốc và Tuyết quốc, đối diện với tình cảm của bản thân, y không thể học được như người Tuyết Quốc chờ đợi không oán không hối, cũng không làm được như người Chu Quốc không chút cố kỵ mà theo đuổi, nội tâm mâu thuẫn, trái phải khổ sở, không biết nên làm sao mới tốt. Cuối cùng vẫn là con tim tựa như trăng sáng, biểu tỷ có thể nhìn rõ được nhân tâm, đã từ phía sau thúc đẩy y một bước, nói với y chỉ có đi hỏi rõ mới sẽ không hối hận, mà từ trong giọng điệu của nàng, Mộc Bạch đã âm thầm đoán được người mà biểu tỷ yêu không phải là Ly vương, mà là huynh trưởng của hắn, là Ly Quốc đại hoàng tử từ nhỏ đã lớn lên tại Tuyết Quốc.

“Ta yêu hắn, nhưng hắn không yêu ta, ta vô pháp phá hoại bọn họ, cho nên ta chỉ có thể lựa chọn thay thế nàng, đi đến quốc gia mà hắn sinh ra, gả cho đệ đệ khác mẹ có một nửa huyết thống với hắn, ngụ tại cung điện của mẫu thân hắn, sinh hạ một hoàng tử có dung mạo cực kỳ giống với hắn, ta kiếp này đã thỏa mãn rồi.”

Có lẽ huyết thống của y không đủ thuần chính, đối với lựa chọn của biểu tỷ, y vô pháp lý giải, cũng không thể làm như nàng vô sở cầu, y muốn khi còn ở Ly Quốc gặp lại hắn một lần, nếu như có thể truyền đạt được tâm ý của bản thân đến hắn, cho dù đáp án có khiến y đau không muốn sống, y.....cũng phải nhận.

Thời gian như hạt cát, từng hạt từng hạt rơi xuống, Mộc Bạch đã đợi được mấy canh giờ, sớm đã miệng khô lưỡi nóng, người cũng càng lúc càng khẩn trương hơn, đặc biệt là khi từ phía xa truyền đến một chuỗi tiếng bước chân nhỏ nhặt, và càng lúc càng đến gần, bóng dáng quen thuộc và thon dài đó đang từng bước đến gần y.

Đã bao lâu không gặp rồi a!

Thân ảnh đã hơn một năm không nhìn thấy, sự tưởng niệm đối với y, quả thật đã sắp bức điên hắn rồi.

Lê Hạo Hiên dùng một ánh mắt gần như tham lam, nhìn về bóng dáng càng lúc càng gần, hơn bốn trăm ngày không gặp, y tại sao lại gầy rồi? So với lần trước dường như còn ốm đi vài phần, thân thể vốn dĩ đã có mấy phần ốm yếu, giờ càng tinh tế đến mức tựa như chỉ một cơn gió thổi qua cũng có thể bay đi. Mấy tên nô tài ở cạnh y, rốt cuộc là hầu hạ chủ tử thế nào vậy? Y tại sao lại hao gầy đến thế? Lê Hạo Hiên âm thầm phẫn nộ, cường ép kích động trong lòng, lạnh mặt từng bước hướng càng gần về phía Mộc Bạch.

Mấy tháng ngày này, hắn luôn phải bức ép bản thân không đến quan tâm, cũng không đi hỏi chuyện của y, mặc dù trong lòng hắn hiểu rõ bản thân căn bản chỉ là đang làm mình làm mẩy thôi, không nguyện đánh vỡ lời thề của chính mình, nhưng lại âm thầm chờ đợi Mộc Bạch có thể đến thỏa hiệp với hắn, nhưng lại quên đi Mộc Bạch cũng đồng dạng kiêu ngạo, cũng không dễ dàng gì mà hướng đến người đã quay lưng với y, cho nên hắn đợi đã rất lâu rất lâu, lâu đến mức khiến hắn tựa hồ mất đi tất cả nhẫn nại. Vì thế lần này gặp lại y, hắn tràn đầy oán ngữ, cường bách chính mình hai mắt chỉ nhìn thẳng phía trước, xem nhẹ biểu tình y đang muốn nói gì lại thôi, mang theo một chút cảm giác bị thất bại, và một chút chờ đợi, nhưng lại không cho y bất cứ cơ hội mở miệng nào, mặt trầm xuống mà đi lướt qua y.

“Ai da! Bệ hạ, Thiện Ngạn vẫn còn chưa có thỉnh an Quân thượng, thực sự là quá thất lễ rồi.” Từng bước chặt chẽ bám sát theo sau là Vệ Công Tử, trong miệng nói ra lời biết lễ hiếu nghĩa, nhưng cảm dưới hơi gương ra, ánh mắt liếc xéo Mộc Bạch, cái nào cũng đều lộ ra sự cao ngạo và kinh thường của hắn.

“Không cần để ý đến y!” Dùng toàn bộ tâm thần để cảm giác người đang đối lưng với hắn, tám lưng thẳng cứng, cả cơ thể xem ra giống như một cây đại thụ đang đứng thẳng giữa trời, bóng dáng đó đối với tất cả những chuyện xung quanh đều không động tâm trí, Lê Hạo Hiên có chút không tập trung phô diễn một câu.

“Nhưng mà.....y dù sao cũng là Quân, mà Thiện Ngạn phẩm cấp thấp hơn y, chiếu theo quy định trong cung, khi chúng thần gặp nhau Thiện Ngạn bắt buộc phải thỉnh an y, nếu không.....Thiện Ngạn sẽ bị trách phạt đó.”

“ Y sẽ không!” Cố ý đi chậm lại, trong lòng Lê Hạo Hiên thật sự là đang âm thầm chờ đợi, y có thể đuổi theo, y có thể phản bác, thậm chí cho dù y làm ra những hành vi quá phận đi nữa, hắn cũng đều sẽ vì vậy mà thầm lặng vui mừng.

“ Nhưng.....đây là cung quy, Thiện Ngạn không dám phản nghịch.”

“ Cung quy là do người đặt ra, trẫm nói có thể là có thể.” Cảm thấy y vẫn như cũ không có phản ứng, Lê Hạo Hiên càng lúc càng thấy nản chí, có chút cố tình đề cao âm thanh, cũng không biết là đang muốn kích thích y, hay là đang thuyết phục chính mình. “ Hơn nữa, về sau địa vị của người sẽ ngang bằng với y, cũng không cần phải thỉnh an thăm hỏi y nữa.”

“ Bệ hạ, ngài là đang muốn thăng cấp cho Thiện Ngạn?”

“ Không những như vậy, trẫm còn chuẩn bị cho người đổi cung điện, người thấy Phượng Càn Cung thế nào?”

“ Phượng Càn Cung? ! Đó không phải là thuộc về Vân Quân sao? Thiện Ngạn nào dám vọng tưởng.”

“ Bảo y dọn ra là được rồi!” Lê Hạo Hiên đang phập phồng tức giận, gần như nói chuyện không biết lựa lời, hắn chỉ nghĩ muốn phát tiết sự bất mãn trong lòng, chứ không biết rằng những lời này của hắn, đối với Mộc Bạch mà nói là một đả kích gần như chí mạng.

Tâm, rất đau! !

Sững sờ nhìn thẳng hướng hành lang dài sâu thăm thẳm tịch mịch quanh co khúc khuỷu tựa như không hề có kết thúc trước mặt, bên tai vẫn còn vang vọng từng câu đối đáp của hai người kia, mỗi một câu nói, mỗi một từ đều nặng nề gõ vào trái tim y, khiến cho trái tim đó sớm đã không chịu nổi một kích, vốn mang đầy vết thương, lại một lần nữa bị xé ra, cắt xé, nghiền nát..... Y không hề nghĩ đến Vệ Thiện Ngạn sẽ ở bên cạnh Lê Hạo Hiên, mà tất cả những lời đã ở trên môi, cũng đều ngay lúc nhìn thấy Vệ Thiện Ngạn xong, cũng không thể nào không nuốt ngược trở lại, y không có ý định mở xé tâm tư của mình ra nói trước mặt người khác, chỉ có thể lựa chọn ngậm miệng lặng yên, mà sau cuộc đối thoại của hai người đó, càng khiến y có muốn cũng không còn nói ra lời.

Đáp án của hắn đã rõ ràng đến thế, bản thân lại hà tất biết rõ còn cố chấp hỏi nữa? !

Y cũng có kiêu ngạo của y, cũng có tự tôn của y, không muốn hạ thấp mình mà đi xin xỏ bố thí của hắn, vậy thì y chỉ có thể lựa chọn vứt bỏ, nhưng mà tim của y, lại thật sự đau đớn, rất đau.....đau đến tựa hồ đã sắp tê liệt rồi, đã sắp chết rồi.....một cỗ nhiệt lưu từ lồng ngực xông lên, Mộc Bạch cảm thấy cổ họng có chút ngọt, dịch thể đắng chát mà lại nóng bỏng trôi qua đầu lưỡi, ở tại khóe môi chậm chậm ứa ra, từng giọt từng giọt, rơi trên y bào trắng như tuyết của y, yêu dị tựa như một đóa hoa mai đang nở rộ.

Mí mắt nặng nề, ý thức càng lúc càng mơ hồ, Mộc Bạch chỉ cảm thấy thế giới trước mặt đột nhiên càng lúc càng hôn ám và mơ hồ, tất cả cảnh vật chung quanh đều bắt đầu dao động, uốn éo, trời và đất cũng bắt đầu quay cuồng, thân thể lung lay sắp đổ nặng tựa ngàn cân, y cũng không thể tiếp tục chống đỡ, ngã ngửa ra sau.....

Trên đại điện ca vũ múa may, đàn sáo du dương, Lê Hạo Hiên lại không chút hứng thú, hoàn toàn không để tâm một tay cổ vũ, lười biếng ngồi nghiêng trên ngự tọa. Đoan chính ngồi ở hai bên trái phải của hắn là hai hàng nữ tử đoan trang mỹ mạo, dựa theo cấp bậc mà xếp dần xuống dưới, mà thiếu niên đang quỳ ngồi ở trên bậc thềm ngọc, nhu thuận nằm dựa trên đùi của hắn, là Vệ Công Tử gần đây được sủng ái nhất.

Nhìn ngắm khối dương chi ngọc bội có khắc họa tiết hoa Tuyết Liên trong tay, tràn đầy trong não là biểu tình chau mày giận dữ của chủ nhân miếng ngọc, và bóng dáng đậm mật thanh lãnh vừa gặp lúc trưa, cả người là một thân y bào tuyết trắng, bóng lưng hao gầy tựa liễu, cứ liên tục xuất hiện không dứt trong đầu hắn.

Ai! Hắn cuối cùng vẫn là không buông bỏ y được a!

Có lúc, hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái, cái tên gia hỏa mà bản tính che dấu còn sâu hơn Liên Phi đó, rốt cuộc là chỗ nào đã cuốn hút hắn, khiến hắn buông tay không được, vứt bỏ không xong, ngày ngày nhưng nhớ, thời thời lo âu.

Có lẽ y không có dung mạo hoàn mỹ đến mức khiến người nín thở, cũng không có cá tính khác biệt nổi bật khiến người không thể nào quên, y bình đạm đến mức chỉ là một ly nước trắng bình bình không chút mới mẻ, thiếu đi kích thích buồn tẻ vô vị, nhưng mà ngày đêm bầu bạn lại không khiến người cảm thấy chán ghét, mà trong cuộc sống cũng không thể thiếu đi bóng dáng của y được, khi tỉ mỉ hồi tưởng lại lại càng dấy thêm một loại tư vị khác nữa tràn đầy trong lòng.

Có lẽ lần đầu tiên tương ngộ ngoài ý muốn, Lê Hạo Hiên không thể làm rõ, bản thân tại sao luôn tâm niệm không quên, bóng dáng mơ hồ không rõ đó, nhưng lần thứ hai khi hấn xúc động đến mức đem Phượng Càn Cung có ý nghĩa đặc biệt ban cho y, thì bóng dáng của người đó đã lặng lẽ đi vào trong trái tim hấn. Tuy rằng hấn căn bản không muốn thừa nhận sự thật này, hoặc là hấn không muốn, và cũng sợ hãi thừa nhận, để vương làm sao có thể có nhược điểm, làm sao có thể có người quấy nhiễu tình tự của hấn, nhưng mà theo thời gian dần trôi qua, bất kể hấn có thừa nhận hay không, hấn cũng đều không thể ly khai y. Y đã dung nhập vào tận sâu trong xương máu hấn. Chỉ là y lạnh nhạt, rõ ràng chỉ có một nửa huyết thống Tuyết Quốc, nhưng tại sao lại so với người Tuyết Quốc chân chính còn muốn vô tình hơn, vô luận hấn có nỗ lực thế nào cũng đều vô pháp đến gần y, cuối cùng thoái tâm nản chí, hấn thật sự không thể tiếp tục chống đỡ nữa, hấn kiêu ngạo không cam lòng vĩnh viễn theo đuổi y, hấn..... lựa chọn từ bỏ.

Nhưng mà.....thời gian qua đi, lại không thể nào xóa đi được hình bóng ẩn giấu trong sâu thẳm con tim, ngược lại còn khiến cho hình bóng đó càng lúc càng rõ ràng, vô số lần nửa đêm tỉnh lại, hấn vẫn luôn bồi hồi luẩn quẩn bên ngoài cửa của Phượng Càn cung mà không để ai phát giác, từ thật xa trộm nhìn, mong muốn từ trong cung điện hân ám đó tìm được bóng dáng quen thuộc kia, chỉ là mỗi lần hấn đều thất vọng trở về.

Từng ngày trong suốt hơn một năm nay, hấn cố ý không nghe không hỏi, không thêm quan tâm, cưỡng bách mình phải quên y đi, không dễ dàng gì để tự thừa nhận là đã triệt để quên được, nhưng lại chỉ đơn giản một lần gặp mặt, liền phá giải tất cả những kiên trì của hấn.

Chư thần a! Hấn đã thừa nhận rồi còn không được hay sao!

Hấn giãy không thoát, cũng quên không được, nếu đã vô pháp quên y, càng vô pháp buông tay, vậy thì hấn sẽ bất kể là y có yêu, hay là không yêu, cũng bất kể y nguyện ý, hay là không nguyện ý, đời này hấn cũng đều tuyệt đối không buông tay nữa.

Nắm chặt khối ngọc bội trong tay, Lê Hạo Hiên âm thầm hạ quyết định.

“Bệ hạ, Lý ngự y ở ngoài điện cầu kiến.” Nội đình đại tổng quản đứng ở bên cạnh hấn, hạ thấp âm lượng nói nhỏ bên tai.

“.....Hấn có chuyện gì? Để sau hấn nói không được sao?” Chân mày hơi nhăn, lúc này mới vừa hạ quyết tâm, Lê Hạo Hiên đã có mấy phần đứng ngồi không yên, vốn dự định đứng dậy rời đi, lại đột nhiên bị chuyện ngoài ý muốn cản lại, trong lòng cảm thấy không vui, không kiên nhẫn phát tay.

“Lý đại nhân nói, chuyện này vô cùng trọng yếu, nhất thiết phải lập tức bẩm cáo bệ hạ.” Từ trong ra ngoài tản phát ra khí thế bá vương, khiến cho nội đình đại tổng quản đã quen thuộc với hấn, sợ hãi đến lui một bước, sau đó nghĩ đến chuyện càng đáng sợ hơn còn đang ở phía sau, lại càng căng da đầu tiếp tục nói.

“Có thể có chuyện trọng yếu gì?!” Hơi nhăn chặt lại chân mày, Lê Hạo Hiên không hiểu nhỏ giọng tự hỏi, trầm mặc một lát, sau đó phát tay, đơn giản ngắn gọn nói một chữ: “Tuyên!”

“Bệ hạ có chỉ, tuyên Lý thái y tấn kiến_____”

“.....Cái gì? Lý ngự y, người vừa mới nói cái gì?” Lê Hạo Hiên chấn động, quả thật không dám tin tưởng vào lỗ tai của chính mình, đột nhiên đứng lên sắc bén chấp vấn.

“Khải, khải bẩm bệ hạ, Phượng Càn Cung Vân Quân điện hạ mới vừa tạ thế.”

“Đây không thể nào! Hoàn toàn không có bất cứ dấu hiệu nào, vừa mới buổi trưa này trầm, trầm còn nhìn thấy y, y vẫn còn sống sờ sờ ra đó, mới có qua bao lâu đâu, làm sao có thể..... làm sao có thể liền.....đi rồi? Trầm không tin, trầm tuyệt không tin!”

Tin tức này tựa như sấm sét giữa trời quang đánh thẳng xuống đầu, sắc mặt Lê Hạo Hiên trong thoáng chốc biến thành tái nhợt như giấy, tất cả huyết sắc toàn bộ đều lui biến sạch sẽ, thế giới trước mắt chỉ còn lại trắng và đen, không còn màu sắc gì khác.

Buổi trưa, còn nhìn thấy y, tuy rằng người hao gầy đi rất nhiều, nhưng tinh thần vẫn không tồi, tại sao mới trôi qua không bao lâu, liền.....liền đi rồi! ! Không, hẳn không thể chấp nhận, càng khó thể tin tưởng, đây là sự thật.

“ Hối, hối bầm bệ hạ, Vân Quân diện hạ triền miên giường bệnh cũng đã hơn một năm rồi, bệnh tình kéo dài lâu ngày, lúc tốt lúc xấu, gần đây mới vừa có chút khởi sắc, hôm nay sau buổi chiều bệnh tình đột nhiên biến hóa trầm trọng, khi thần nhận được tin tức vội chạy đến, Quân thượng đã hoàn toàn không có bất cứ ý thức cầu sinh (muốn sống) nào, đã.....đã.....”

“ Vân, bệnh đã hơn một năm? Tại sao không có ai nói với trẫm? Hơn nữa Vân thân thể không khỏe, tại sao lại là do người đến chẩn trị? Ông thái y đâu? Trình thái y đâu?” Mặc dù tư duy đã hỗn loạn không chịu nổi, nhưng Lê Hạo Hiên vẫn nhạy cảm phát hiện được chỗ kỳ quặc trong chuyện này.

Địa vị Vân Quân trong cung, có thể nói là cực cao, ngang hàng ngang vế với Hoàng Hậu, chỉ thua kém Ly vương, nếu thân thể y không khỏe, ngự y đến chẩn trị tất yếu phải là người đứng đầu của Ngự y viện, hoặc là người đứng nhì, cũng chính là Ông ngự y và Trình ngự y, làm sao cũng không thể nào đến phiên cái tên vô danh tiểu tốt chưa từng được gọi chẩn trước mặt này, nếu thế thì làm sao có thể không khiến hân sinh lòng nghi hoặc.

“ Thần.....thần.....” Lý ngự y trong lòng âm thầm kêu khổ không xong, lúc này ngay cả ý nghĩ muốn khóc cũng có, ông thật sự là chịu đủ luôn rồi, cả nguyên tảo ngự y viện đó tất cả ngự y đều bị các thế lực từ nhiều phía bức ép, đều không dám đi trị bệnh cho chủ tử của Phượng Càn Cung, cũng chỉ có ông bởi vì thiếu nợ nhân tình của Liên Phi, mới cần rằng gồng gánh áp lực từ các phía, toàn lực giúp đỡ, cố hết sức có thể để trị bệnh cho người đó, cũng may là có thánh dược Tuyết Quốc nhiều như nước tràn vào trong nội cung, nếu không chỉ lấy năng lực của ông, chỉ sợ Vân Quân cũng đã sớm đi diện kiến diêm vương rồi, mà lần này.....thật sự là quá đột ngột rồi, ông hoàn toàn không có chút xíu chuẩn bị nào..... mới để.....

“” Không cần câu trả lời của ông, chỉ dựa vào nhịp tim và tiếng hít thở xung quanh đột nhiên tăng nhanh, đã cho Lê Hạo Hiên tìm được toàn bộ đáp án, hai mắt sắc bén như chim ưng, tựa như lợi đao quét về phía các phi tần thê thiếp trong nội điện đang sợ hãi câm như hến, thần sắc đa phần đều không còn chút tự tại nào kia, hẳn từng câu từng chữ thốt ra: “Các ngườitốt nhất lo cầu khẩn chuyện này không liên quan đến mình, nếu không.....Hạng!”

Nặng nề hắng một tiếng, ba bước nhảy thành hai bước đi xuống khỏi bậc thềm ngọc, Lê Hạo Hiên trầm mặc như nước, vội vàng vàng vẩy tay áo mà đi. Gấp gáp đi vào Phượng Càn Cung, trên đường đi không có một bóng người, trong cung điện trống rỗng chỉ có thanh âm tiếng chân vội vàng của hắn, không nhìn thấy được đám nô tài đã từng đông như mây kia, trong lòng Lê Hạo Hiên âm thầm nghi hoặc.

Vân có lẽ thiên tính thích yên tĩnh, nhưng vẫn luôn duy trì hoạt động bình thường của tòa cung điện này, cũng cần phải có rất nhiều cung nữ thị tòng, nhưng trên suốt đường đi, cái gì cũng đều không thấy, hoa viên đã từng phồn hoa rực rỡ, thảm cỏ xanh lục tươi đẹp, rừng cây tươi tốt rậm rạp, cũng toàn bộ chỉ còn lại một cảnh tượng điêu tàn, giống như một bộ dạng đã hoang vu rất lâu rồi, trong cung điện trừ một số ít bộ phận, còn lại đều bụi bặm bám đầy, những sa trường bạch sắc thêu hoa văn kim phượng phát phơ đầy trời, cũng đa phần đều vàng ố cũ kỹ, dường như rất lâu rồi không có được thay đổi.

Lê Hạo Hiên với tâm trạng cưỡi ngựa ngấm hoa (nghĩa là chỉ lướt qua chứ không xem kỹ), cố gắng áp chế sự nghi hoặc trong lòng, xuôi theo hành lang dài nhanh chóng đi vào trong cung điện, ngang qua cửa điện rộng mở trống không, trước mặt nhìn thấy là bạch trường lay động đầy trời, ánh vào trong mắt là một mảnh lụa vốn trắng tinh, như khói lượn lờ, đèn đóm tắt ngấm, trong đầu nhất thời ông ông lên, dưới chân như bước hụt mà lao đảo muốn ngã.

“ Vân, Vân.....” Lê Hạo Hiên ngật ngờ ngật ngưỡng, xông vào nội điện, vén mở tầng sa trường buông rũ, vội chạy đến giường ngọc nằm ở vị trí trung tâm nội điện, nhưng trên giường lại vắng lặng trống rỗng, không hề phát hiện bóng người, hẳn vẫn một lòng không tin tưởng chuyện này, liền mang đây hy vọng chuyển

đường nhìn đến cánh cửa sổ đang mở rộng không xa kia, một đạo bóng dáng tinh tế bạch y như tuyết, đang trong những tấm sa trường phiêu vũ đó như ẩn như hiện.

“ Vân_____” Lê Hạo Hiên vui mừng nhìn ra ngoài, nhanh chóng đi đến đem người đó chặt chẽ ôm vào lòng, y kinh hỉ đến muốn khóc, lại không chú ý đến chiều cao của người trong lòng, so với như trong trí nhớ khác biệt rất nhiều.

“ Bệ hạ!” Âm thanh nữ nhân thanh lãnh từ trong lòng y vang lên.

“ Người.....” Thân thể cứng lại, Lê Hạo Hiên cuối đầu dăm dăm dán chặt ánh mắt vào bóng dáng quen thuộc trong lòng, giọng nói khô khốc: “ Liên Phi?”

“ Chính là thần thiếp, bệ hạ!” Thoát ra từ trong hai cánh tay đã buông lỏng, Liên Phi ưu nhã hành lễ.

“ Người.....tại sao lại ở đây? Vân đâu?” Lê Hạo Hiên khắp nơi tìm kiếm, không chút để tâm ứng phó với nàng.

“ Bệ hạ, ngài rốt cuộc có biết được tên đầy đủ của Vân Quân diện hạ là gì không?” Ngắc đầu nhìn Lê Hạo Hiên trước mặt đang thần sắc tràn đầy ảm đạm, nàng thành thật hỏi.

“ Vân, y.....” Sững sờ, Lê Hạo Hiên ngây ngốc nhớ lại, hẳn thật sự là không biết gì trừ phong hào của Vân ra, bởi vì hẳn cho rằng Vân là người của hắn, toàn bộ những chuyện trong quá khứ đều nên tiêu tan như mây khói, cho dù y có huyết thống thân nhân với Phượng Phi, đều không ảnh hưởng đến nhận thức như thể của hắn, cho nên hắn chưa từng cẩn thận điều tra tư liệu về y. Y và Phượng Phi là thân nhân, y có phải là..... “Ồ! Có lẽ là họ Chu đi? !”

“ Không, y họ Dương, y là con thứ của Chu Quốc cố hộ quốc đại tướng quân, toàn tên của y là Dương Mộc Bạch, mà trong tên của y chữ “Mộc” đó lại là quốc tính của Tuyết Quốc, y là.....”

“ Liên Phi, không cần ngươi phải giải thích cho trẫm tên của y, y hiện đang ở đâu?” Lê Hạo Hiên đã không còn nhẫn nại, lớn giọng gầm lên.

“ Khi người còn sống, ngài không nhìn đến sự tồn tại của y, đợi người chết rồi, ngài đến muốn lấy di thể của y, lại còn để làm gì đây?” Liên Phi diện vô biểu tình đáp.

“ Y thật sự chết rồi? Làm sao có thể? Lúc trưa, còn khỏe mạnh mà, làm sao chỉ trong chớp mắt liền.....không, không.....ta không tin.” Vô ý thức lắc đầu, Lê Hạo Hiên liên tục thấp giọng lẩm bẩm.

“ Mộc Bạch vốn dĩ thân thể đã yếu nhược, lại bệnh thể chưa khỏi, đột nhiên gặp phải đả kích cực đại, hình thần đều tổn thương tan vỡ, y thương tâm chỉ muốn chết, tựa hồ hoàn toàn không còn ý thức cầu sinh, cuối cùng vẫn là.....”

“ Đả kích cực đại? Y gặp phải đả kích gì, tại sao lại đột nhiên liền.....”

“ Cái này phải hỏi ngài rồi, bệ hạ tôn quý của ta! Lúc trưa, ngài rốt cuộc đã nói với y những gì? Y hưng phấn đi tìm gặp ngài, nhưng lúc quay về, người đã trở thành chỉ mảnh treo chuông.....” Liên Phi nhớ đến lúc Mộc Bạch trở lại liền thổ huyết không ngừng, khóe mắt nàng không kìm được đỏ lên, trong thanh âm có chút ghen ngào.

“ Ta, ta.....” Nhớ đến lúc trưa, những lời nói trong lúc giận dữ đó, Lê Hạo Hiên hối hận không kịp.

“ Ta không biết ngài đối với y là cảm giác gì, nhưng ta biết, Mộc Bạch đối với ngài là tình cảm sâu đậm, chỉ vì người Tuyết Quốc đối diện với tình cảm đa số đều rất chậm chạp, đợi khi y phát hiện trong lòng có ngài rồi, ngài lại rời xa y, y không phải là một người nguyện ý vô oán vô hối mãi mãi đợi chờ, cho nên y lựa chọn nói với ngài, nhưng ngài đã không có hồi ứng y, ngược lại còn cho y một đả kích chí mạng.”

“ Ta không biết, ta không biết, y không có nói, y không có nói....” Cho dù Lê Hạo Hiên lòng dạ kiên cường sắt đá, đối diện với người tâm ái nhất đột ngột rời xa, cũng vô pháp thừa nhận loại đả kích này. Hai mắt đỏ bừng, tư duy hỗn loạn, phản phát nhớ đến đã từng nghe được ai đó nói qua, người Tuyết Quốc đối mặt với tình yêu cực độ chậm chạp, người đó, người đó là.....Mộc Bạch, là Mộc Bạch, ở rất lâu về trước, hẳn đã từng bước qua Mộc Bạch, lại đối diện không nhận thức.

“ Bất kể y nói hay không nói, người.....đều đã không còn rồi, tất cả đều đã không còn ý nghĩa nữa, ta chỉ là muốn đem cảm tình mà y dành cho ngài nói lại với ngài, để y có thể ngậm cười nơi chín suối.”

“ Y đâu rồi? Y đâu rồi?” Hai tay nắm lấy cánh tay của Liên Phi, Lê Hạo Hiên mấy phần điên cuồng, dùng lực lắc nàng gầm lên.

“ Y.....ta đưa đi rồi.” Liên Phi lãnh tĩnh vô cùng, đạm nhạt nói.

“ Đưa đi? ! Đưa đi đâu? Tại sao ngươi phải đưa y đi.”

“ Đó là nguyện vọng của y, y nói sau khi chết muốn được chôn trong lãnh thổ của Tuyết Quốc.”

“ Không, không thể được, không thể được, cho dù chết, y cũng chỉ có thể chôn trong lăng mộ hoàng gia của Ly Quốc, sinh không thể cùng ta bên nhau, vậy chết bắt buộc phải cùng ta đồng huyệt.” Lê Hạo Hiên quay người rời đi, vừa đi vừa gầm lên.

“ Người đâu_____truyền mệnh lệnh của trẫm, phong tỏa tứ môn.”

“Trễ rồi, với tốc độ của phụ vương bọn họ, hiện tại chỉ sợ sớm đã ra khỏi thành rồi.” Nhìn thấy bóng lưng Lê Hạo Hiên đi xa, Liên Phi lạnh lẽo nhẹ giọng nói.

“ Biểu đệ, hai! Hẳn đối với ngươi, cũng không phải là hoàn toàn không có tình cảm, chỉ là các ngươi lại hiểu lầm đối phương, lại để lỡ mất nhau, có lẽ đây chính là một trò đùa của vận mệnh đi! Nếu không ngươi cũng sẽ không.....Ai!

Ngẩng đầu nhìn cảnh sắc mỹ lệ tầng tầng điệp điệp đầy trời, sáng rỡ đa dạng, rực rỡ lóa mắt, Liên Phi như thất thần, ưu thương nhỏ giọng thì thầm.

11. Chương 11

“ Ai! Bên ngoài xuân quang sáng lạn, thái dương rực rỡ, một thời tiết đẹp như thế này, là thích hợp nhất để tụ họp bằng hữu, ngâm thơ thưởng cảnh, phẩm trà ẩm tửu, hát xướng cao ca, nhưng tại sao ta lại phải đối diện với một mớ chính vụ như núi thế này? Không có giờ phút thanh nhàn nào? Trời a! Mấy ngày tháng này rốt cuộc phải đến bao giờ mới kết thúc a?” Nằm ngả nghiêng trên ngự án, mây sầm mặt khó, Lê Hạo Hành khổ đến không muốn sống, lớn tiếng than vãn.

“ Ngươi nếu như có tinh thần ở đây phát điên, còn không bằng nhanh chóng bắt tay xử lý mớ tấu chương đó cho xong đi, trễ một chút nữa sợ là lại còn thêm một sắp tấu sớ được đưa lên nữa đó.” Quen thuộc nhanh tay lật lật tấu chương bọc lụa vàng ở trước mặt, nhiều ngày không nhìn thấy ánh thái dương, sắc mặt tái nhợt như tuyết, Ngụ Diệc Kỳ uể oải nhất bút phê lên.

“ Nhị hoàng huynh rốt cuộc là đến lúc nào mới có thể khôi phục bình thường a? ! Đã ba năm rồi, Hoàng tẩu tạ thế cũng không thấy huynh ấy nhả mảy, nhưng người đó đột nhiên chết đi lại khiến cho huynh ấy tựa như điên cuồng, từ trong cung ra ngoài cung, từ trong nước ra ngoài nước, có thể gọi là máu chảy thành sông, thân chất thành đồng. Hơn nữa đều đã qua nhiều năm như vậy, huynh ấy không những không thấy chuyển biến tốt, ngược lại còn càng diễn càng hăng, nếu cứ như vậy tiếp tục tự oán tự than không nghỉ như thế, thì làm sao có thể trụ nổi đây?” Trèo dậy, Lê Hạo Hành tràn đầy giận dữ bất bình, ngưỡng nhìn trời oán trách.

“ Thật ra bộ hạ mượn cơ hội này, thi thố thủ đoạn lời dối, ngược lại cũng đã rất dễ dàng giải quyết hết đám thị sủng mà kiêu, một đám quyền thần thế lực nhanh chóng tăng mạnh đó, đem tất cả mấy tên gia hỏa mà những năm gần đây ẩn ẩn có chút cản trở phát triển, thế lực chính vụ đang dần dần lớn mạnh, lại không chịu an phận đó diệt sạch không còn một mống, khiến cho cục thế của ngũ quốc càng thêm ổn định. Tất cả những uy hiếp mà tương lai rất có thể hình thành cũng toàn bộ dọn sạch sẽ, kế sách quyết liệt anh minh của bộ hạ, tuyệt đối là dùng ngôn từ thì không thể diễn đạt đầy đủ, chỉ là.....” Nhìn cây bút trong tay, Ngụ Diệc Kỳ trầm lặng suy tư nói.

“Chỉ là cái gì?!” Lê Hạo Hành hữu khí vô lực lật sơ qua tấu chương, nhắc bút lông không chút trách nhiệm gì mà tùy ý phê duyệt.

“Tựa hồ thủ đoạn có chút ác độc, trên dưới trong cung này, trừ Liên Phi đã từng bảo hộ cho người đó, và một số rất ít mấy kẻ bàng quang, hoặc là những tần phi không có khả năng can dự vào ra, thì tất cả những người khác từ hoàng tộc có gốc gác cội rễ thâm sâu trong triều, còn vì bệ hạ sinh dưỡng hoàng tử và công chúa như Tuyết Phi, và đồng dạng cũng có hoàng tử là Chu Quốc Loạn Phượng công chúa, cho đến bọn thị tòng cung nữ thị vệ xui xẻo của Phượng Cần Cung kia đã bội phản chủ tử đi dựa hơi người khác, toàn bộ đều bị bệ hạ nào giết, nào chu di, nào lưu đầy, một kẻ cũng không chạy thoát. Mà hiện tại, cả tòa hậu cung này sạch sẽ đến mức tựa như giấy trắng, những mối quan hệ rối rắm phức tạp giữa các phe phái, tựa như màn nhện vướng víu không đứt được trước đây, toàn bộ cũng đều dọn dẹp gần như sạch sẽ rồi, bệ hạ cũng không còn muốn tiếp tục đầu đầu để phải lo làm thế nào cho cân bằng thế lực các phe trong hậu cung.”

“Thiệt! Thật ra mấy tên trong cung kia, nếu như có thể ngoan ngoãn âm thầm cho phép sự tồn tại của người kia, nhị hoàng huynh sớm muộn cũng có một ngày sẽ bởi vì chú ý đến các phe phái chen ép trong ngoài cung, mà dần dần rời xa y, cho dù nhị hoàng huynh có chung tình, thì mười năm hai mươi năm, sớm muộn cũng sẽ có một ngày sẽ lãng quên y, nhưng y đột nhiên tạ thế, ngược lại lại khiến cho nhị hoàng huynh lòng đầy hổ thẹn, kiếp này cũng khó mà quên.....Ai! Một đám nữ nhân ngu ngốc ngực bự không có não, bụng dạ hẹp hòi, khó trách đều bị nhị hoàng huynh vứt bỏ vào chùa miếu vĩnh viễn bầu bạn cùng nhan đèn.”

“Ngô! Ta nhớ người khởi đầu cho toàn bộ sự cố này, người đó dường như là một nam nhân a?”

“Người nói có phải là cái tên Vệ Thiện Ngạn bị nhị hoàng huynh cho thiên đao vạn quả xẻo lằn trỉ kia không?”

“Ân! Nghe nói hán giả truyền thánh dụ, là nguyên nhân chính dẫn đến cái chết ngoài ý muốn kia.”

“Hắn chết như thế lẽ nào còn chưa đủ thảm sao? Đám quỷ xui xẻo của hậu cung đó, nhị hoàng huynh đa phần đều niệm tình phu thê nhiều năm, trừ một số bị bức đi xuất gia ra, còn lại đều không có bị trừng phạt gì quá nhiều.”

“Ta cảm thấy bọn họ ngược lại so với chết còn thê thảm hơn nhiều, mắt thấy gia tộc bị tan vỡ sụp đổ, phụ mẫu huynh đệ tỷ muội bị trảm, bị giết, bị lưu đầy, xung quân, cái loại thống khổ chỉ có thể mở mắt trắng trắng nhìn mà không thể làm gì được đó, so với cái chết còn đáng sợ hơn.”

“Thật ra, tỉ mỉ suy nghĩ cũng không thể trách bọn họ quá ngu ngốc, trong hậu cung cái loại người bị thất sủng, ai ai cũng biết, như trước đây loại chuyện này cũng không phải là chưa từng xảy ra, nhị hoàng huynh phản ứng từ trước tới giờ đều không có như lần này kịch liệt đến thế.”

“Ta lạ người, người có mắt đều có thể nhìn thấy rõ, bệ hạ đối với y là một sự đối đãi khác biệt, nếu không cũng sẽ không chỉ sau một đêm liền phong Quân, lại còn cho làm chủ nhân của Phượng Cần Cung, Phượng Cần Cung lại có phải là chỗ có thể tùy tiện tiện mà đi vào sao? Bệ hạ nếu như không phải là động tâm, thì làm sao có thể dứt khoát như thế mà đem nó ban cho y.”

“Ta cũng thấy rất kỳ quái, lúc đó nhị hoàng huynh rõ ràng rất dằn dặt, hoàn toàn không có bất cứ biểu hiện động tâm nào, lại không chút do dự mà ban Phượng Cần Cung cho y, lẽ nào..... Là trực giác đã tính (bản tính hoang dã), giống như các hoàng tử chọn phò mã vậy, chỉ cần một lần nhìn trúng rồi là liền một gậy đánh cho hôn mê rồi trực tiếp kéo về cung.”

“Ô! Người xác định người vừa nói kia là công chúa chọn phò mã, mà không phải là người man rợ bức hôn?!” Trong đầu óc thoáng qua một chút vô lực, lắc lắc đầu, ý đồ xua ta đi một cảnh tượng quái dị vừa diễn ra trong đầu.

“Ai! Đều như nhau thôi, dù sao nghe nói người trong hoàng thất Ly Quốc chúng ta, nhất kiến chung tình, nhất kiến khuynh tâm có tỷ lệ cực kỳ cao, hơn nữa cái lại dựa vào trực giác mà tuyển chọn hôn nhân này, cũng đều là ngoài dự liệu của người khác mà đa số đều sẽ hạnh phúc mãi mãi, ân ái đến bạc đầu. Hôn nhân của các hoàng tử, đều là rất tiếp cận với loại chọn lựa này, cho nên cũng đều phi thường hạnh phúc. Ta không ngờ được chính là, nhị hoàng huynh cư nhiên cũng sẽ gặp được. Nhất kiến chung tình a? ! Trời a! Đối với một người trải qua bao sóng gió, kinh nghiệm tình trường dày dặn như nhị hoàng huynh mà nói, quả thật là một chuyện khó có thể tin.”

“ Ta quản ngại có bao nhiêu không thể tin nổi, người đều đã chết nhiều năm như vậy rồi, nhị hoàng huynh cũng nên đến lúc hồi phục bình thường rồi đi? Đừng có cả ngày trốn trong cái đình viện hoang tàn đó, tiếp tục đau đớn tưởng niệm hoài như thế có được không a!”

“ Ô! Nói thật, ta thật sự là không thể ngờ, bệ hạ sẽ vừa mới bình ổn nội loạn trong nước xong, liền đột nhiên khởi binh tấn công Chu Quốc, mà sau khi công phá đô thành Chu Quốc thì địa điểm mục đích đầu tiên cư nhiên lại không phải là vương cung, cũng không phải là tông miếu, mà là phủ đệ của hộ quốc đại tướng quân quá cố, đem nguyên tòa đình viện đổ nát không chịu nổi đó, hoàn toàn chỉnh tề dọn hết sang đây, còn khoa trương hơn là cư nhiên còn hoàn hảo không chút khiếm khuyết mà trùng kiến trong cung này, thậm chí tự mình còn dọn vào trong.....”

“ Ai biết, ngài là đang phát cái bệnh thần kinh gì, từ lúc chuyển vào trong đó rồi, thì chính vụ ngài cũng không còn quan tâm, người thì cứ si si ngốc ngốc, cứ tiếp tục như vậy a! Ngày Ly Quốc chúng ta diệt quốc, sợ là cũng không còn xa rồi.....”

“ Khải bẩm thân vương điện hạ, thế tử điện hạ, đại hoàng tử hồi quốc, xin các ngài nhanh chóng xuất cung nghênh tiếp.” Lê Hạo Hành đang thăm thì báo oán không thôi, thì bị thị vệ đột nhiên xông vào, quỳ một gối, lớn tiếng bẩm cáo này, dọa cho một phát.

“ Cái gì? Cái gì đại hoàng tử? Trưởng tử của nhị hoàng huynh không phải là luôn ở trong cung của mình chỗ nào cũng không đi sao?” Đôi mắt trắng dã nhìn cái tên thị vệ tựa như từ dưới đất đột nhiên chui lên kia, Lê Hạo Hành tràn đầy không vui, không thêm để tâm nói.

“ Khải bẩm thân vương điện hạ, đại hoàng tử mà thuộc hạ nói, là trưởng hoàng tử của tiên hoàng mà từ nhỏ đã rời cung, cũng chính là đại ca của ngài, Lê Hạo Toàn điện hạ.” Thị vệ mặt không đổi sắc, đơn giản mà rõ ràng giải thích.

“ Đại hoàng huynh? ! Làm sao có thể? Huynh ấy tại sao lại trở về? Không phải là định cư ở Tuyết Quốc, không bao giờ trở về nước sao? Tại sao lại đột nhiên chạy về? Không phải là có hỷ sự gì chứ? Trời a! Ta đã hơn mười năm không có nhìn thấy huynh ấy rồi, sắp nhớ đến chết rồi. Người đâu a! Còn không mau đi mở đại môn chuẩn bị nghênh đón.” Vứt bỏ tấu chương và bút lông trong tay, Lê Hạo Hành nhảy lên, trong miệng còn lẩm bẩm tự nói tự nghe, người vội vàng chờ không nổi mà xông ra ngoài, cước bộ nhanh chóng đá cửa mà đi.

Rõ ràng đã hao gầy đi hẳn một vòng, Lê Hạo Hiền ngồi bên trong đình viện trang nhã chỉnh tề đó, tiêu tụy bất kham dựa nghiêng vào cột trụ trong một đình nhỏ xinh lung linh, trầm mặc không lời, trong tay cầm bình ngọc tự rót tự uống, thần sắc chỉ toàn là mất mát và mỗi mết.

Hắn thân là đế vương, hắn nắm trong tay tứ hải, hắn quyền khuynh thiên hạ, nhưng lại mất đi người yêu quý nhất, vô luận hắn phiền não thế nào và hối hận thế nào, cũng đều không thể đổi về được bóng dáng đã tiêu thất không còn trên thế gian này, ngay cả di thể của y đều không thể..... Hiện nay hắn thậm chí ngay cả một nơi để tể thờ cho y cũng đều không có, chỉ có thể mang viện tử nơi y đã trưởng thành từ lúc nhỏ dọn đến trong cung, hy vọng có thể ở đây tìm được bóng dáng của y. Nhưng mà, vô số lần nửa đêm tỉnh mộng, y vẫn như cũ không chịu bước vào trong giấc mơ của hắn, lẽ nào y thật sự không chịu tha thứ cho hắn sao?!

Trời a! Chư thần muốn trừng phạt hắn đến lúc nào đây? !

Không có sự tồn tại của y, thì những cái hùng tâm tráng chí kia có còn là gì nữa đâu? ! Không có ai cùng hắn đồng hưởng hỉ lạc, cho dù truy cầu thiên hạ, nhất thống các nước, hắn lại có thể đạt được cái gì? Trừ sự tĩnh mịch, vẫn là tĩnh mịch, không còn gì khác nữa. Hắn mệt rồi, hắn thật sự mệt rồi.....Giả như trời cao muốn dùng quyền thế của hắn, địa vị và cả tài phú, thậm chí sinh mạng này, đều để đổi lấy sự sống lại của y, hắn nguyện ý vì y dâng hiến tất cả, chỉ cầu y có thể sống lại, cho dù.....trong thế giới của y, sẽ không còn có sự tồn tại của hắn, hắn.....

“ Nhị hoàng huynh, nhị hoàng huynh, huynh xem thử xem, ai trở về này?” Từ xa một bóng dáng đi đến, cắt đứt trầm tư của Lê Hạo Hiền, tiếng bước chân gấp gấp đó, và cả tiếng hô to gọi nhỏ từ xa đang lại gần.

“Tên tiểu đệ này a! Sao lại không thể trầm ổn một chút chứ? ! Đều đã không còn nhỏ nữa, sao lại vẫn giống như một hài tử như vậy, không có một chút ổn trọng, cứ tiếp tục như vậy tương lại làm sao tiếp nhận đế vị đây.” Chân mày hơi nhăn, Lê Hạo Hiền lẩm bẩm.

Tất cả quyền thế tranh đấu trên thế giới này, tài phú mỹ sắc đều là gió thoảng mây bay, Lê Hạo Hiên đã xem nhẹ danh lợi và tài quyền đang có ý thoái vị, nhưng mà hoàng tử của hắn tuy rất nhiều, lại rất ít thành thực, mà đa phần niên kỷ đều còn nhỏ, áp lực vương quốc to lớn thế này đặt lên trên người của một hoàng tử nào, cũng đều mang đến cho nó không phải là hạnh vận, mà là tai nạn.

Cho nên hắn tương đối nhìn trúng tiểu đệ đã thành niên này, cho dù y tham vui háo sắc, đích thực là không mấy thành thực, nhưng mà ưu điểm lớn nhất của y chính là có thể chân chính nhận ra ưu khuyết điểm của bản thân, một đế vương như vậy chỉ cần có một vị trợ thần trầm ổn toàn tâm toàn ý phục vụ đế quốc trợ giúp, cho dù không thể làm đế quốc khai mở thêm cương thổ, nhưng mà ổn định giang sơn vẫn là dư dả có thừa.

“ Nhị hoàng huynh, huynh xem, huynh xem, là ai trở về này.” Hùng hùng hổ hổ đẩy cửa mà vào, Lê Hạo Hành tràn đầy hỉ sắc lớn tiếng ồn ào nói.

“ Ai? !” Đánh giá cái tên Lê Hạo Hành giống như con khỉ cười ngựa này, không một chút ổn trọng, trong lòng Lê Hạo Hiên suy tính về sau phải làm thế nào điều giáo lại y, tùy ý không để tâm ứng phó một lời.

“ Là đại hoàng huynh, là đại hoàng huynh đó.”

“ Đại hoàng huynh!” Ánh mắt phát sáng, Lê Hạo Hiên đột nhiên đứng dậy.

Trưởng huynh của Lê Hạo Hiên, mẫu thân xuất thân Tuyết Quốc, tuy là trưởng tử nhưng lại không có quyền kế thừa, lúc thiếu thời liền tránh đi định cư tại Tuyết Quốc, chỉ có một số ngày đặc biệt mới trở về, Lê Hạo Hiên đối với vị huynh trưởng vô cầu vô dục, tựa như thiên tiên giáng trần này, từ nhỏ liền cảm tình thâm sâu, chỉ là hắn định cư tại Tuyết Quốc, không dễ dàng gì quay về nước, gần mười năm nay, bọn họ hai phương trời cách biệt, trừ vẫn bảo giữ thư tín qua lại, thì đã rất lâu rồi không có thấy mặt.

“ Bái kiến bệ hạ!” Theo cánh cửa vừa mở ra, một hàng người nối đuôi nhau đi vào, người đến đều là bạch y thướt tha, mà nam tử đứng đầu, thật sự có thể gọi là phong hoa tuyết đại, phóng khoáng xuất trần, tất cả những từ tán dương trên thế giới này dường như cũng đều vì hắn mà tồn tại. Dung mạo của hắn có lẽ không phải là mỹ lệ nhất, nhưng khí chất của hắn thì lại tuyệt đối là chỉ có một mà thôi, nhưng cái phong thái độc nhất vô nhị chỉ thuộc về hắn này, lại khiến hắn vĩnh viễn là tiêu điểm chú mục của mọi người, không có ai có thể xem nhẹ sự tồn tại của hắn.

“ Hoàng huynh, rất lâu không gặp rồi, mấy năm nay huynh có còn.....” Vứt bỏ bình rượu trong tay, Lê Hạo Hiên vội vàng bước ra, nhanh chóng duỗi tay nâng vị huynh trưởng đang cong lưng thi lễ với hắn, mới nói được mấy từ thân thiết, lại ngoài ý muốn phát hiện phía sau lưng huynh trưởng là một đạo bóng dáng quen thuộc mà hắn vĩnh viễn đều vô pháp quên đi.

“ Vân_____” Vứt bỏ vị huynh trưởng mới nâng được một nửa đó, Lê Hạo Hiên vài bước đi đến trước mặt người kia, dùng cánh tay run rẩy nhẹ vuốt lên mặt y, rất sợ người trước mắt này, chỉ là ảo ảnh trong tưởng tượng của hắn, giống như bọt bóng trong nước, vừa chạm vào liền tiêu thất.

Thẳng đến khi xúc cảm trơn mịn, nhiệt độ cơ thể hơi mát, khiến hắn xác nhận là y đang sống sờ sờ thật sự tồn tại, hắn kích động, vươn tay đem người đó ôm vào trong lòng, tựa hồ hồ ngôn loạn ngữ mà nhỏ giọng thổ thê.

“ Vân, Vân.....người đến đón ta có phải không? Ta biết mà, ta biết là ngươi sẽ không bỏ ta lại một mình đâu.....”

Vị trưởng hoàng tử Lê Hạo Toàn bị vứt sang một bên kia, thân thể có chút lão đảo nhất thời mất đi lực chống đỡ, rất may Lê Hạo Hành nhanh tay nhanh mắt từ bên cạnh lao đến đỡ hắn, nếu không hắn chắc chắn là bị ngã ra đất rồi, không chút khí chất đáng nói trẻ môi ra, phong cách xuất thần phiêu phiêu vừa rồi trong nháy mắt cũng bay biến sạch sẽ. Hắn phần nộ liếc mắt nhìn Lê Hạo Hiên đã hoàn toàn quên mất mình kia một cái, trong lòng âm thầm nguyên rủa một mớ, sau đó dương tay vẫy vẫy, những bạch y nhân khác đều liên tiếp lui xuống.

“ Người đó là ai?! Hoàng huynh sao lại kích động như thế?” Lê Hạo Hành bị kéo ra ngoài muốn nghiêng ngã lão đảo, không lý giải được hỏi.

“ Y là người trong tim của hoàng huynh ngươi, Vân Quân Ly Quốc, cũng chính là thể tử của Tuyết Quốc trưởng công chúa, Mộc Bạch điện hạ.”

“ Vân Quân? ! Y không phải là chết rồi sao? Làm sao có thể?”

“ Dựa vào y thuật của hoàng huynh ngươi ta đây, cho dù y là người chết, ta vẫn có thể khởi tử hồi sinh.”

“”

Lê Hạo Toàn vừa đi vừa giải thích, kéo theo vị Lê Hạo Hành đang hưng phấn thú vị dự định xem kịch vui kia đi theo, cùng nhau rời khỏi, lặng lẽ đóng lại cánh cửa để cho đôi tình nhân cữu biệt trùng phùng kia, có thể thổ lộ hết tương tư tình cảm với nhau.

“ Vân, a không, Mộc Bạch, ngươi sao lại có thể bỏ lại ta mà đi, thế gian này, nếu như không có ngươi, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa.” Lê Hạo Hiên mặt đầy biểu tình mừng rỡ như điên, chặt chẽ ôm chặt lấy người kia vào lòng.

“ Ta.....lúc đó cũng là thân bất do kỷ, lúc ly khai, ta tựa hồ hoàn toàn không còn ý thức, cữu cữu nói nếu như ngài đến trễ một bước thôi, ta có thể là thật sự phải đi đoàn tụ với mẫu thân rồi.” Ngắc đầu nhìn Lê Hạo Hiên giờ đã gầy ốm trơ xương, vẻ mặt tiêu tụy, phản phát như đã già đi năm sáu tuổi, nhớ đến tất cả những việc làm hành động của hắn trong những năm này, trong lòng Mộc Bạch cũng ngũ vị tạp trần, không nén được cảm thấy chua xót.

“ Là ta sai, là ta sai, là sự sơ sót của ta, mới khiến cho ngươi chịu nhiều đau khổ như thế.” Nắm lấy tay của Mộc Bạch liên tục hôn lên, Lê Hạo Hiên không ngừng tự trách.

“ Không! Không oán ngài, đó là mệnh của Mộc Bạch, trong vận mệnh của Mộc Bạch đã định là phải trải qua những điều này, mới có thể đạt được ân thưởng to lớn mà chư thần ban cho này.” Lắc lắc đầu, Mộc Bạch không hy vọng hắn tiếp tục tự trách nữa.

“ Ân thưởng? ! Ân thưởng gì?” Nghi hoặc nhìn Mộc Bạch, trong mắt Lê Hạo Hiên là thần sắc khó hiểu.

“ Ân thưởng lớn nhất của chư thần, chính là trái tim của ngài.” Dịu dàng cười, lòng bàn tay phải đặt lên vị trí trái tim hắn, ngắc đầu nhìn hắn, Mộc Bạch thành thật nói: “ Nếu như ta tiếp tục lưu lại trong cung, lưu lại bên cạnh ngài, cuối cùng cũng có một ngày ngài sẽ vứt bỏ ta.”

“ Không, không có khả năng, ta yêu ngươi, tuyệt đối không.....” Khó thể tin tưởng lắc đầu, Lê Hạo Hiên thâm thì phản bác.

“ Ngài sẽ!” Biểu tình Mộc Bạch cực kỳ bình tĩnh nói. “ Ngài là vương giả, ngài dù có yêu, nhưng tình yêu đó vĩnh viễn cũng không lớn bằng đế nghiệp.”

“ Không, ngươi đừng tự coi rẻ mình, tình yêu của ta dành cho ngươi, là vượt qua rất xa cái vương vị băng lạnh đó, ta thậm chí có thể vì ngươi mà vứt bỏ tất cả.” Hai tay nắm lấy vai của Mộc Bạch, Lê Hạo Hiên kích động nói.

“ Ta tin, tình yêu của ngài dành cho ta, nhưng mà nếu như tất cả những việc này đều chưa từng phát sinh, mà ta vẫn tiếp tục lưu lại bên cạnh ngài, có lẽ cuối cùng cũng có một ngày ta sẽ biến thành giống như những nữ nhân tham lam vô hạn kia, bởi vì ghen tỵ mà điên cuồng, làm ra một số việc khiến ngài chán ghét, cuối cùng sẽ bị ngài vứt bỏ, bị ngài quên lãng, mà lúc đó, tòa cung điện huy hoàng tráng lệ này, sẽ là nấm mồ chôn của ta cho đến chết, mà trong ký ức của ngài, lại không còn có sự tồn tại của ta, cho nên.....có lẽ ta nên cảm tạ bọn họ.....”

“ Mộc Bạch, tại sao ngươi không tin, ta sẽ mãi mãi yêu ngươi chứ? Cho dù tất cả những chuyện này đều chưa từng phát sinh, ta cũng sẽ yêu ngươi, lúc đó thật ra là ta đang chuẩn bị nói với ngươi, chỉ là.....trễ mất một bước mà thôi.” Thâm sâu nhìn vào con ngươi của Mộc Bạch, trong mắt Lê Hạo Hiên tràn đầy bi thương nói.

“ Ta.....chỉ là cảm thấy sợ hãi.....” Trong mắt Mộc Bạch thoáng qua một mảng trống rỗng, nhỏ giọng lầm bầm: “ Ta sợ ta còn sống trong giấc mộng, ta sợ tất cả những gì nhìn thấy này đều chỉ là ảo ảnh trong giấc mộng mà thôi, ta sợ ta bỏ ra tất cả, cuối cùng lại giống như mẫu thân một đời thê lương.”

“Mộc Bạch, tin tưởng ta, ta sẽ cho ngươi hạnh phúc.” Một sự trống trải nặng nề trong lời nói của Mộc Bạch, khiến cho Lê Hạo Hiên cảm thấy đau lòng và hoảng loạn, hẳn biết y đang sợ hãi cái gì, lại không biết làm sao mới có thể khiến y không còn sợ hãi nữa. “Ta yêu ngươi Mộc Bạch, ta sẽ không để ngươi chịu khổ sở nữa, chúng ta vĩnh viễn cũng không phân ly nữa, là ta yêu ngươi như thế đó, như thế đó.”

“Bệ hạ của ta a! Cầu ngài đừng ly khai ta nữa, cũng đừng tổn thương ta nữa, thế giới của ta hiện nay chỉ còn sót lại một mình ngài, nếu như ngài lại một lần nữa bỏ ta mà đi, thì trên thế gian này, đã không còn có bất cứ thứ gì để ta lưu luyến nữa, ta sẽ khô héo, ta sẽ chết mòn....” Hai tay Mộc Bạch chặt chẽ ôm lấy sau gáy Lê Hạo Hiên, nhỏ giọng nỉ non không ngừng bên tai hắn.

“Sẽ không, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tổn thương ngươi, ngươi là sinh mệnh của ta, ngươi là ánh sáng của ta, ngươi là nơi tồn tại duy nhất của linh hồn ta, cả cuộc đời của ta không thể không có ngươi, ta sẽ trọn đời chiếu cố ngươi, bảo hộ ngươi, vĩnh viễn yêu ngươi, Mộc Bạch, xin ngươi tin tưởng, trong đất trời nhân gian này, không có ai yêu ngươi bằng ta.”

“.....” Những lời tình cảm động lòng người, có thể khiến ngươi ta trầm mê như thế, Mộc Bạch ngây ngốc nhìn thẳng vào vẻ mặt thâm tình khẩn thiết của Lê Hạo Hiên trước mắt, nước mắt hạnh phúc khó thể tiếp tục không chế, lệ châu óng ánh trong suốt tuôn theo khóe mắt chậm rãi tuôn rơi.

“Mộc Bạch, ta yêu ngươi, còn ngươi?!” Nâng gương mặt y lên, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gương mặt y, dịu thanh hỏi. “Có phải là cũng như ta yêu ngươi không?”

“.....” Nước mắt càng tuôn như mưa, Mộc Bạch gần như nghẹn ngào trả lời: “Ta đương nhiên yêu ngươi, đời này kiếp này cũng chỉ yêu mình ngươi.”

“Mộc Bạch, tin tưởng ta, tình yêu của ta dành cho ngươi, vĩnh hằng không đổi, cho dù đất trời cùng sụp đổ, cũng không thể thay đổi tình yêu của ta dành cho ngươi, kiếp này ta tuyệt đối sẽ không ruồng bỏ ngươi, ngươi vĩnh viễn là người ta yêu nhất, ngươi vĩnh viễn là bảo bối ta bảo hộ.” Ôm chặt người trong lòng, Lê Hạo Hiên cuối đầu phủ lên môi y.

Lấy nụ hôn phong bế, hạ một lời thề suốt đời suốt kiếp, từ nay không rời không cách, gắn bó chung thân, vĩnh viễn không chia lìa!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-gia>